

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

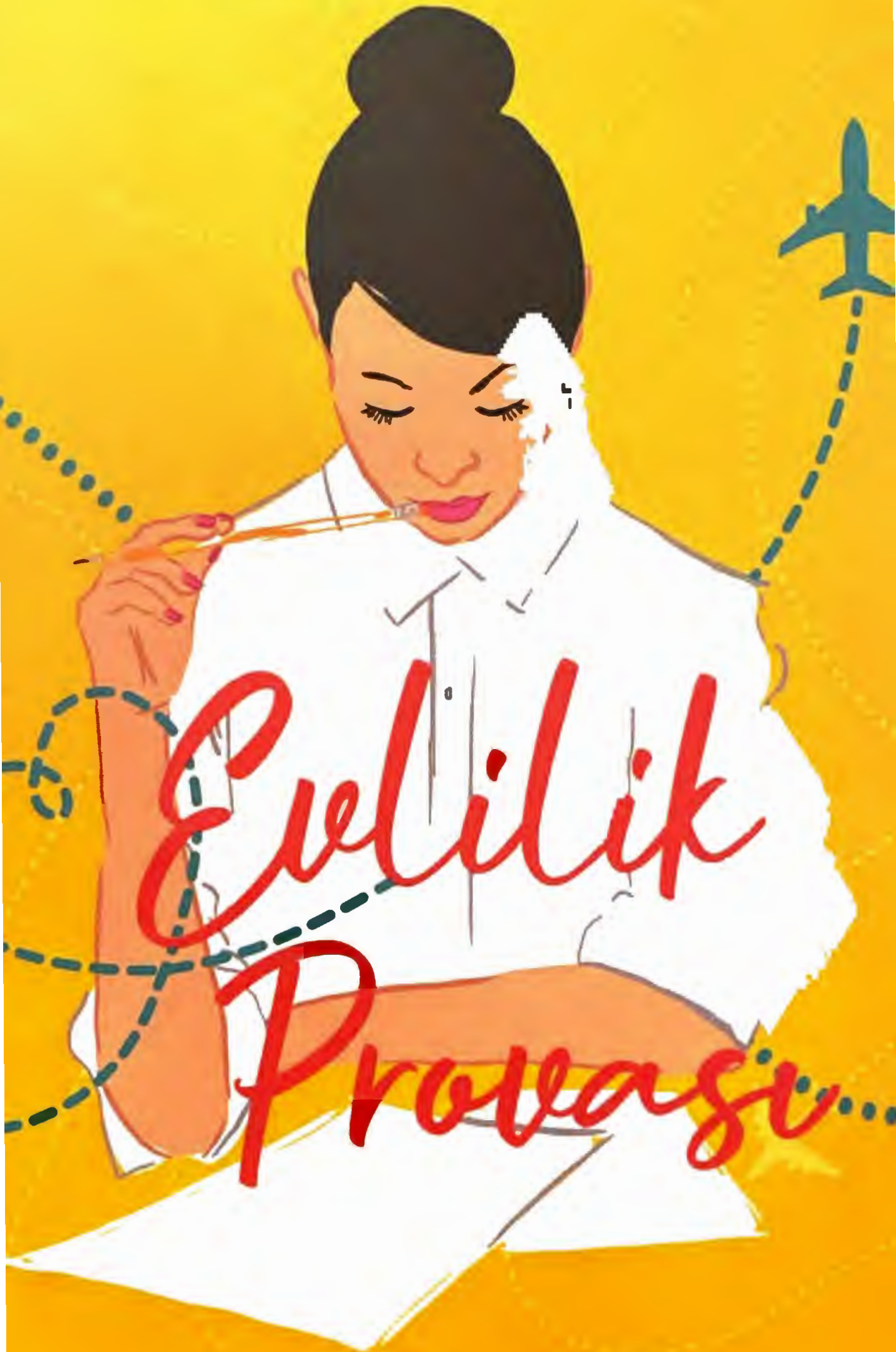
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELEN HOANG

@pilon®

Evlilik Provası

Orijinal Adı: *The Bride Test*

Helen Hoang

Çeviri: Buşra Sak Bağrı

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Nimet Kirşan

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Ekim 2023

ISBN: 978-625-414-452-3

© Helen Hoang, 2019

Bu kitap, Penguin Random House LLC'nin alt markası olan Berkeley'le Akcalı Telif Hakları Ajansı arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Evlilik **PROVASI**

Helen Hoang

Çeviri

Buşra Sak Bağrı

@psilon'

Bu kitap sizin için...

Mê

Beni sevdiğin ve hayallerimin peşinden nasıl gideceğimi
öğrettiğin için teşekkür ederim.
Senin olmaktan gurur duyuyorum.

Ve

Johnny

Seni hâlâ özlüyorum, özellikle de düğünlerde.
Seni daima seveceğim.

Teşekkür

Her şeyden önce, *sana* teşekkür etmeliyim sevgili okur. Kelimelerimle zaman geçirmeyi seçtiğin için onur duyuyorum ve umarım burada bir şeyler seninle örtüşür, seni düşündürür ya da hissetmeni sağlar.

Bu kitabı yazmak, çeşitli nedenlerden dolayı son derece zordu ve bu süreçte bana destek olan insanlar için çok müteşekkirim. Suzanne Park; sen tanıdığım en düşünceli ve çalışkan insansın. Bana ilham veriyorsun. Gwynne Jackson; nezaketin, sabrın ve her zaman samimi olduğun için teşekkür ederim. Bu, benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor. A. R. Lucas; gökkuşaklarını sonsuza dek seninle ilişkilendireceğim. İşler yolunda gitmediğinde yanımda olduğun için teşekkür ederim. Roselle Lim, nasıl oldu da daha bu yıl tanıştık? Sanki ezelden beri arkadaşmışız gibi geliyor.

ReLynn Vaughn, Jen DeLuca, Shannon Caldwell ve Pitch Wars'taki muhteşem mentorum Brighton Walsh'a bu kitabın ilk taslaklarını okudukları için teşekkür ederim. Brighton'ın B'lerine her zaman misafirperver davrandıkları için teşekkürler: Melissa Marino, Anniston Jory, Elizabeth Leis, Ellis Leigh, Esher Hogan, Laura Elizabeth ve Suzanne Baltzar.

Söz konusu çeşitliliğe dair alternatif bakış açıları sunan, duyarlılık sahibi okurlara teşekkür ederim. Değerli katkılarınız için hepinize minnettarım.

Anne, bana örnek olduğun ve kendin gibi davrandığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, şu an olduğum yerde olamazdım. Bu kitabı yazarken herkesi kendimden soyutluyordum, bu yüzden tüm tatillerimiz boyunca yazdığım zamanlarda bana katlandıkları için ailemin geri kalanına teşekkürlerimi sunuyorum. Hepinizi çok seviyorum. Çünkü geçen sefer yeğenlerimden bahsetmeyerek büyük bir hata yaptım: Sylvers, sen çok çok çok harikasın. Ava, Elena, Anja ve Henry de keza öyleler.

Muhteşem menajerim Kim Lionetti olmadan hiçbir teşekkür tamamlanmış sayılmaz. Bu kitabı yayımlamak için çıktığımız bu yolculukta daha iyi bir ortak isteyemezdim. Bu işi daha da özel kılıyorsun ve sana ne kadar teşekkür etsem az.

Son olarak Berkeley'deki inanılmaz yayıncılık ekibine teşekkür ederim: Cindy Hwang, Kristine Swartz, Angela Kim, Megha Jain, Jessica Brock, Fareeda Bullert, Tawanna Sullivan, Colleen Reinhart ve diğerleri. Bu benim için iddialı bir projeydi ve hepinizin arkamda o kadar durmanız beni şaşırttı. Sizinle çalışmaktan gurur duyuyorum.

GİRİŞ

10 yıl önce

San Jose, Kaliforniya

Khải'nin ağlaması gerekiyordu. Ağlaması gerektiğini biliyordu. Diğer herkes ağlıyordu.

Ama onun gözleri kuruydu.

Zaten gözleri yanıyor olsaydı da bunun sebebi, cenaze kabul salonunu dumanaltı eden yoğun tütsü olurdu. Üzgün müydü? Üzgün olduğunu düşünüyordu. Ama *daha üzgün* olmalıydı. En iyi arkadaşınız bu şekilde ölseydi paramparça olmanız gerekirdi. Eğer bu acıklı bir Vietnam operası olsaydı gözyaşları sel olup herkesi boğardı.

Neden zihni bu denli açıktı? Neden orada durmuş da yarın teslim etmesi gereken ödevini düşünüyordu? Neden hâlâ kafası çalışıyordu?

Kuzeni Sara o kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ki bir noktada tuvalete koşup kusması gerekmişti. Şimdi hâlâ tuvaletteydi ve Khải, onun orada tekrar tekrar kustuğundan şüpheleniyordu. Sara'nın annesi Dì Mai, ön sıralarda dik bir şekilde oturuyordu, avuç içlerini birleştirmiş ve başını öne eğmişti. Khải'nin annesi zaman zaman sırtını okşasa da

Dì Mai tepki vermiyordu. Khài gibi o da gözyaşı dökmüyordu çünkü günler önce dökebileceği tüm gözyaşını dökmüştü. Ailesi, onun için endişeleniyordu. Haber aldıkları günden bu yana ağlamaktan içi dışına çıkmıştı.

Sıraya girmiş sarı kıyafetli Budist rahipler, kapağı açık tabutu görmesini engelliyorlardı ve bu iyi bir şeydi. Cenaze levazımatçıları ellerinden geleni yapmış olmalarına rağmen vücudu şekilsiz ve yanlıış görünüyordu. Bu, Khài'nin arkadaşı ve en sevdiği kuzeni olan on altı yaşındaki oğlan değildi. Bu, Andy değildi.

Andy ölmüştü.

Onun elinde kalan tek şey, Khài'nin zihnindeki anılarıydı. Sopa ve kılıç dövüşleri, Khài'nin hiçbir zaman kazanmadığı ancak kaybettiğini de reddettiği güreş maçları. Khài, Andy'nin ustası olduğunu söylemektense kendi kollarını kırmanın daha iyi olduğunu düşünürdü. Andy, Khài'nin patolojik bir şekilde inatçı olduğunu söylerdi. Khài ise sadece prensipleri olduğunu ısrarla belirtirdi. Güneşin yükü, sırtlarında taşıdıkları kitap dolu çantalarından daha ağırdı ve bu uzun yürüyüşlerindeki konuşmalarını hâlâ hatırlıyordu.

Hatta şimdi bile kuzeninin onunla alay ettiğini duyabiliyordu. Bazı anılar ondan kaçıyordu ancak sözler hep aklındaydı.

“Hiçbir şey seni etkilemez. Sanki kalbin taştan yapılmış.”

O zamanlar Andy'yi anlamamıştı. Şimdi anlamaya başlıyordu.

Budist ilahilerinin monoton uğultusu odayı dolduruyordu; alçak, tınısız, kimsenin anlamadığı bir dilde konuşulan heceler... Etrafından akıp gidiyor, kafasının içinde titreşiyorlardı ve insanlar ona baksa da bacağını sallamaktan vazgeçemiyordu. Saatine kaçamak bir bakış attığında bu durumun resmen saatlerdir devam ettiğini fark etti. Artık gürültünün durmasını istiyordu. Neredeyse kendisinin

tabuta girip kapağı kapattığını ve sesi engellediğini hayal edebiliyordu.

Andy burada olsaydı –*hayatta* ve burada– birlikte kaçarlardı ve yapacak bir şeyler bulurlardı; bu sadece dışarı çıkıp otoparkta taşları tekmelemek olsa bile. Andy bu konuda iyiydi. Ona ihtiyaç duyduğunuzda hep yanınızdaydı. Şu an hariç.

Khâi'nin ağabeyi yanında oturuyordu ama Quan'ın erken ayrılmak istemeyeceğini biliyordu. Cenazeler Quan gibi insanlar için vardı. Bir vedaya ya da insanların cenazelerden aldığı her neyse ona ihtiyacı vardı. Göz korkutucu yapısı, boynundaki ve kollarındaki yeni dövmeleleriyle Quan tam bir baş belası gibi görünüyordu ama gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Zaman zaman gözyaşlarının ıslattığı yanaklarını gizlice siliyordu. Her zaman olduğu gibi Khâi, daha çok Quan gibi olabilmeyi diledi.

Metal bir çanaktan gelen sesle ilahiler kesildi. Ânında bir rahatlama geldi ve bu büyüleyiciydi; sanki büyük bir baskı aniden yok olmuş gibiydi. Keşişler, tabut taşıyıcılarla birlikte tabutu kapatmak için uğraştılar ve kısa süre sonra bir alay, orta koridordan aşağı doğru sakin bir şekilde ilerledi. Sırada beklemekten ve etrafındaki bedenlerin yarattığı klostrofobik baskıdan hoşlanmadığından Khâi oturduğu yerde kaldı. Quan ise ayağa kalkıp onun omzunu sıkarak kalabalığa karıştı.

Akrabalarının geçip gidişini izledi. Bazıları açıkça ağlıyordu. Diğerleri daha metanetliydi fakat üzüntüleri onun bile görmemesi imkânsızdı. Teyzeler, dayılar, kuzenler, uzak akrabalar ve aile dostlarının hepsi birbirlerine destek oluyordu; keder denen şeyle birbirlerine bağlanmışlardı. Her zamanki gibi Khâi bunun bir parçası değildi. Annesi, Dì Mai ve diğer iki teyzesinden oluşan yaşlı kadınların olduğu bir grup, neredeyse bayılma nöbeti geçirdikleri için sıranın

sonuna doğru gelmişlerdi. Tıpkı gençken oldukları gibi yetişkinlikte de birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı. Siyah giydikleri gerçeğini göz ardı edersek bir düğüne katılıyor gibi görünüyorlardı. Boyunları, kulakları, parmakları; elmas ve yeşim taşlarıyla süslenmişti. Khài, tütsünün puslu havasından makyaj ve parfümlerinin kokusunu alabiliyordu.

Onlar sırasının yanından geçerken Khài ayağa kalktı, eskiden Quan'ın olan takım elbisesinin ceketini düzeltti. Bu şeyin içini doldurmak istiyorsa çokça büyümesi gerekiyordu. Ve barfiks. Binlerce barfiks. Bu gece barfiks çekmeye başlayacaktı.

Başını kaldırdığında hanımların hepsinin yanında durakladığını fark etti. Dì Mai elini, Khài'nin yanaklarına doğru uzattı ama dokunmadan önce durdu.

Ciddi gözlerle yüzünü inceledi. “İkinizin yakın olduğunu sanıyordum. Onun gitmesi umurunda değil mi?”

Kalbi yerinden fırladı ve canını acıtacak kadar hızlı atmaya başladı. Konuşmaya çalıştığında ağzından hiçbir şey çıkmadı. Boğazı şişerek kapanmıştı sanki.

“Tabii ki yakınlardı,” diye kız kardeşini azarladı annesi, sonra da kolundan çekiştirdi. “Gel Mai, gidelim. Bizi bekliyorlar.” Ayakları yere yapışmış hâlde, onların kapı aralığında kayboluşunu izledi. Mantıken yerinde durduğunu biliyordu ama düşüyormuş gibi hissediyordu. Aşağı, aşağı, aşağı.

İkinizin yakın olduğunu sanıyordum.

İlkokul öğretmeni, ailesinin onu bir psikoloğa götürmesi için ısrar ettiğinden beri farklı olduğunu biliyordu. Ancak ailesinin çoğu, onun sadece “biraz garip” olduğunu söyleyerek konulan teşhisi yok saymıştı. Vietnam kırsalında otizm ya da Asperger sendromu gibi şeyler yoktu. Ayrıca başını belaya sokmuyor ve okulda başarılı oluyordu. Bunun ne önemi vardı ki?

İkinizin yakın olduğunu sanıyordum.

Kelimeler kafasında yankılanmaya devam ediyor ve onu istemediği bir farkındalığa götürüyordu: O farklıydı, evet ama kötü bir şekilde.

İkinizin yakın olduğunu sanıyordum.

Andy, onun sadece en iyi arkadaşı değildi. Onun *tek* arkadaşıydı. Andy, Khài için olabildiğince yakındı. Eğer Andy için yas tutamıyorsa bu, hiç yas tutamayacağı anlamına geliyordu. Ve eğer yas tutamıyorsa bunun tersi de doğru olmalıydı.

O sevemezdi.

Andy haklıydı. Khài'nin kalbi gerçekten de metaforik bir taştan yapılmıştı. Bu bilgi bir petrol sızıntısındaki petrol gibi üzerine yayıldı. Hoşuna gitmiyordu ama bunu kabul etmekten başka yapacak bir şey de yoktu. Bu, değiştirebileceğiniz bir şey değildi. O, neyse oydu.

İkinizin yakın olduğunu sanıyordum.

O... kötüydü.

Ellerini açıp parmaklarını oynattı. Komut verdiğinde bacakları hareket etti. Ciğerleri derin bir nefes çekti. Gördü, duydu, deneyimledi. Ve bu, ona inanılmaz derecede adaletsiz geldi. Bu, onun seçeceği bir şey değildi. Eğer o tabuta kimin gireceğini seçebilseydi...

Yeniden başlayan ilahiler, cenazenin sonuna yaklaşıldığını işaret ediyordu. Vedalaşan son kişilere katılma zamanı gelmişti. Andy karşılık vermediği sürece bunun bir *veda* sayılamayacağını kimse anlamamış gibiydi. Khài ise kendi adına hiçbir şey söylemeyecekti.

BİRİNCİ BÖLÜM

2 ay önce

T.P. Hô Chí Minh, Vietnam

Tuvalet temizliği genellikle bu kadar ilginç olmazdı. Mỹ bu işi o kadar çok yapmıştı ki artık akıcı bir rutini vardı. Her yere zehir püskürt. Tuvaletin içine zehir dök. Fırçala, fırçala, fırçala, fırçala, fırçala. Sil, sil, sil. Sifonu çek. İki dakikadan az bir sürede bitirirdi. Eğer bir tuvalet temizleme yarışması olsaydı Mỹ üst sıralarda yer alırdı. Ancak bugün değil. Yan kabindeki sesler dikkatini dağıtıyordu.

İçerideki kızın ağladığından oldukça emindi. Ya ağlıyordu ya da egzersiz yapıyordu. Oldukça fazla nefes alıp veriyordu. Bir tuvalet kabini ne tür bir egzersiz yapılabilirdi ki? Diz çekme hareketleri belki.

Boğuk bir ses çıktı, ardından tiz bir inilti geldi ve Mỹ tuvalet fırçasını bıraktı. Bu kesinlikle ağlamaydı. Şakağını kabinin kenarına yaslayarak boğazını temizledi ve “Hanımefendi, bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır, bir şey yok,” dedi kız ama ağlama sesi aniden kesilmeden önce daha da yükseldi, yerini daha boğuk, ağır nefesler aldı.

“Bu otelde, temizlik işlerinde çalışıyorum. Biri size kötü davrandıysa yardımcı olabilirim.” En azından deneyecekti. Hiçbir şey onu, bir zorba kadar çileden çıkaramazdı. Yine de bu işi kaybetmeyi göze alamazdı.

“Hayır, ben iyiyim.” Kapının mandalı takırdadı ve ayakkabılar mermer zemine çarptı.

Mỹ, kabininden başını tam zamanında çıkarmıştı, böylece lavabolara doğru yürüyen güzel kızı görebildi. Mỹ’nin o güne kadar gördüğü en yüksek ve en korkunç topuklu ayakkabılarla poposunun hemen altında biten kırmızı dar bir elbise giymişti. Eğer Mỹ’nin büyükannesinin söylediğine inanırsanız bu kız sokağa adım attığı anda hamile kalırdı. Çoktan bir erkeğin bakışlarıyla hamile kalmış olabilirdi bile.

Mỹ ise daracık elbise ve korkunç topuklulara gerek kalmadan, okuldan bir playboyla oynaşarak hamile kalmıştı. Başta ona direnmişti. Annesi ve büyükannesi derslerin her şeyden önce geldiğini söylemişlerdi ama adam, âşık olduğunu düşünüp Mỹ pes edene kadar peşini bırakmamıştı. Kadın, ona bebekten bahsettiğinde adam, onunla evlenmek yerine istemeye istemeye ona metresi olmasını teklif etmişti. Adama göre Mỹ, üst sınıf ailesiyle tanıştırabileceği türden bir kız değildi. Ve sürpriz bir şekilde nişanlı olduğu ortaya çıktı ve evlenmeyi de düşünüyordu. Tabii ki Mỹ onu istememişti ki bu, o rezil herif için hem bir rahatlama hem de bir şok olmuştu. Öte yandan Mỹ’nin ailesi büyük hayal kırıklığına uğramış ve kalpleri kırılmıştı çünkü ona çok fazla umut bağlamışlardı. Ama yine de tam da düşündüğü gibi onun ve bebeğinin arkasında durdular.

Kırmızı elbiseli kız, ellerini yıkadı ve maskara bulaşmış yanaklarını kuruladıktan sonra el havlusunu tezgâha fırlatıp lavabodan çıktı. Mỹ’nin sarı lastik eldivenleri, yumruklarını sıkarken gıcırdadı. Havlu sepeti *hemen oradaydı*. Kendi kendine homurdanarak lavabolara doğru yürüdü,

kızın el havlusuyla tezgâhı sildi ve sonra onu havlu sepetine fırlattı. Lavaboyu, tezgâhı, aynayı ve düzgünce rulo hâline getirilmiş havlu yığınınını hızlıca kontrol ederek her şeyin kusursuz durduğuna ikna oldu ve son tuvalet kabinine geri döndü.

Banyo kapısı açıldı ve başka bir kız içeriye aceleyle girdi. Beline kadar uzanan siyah saçları, sıska vücudu, uzun bacakları ve tehlike yaratan topuklu ayakkabılarıyla önceki kıza çok benziyordu. Sadece elbisesi beyazdı. Otelde bir tür yarışma mı düzenleniyordu? Ve neden bu kız da ağlıyordu?

Mỹ, tedirgin adımlarla kıza doğru yaklaşırken, “Hanımefendi, iyi misiniz?” diye sordu. Kız yüzüne su serpti. “İyiyim.” Islak ellerini granit tezgâha dayayarak Mỹ’nin temizlemesi gerekecek daha fazla dağınıklık yarattı ve derin nefesler alırken aynada yansımasına baktı. “Beni seçeceğini sanmıştım. Çok emindim. O cevabı istemiyorsa o soruyu neden sordu ki? Ne kadar sinsi bir kadın.”

Mỹ bakışlarını tezgâhın üzerindeki taze su damlalarından ayırdı ve kızın yüzüne odaklandı. “Hangi kadın? Sizi ne için seçecekti ki?”

Kız, Mỹ’nin otel üniformasına keskin bir bakış attı ve gözlerini devirdi. “Sen anlamazsın.”

Mỹ’nin sırtı kaskatı kesildi ve teni utancın yarattığı bir sıcaklıkla kızardı. Bu bakış ve ses tonuna daha önce de şahit olmuştu. Ne anlama geldiğini biliyordu. Uygun bir cevap bulamadan önce kız gitmişti bile. Ve her şeyden de öte tezgâhın üzerinde buruşuk bir havlu daha duruyordu.

Mỹ lavaboya doğru hızlı adımlarla ilerledi, kızın pisliğini silip havluyu sepete attı. Yani niyeti buydu fakat hedefini şaşırdı ve havlu yere düştü. Sinirli bir şekilde derin bir nefes aldı ve havluyu almak için eğildi.

Tam eldivenli parmakları havlunun etrafını sarmışken kapı bir kez daha açıldı. Göğe doğru baktı. Eğer ağlayan

başka bir şımarık kızsız otelin diğler tarafındaki tuvaletle doğru gidecekti.

Ama öyle değildi. Yorgun görünömlü yaşlı bir kadın, tuvaletin uzak ucundaki oturma alanına doğru ilerledi ve kadife döşemeli iki kişilik kanepelerden birine oturdu. Mĩ, kadının *Việt kiều** olduğunu ilk bakışta anladı. Dev boyutlu Louis Vuitton el çantası, pahalı kıyafet ve ayakkabıları onu ele veriyordu. Bakımlı ve mükemmel bir şekilde nasırsız olan bu sandaletli ayaklar, denizaşırı bir Vietnamlıya ait olmalıydı. Bu insanlar, her şey için *gerçekten* çok iyi bahşış verirlerdi. Onlardan resmen para akıyordu. Belki de bugün, Mĩ'nin şanslı günüydü.

El havlusunu sepete attı ve kadına yaklaştı. "Hanımefendi, size bir şey ikram edebilir miyim?"

Kadın, savuşturur gibi elini salladı.

"Bir ihtiyacınız olursa haber vermeniz yeterli, hanımefendi. Burada geçirdiğiniz vaktin tadını çıkarın; çok güzel bir tuvalet burası." Son sözlerini geri alabilmeyi dileyerek yüzünü buruşturdu ve tuvalet kabinlerine geri döndü. Burada neden bir oturma alanı olduğunu anlayabilmiş değildi. Elbette güzel bir alandı fakat neden insanların tuvalet işlerini duyabileceğiniz bir yerde dinlenesiniz ki?

İşini bitirdi, temizlik malzemeleriyle dolu kovasını lavaboların yanına koydu ve lavaboyu son bir kez daha kontrol etti. El havlularından biri kısmen açılmıştı, bu yüzden havluyu sallayıp tekrar sararak diğlerleriyle birlikte yığına koydu. Sonra kâğıt mendil kutusunu yeniden yerleştirdi. İşte şimdi her şey düzgündü.

Elini kovaya götürdü ancak parmakları kulpu sarmadan önce kadın, "Neden Klee-néx** kutusunu öyle düzelttin?" dedi. Mĩ doğruldu, kâğıt mendil kutusuna baktı ve sonra

* Vietnam dışında yaşayan Vietnamlılar içi kullanılan tabir. (e.n.)

** Bir kâğıt mendil markası. (e.n.)

kadına başını eğerek, “Çünkü otel böyle seviyor, hanımefendi,” dedi. Kadının yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve bir saniye sonra Mỹ’yi kendisine doğru çağırdı; kanepede yanındaki boş yere dokunarak oturması için işaret etti. “Gel benimle biraz sohbet et. Bana C   Nga de.”

Mỹ şaşkınlıkla gülümsedi ve söylenildiği gibi yapıp kadının yanına oturdu. Sırtını dikleştirip ellerini kavuşturdu ve dizlerini bakirelerin bakiresi gibi bir arada tuttu. Büyükanesi görse gurur duyardı.

Kadının pudralı soluk yüzündeki keskin gözler, Mỹ’nin az önce lavabo tezgâhına yaptığı gibi onu ölçüp biçti; o sırada Mỹ ayaklarını beceriksizce birbirine bastırıp kadına en güzel gülümsemesini takındı.

İsim kartına bakan kadın, “Demek adın Trần Ng  c Mỹ,   yle mi?”

“Evet, hanımefendi.”

“Burada tuvaletleri mi temizliyorsun? Başka ne iş yapıyorsun?”

Mỹ’nin gülümsemesi solacak gibi olduysa da zorlayarak gülümsemesini sürdür  . “Ayrıca misafirlerin odalarını da temizliyorum, yani daha çok tuvalet temizleme, çarşaf değiştirme, yatak yapma, etrafı süpürme. Bu tür şeyler.” Gençken yapmayı hayal ettiği şey bu değildi ama para kazandırıyor ve iyi iş çıkardığından emin oluyordu.

“Ah, yani sen melezsin.” Kadın öne doğru eğilerek Mỹ’nin çenesini tuttu ve yüzünü yukarı doğru a  ılı bir şekilde çevirdi. “Gözlerin yeşil,” dedi.

Mỹ nefesini tuttu ve kadının bu konudaki fikrini anlamaya çalıştı. Melezlik bazen iyi bir şeydi ama çođu zaman değildi. Paranız varken melez olmak çok daha iyiydi.

Kadın kaşlarını çattı. “Ama nasıl? Savaştan beri burada hiç Amerikan askeri olmadı.”

Mỹ omuz silkti. “Annem, onun bir işadamı olduğunu söylüyor ama onunla hiç tanışmadım.” Hikâyeye göre annesi adamın hizmetçisiymiş –ve bir yandan da belli ki başka şeyler de yapıyormuş– ve ilişkileri iş projesi bitip adam ülkeyi terk ettiğinde sona ermiş. Annesi hamile olduğunu sonradan fark etmiş ve o zaman da artık çok geç olmuş. Onu nasıl bulacağını bilmiyormuş. Ailesiyle birlikte yaşamak için eve geri dönmekten başka çaresi kalmamış. Mỹ her zaman annesinden daha iyisini yapacağını düşünmüştü ama neredeyse aynen onun izinden gitmeyi başarmıştı.

Kadın başını salladı ve kolunu bir kez sıktı. “Şehre yeni mi taşındın? Buralı gibi görünmüyorsun.”

Mỹ gözlerini kaçırdı ve gülümsemesi soldu. Çok az parayla büyümüştü ama büyük şehre gelene kadar gerçekte ne kadar fakir olduğunu bilmiyordu. “Birkaç ay önce taşındık çünkü burada bir iş buldum. O kadar çabuk mu anlaşılıyor?”

Kadın tuhaf bir şefkatle Mỹ’nin yanağını okşadı. “Hâlâ bir köylü kızı gibi safsın. Nerelisin sen?”

“Mỹ Tho’ya yakın bir köy, su kenarında.”

Kadının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Senden hoşlanacağımı biliyordum. Mekânlar insanları yaratır. Ben orada büyüdüm. Restoranıma Mỹ Tho Noodles adını verdim. Kaliforniya’da, çok iyi bir restoran. Televizyon ve dergilerde adı sıkça geçiyor. Gerçi, sanıyorum senin bundan haberin yoktur.” Kendi kendine iç geçirdi ve sonra “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“Yirmi üç.”

“Daha genç görünüyorsun,” dedi Cô Nga gülerek. “Ama yirmi üç iyi bir yaş.”

Ne için iyi bir yaş? Ama Mỹ sormadı. Bahşış olsun ya da olmasın, bu konuşmanın bitmesine hazırdı. Belki gerçek bir şehir kızı çoktan gitmişti. Tuvaletler kendi kendini temizlemezdi.

“Hiç Amerika’ya gelmeyi düşündün mü?” diye sordu Cô Nga.

Mỹ başını iki yana salladı ama bu bir yalandı. Çocukken farklı görülmediği bir yerde yaşamayı ve belki de yeşil gözlü babasıyla tanışmayı hayal etmişti. Ama Vietnam ile Amerika’yı ayıran bir okyanustan daha fazlası vardı ve kendisi büyüdükçe bu mesafe daha da büyüyordu.

“Evli misin?” diye sordu kadın. “Erkek arkadaşın var mı?”

“Hayır, ne kocam var ne de erkek arkadaşım.” Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi ve dizlerini kavradı. Bu kadın ne istiyordu? Yabancılarla ilgili ürkütücü hikâyeler duymuştu. Acaba bu tatlı görünümlü kadın, onu kandırıp Kamboçya’da fuhuş karteline satmaya mı çalışacaktı?

“O kadar endişeli görünme. İyi niyetliyim. Dur, sana bir şey göstereyim.” Kadın dev Louis Vuitton çantasını karıştırarak bir dosya buldu. Sonra bir fotoğraf çıkarıp Mỹ’ye uzattı. “Bu benim Diệp Khải’m, en küçük oğlum. Çok yakışıklı, değil mi?”

Mỹ bakmak istemedi –Kaliforniya’nın cennetinde yaşayan bu meçhul adam gerçekten umurunda değildi– ama kadına nazik davranmaya karar verdi. Resme bakacak ve uygun sesler çıkaracaktı. Cô Nga’ya oğlunun bir film yıldızına benzediğini söyleyecek ve sonra da gitmek için bir bahane bulacaktı.

Ancak fotoğrafa baktığında tıpkı bir sağanaktan hemen önceki gökyüzü gibi vücudu hareketsiz kaldı.

Rüzgârda savrulan seksi saçları ve güçlü, temiz yüz hatlarıyla güzel bir erkeğe, *gerçek* bir film yıldızına benziyordu. Ancak hepsinden daha büyüleyici olanı, ondan yayılan çabasız karizmasıydı. Adam yan taraftaki bir şeye odaklanırken dudaklarına bir gülümsemenin gölgesi değmişti. Mỹ kendini fotoğrafa doğru eğilirken buldu. Bir aktör olsaydı

tüm soğuk ve tehlikeli kahraman rolleri onun olurdu; bir koruma ya da kung fu ustası gibi. İnsanı meraklandırıyor-
du: Bu kadar dikkatli ne düşünüyordu? Hikâyesi neydi?
Neden gerçekten gülümsememişti?

“Ah, demek Mÿ onu beğendi. Sana yakışıklıdır demiş-
tim,” dedi C  Nga bilmiş bir gülümsemeyle.

Mÿ, trans hâlinden çıkıyormuş gibi gözlerini kırptırdı
ve resmi kadına geri uzattı. “Evet,  yle.” Bir gün şanslı bir
kızı daha da şanslı yapacaktı ve birlikte uzun, şanslı bir
hayat yaşıyacaklardı. En azından bir kez gıda zehirlenmesi
yaşamalarını umuyordu. Tabii ki hayatlarını tehdit etmeye-
cek şekilde. Sadece rahatsız edici, hatta çok rahatsız edici.
Ve hafif acı verici. Utandırıcı da olabilir.

“Aynı zamanda zeki ve yetenekli. Yüksek lisans yaptı.”

Mÿ gülümsemeye çalıştı. “Bu çok etkileyici. Onun gibi
bir oğlum olsaydı çok gurur duyardım.” Ancak annesi için
durum farklıydı, onun kızı sadece bir tuvalet temizleyiciy-
di. İçindeki acıyı bir kenara itti ve kendine, başını  ne eēip
kendi işine bakması gerektiēini hatırlattı. Kıskançlık ona
sefaletten başka bir şey getirmeyecekti. Ama yine de on-
ların bolca gıda zehirlenmesi yaşamasını diledi. Dünyada
biraz adalet olmalıydı.

C  Nga, “Onunla çok gurur duyuyorum,” dedi. “Burada
olmamın nedeni de o aslında. Ona bir eş bulmaya geldim.”

“Ah.” Mÿ kaşlarını çattı. “Amerikalıların bunu yaptı-
ēını bilmiyordum.” Bu durum ona, korkunç derecede eski
moda geldi.

“Bunu yapmıyorlar ve Kh i, ne yaptığımı bilse çok kızar-
dı. Ama bir şeyler yapmak zorundayım. Aēabeyinin kadın-
larla arası çok iyi –onun için endişelenmeme gerek yok– ama
Kh i yirmi altı yaşında ve hiç kız arkadaşı olmadı. Onun
için randevu ayarladığımda gitmiyor. Kızlar onu aradığın-
da telefonu kapatıyor. Önümüzdeki yaz ailemizde    d ē n

var, üç, ama onlardan biri onun düğünü mü? Hayır. Kendi-
ne nasıl bir eş bulacağını bilmediği için bunu onun yerine
ben yapmaya karar verdim. Bütün gün adaylarla görüştüm.
Hiçbiri beklentilerime uymadı.”

Mỹ’nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bütün o ağlayan
kızlar...”

Cô Nga, onun yorumunu elinin tersiyle itti. “Ağlıyorlar
çünkü kendilerinden utanıyorlar. İyi olacaktırlar. Oğlumla
evlenmek konusunda ciddi olup olmadıklarını öğrenmek
zorundaydım. Hiçbiri ciddi değildi.”

“Çok ciddi görünüyorlardı.” Tuvalette yalandan ağla-
madıkları kesindi.

“Peki ya sen?” Cô Nga, yine o ölçüp biçen bakışlarını
ona dikti.

“Ne olmuş bana?”

“Khải’me evlenmek ister misin?”

Mỹ, kendini işaret etmeden önce arkasına baktı. “*Ben
mi?*”

Cô Nga başını salladı. “Evet, sen. Dikkatimi çektin.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Nasıl?*

Cô Nga sanki Mỹ’nin zihnini okuyabiliyormuş gibi,
“Sen iyi, çalışkan bir kızsın ve alışılmadık bir şekilde güzel-
sin. Sanırım Khải’mi sana emanet edebilirim.”

Mỹ sadece bakakaldı. Temizlik malzemelerinin buharla-
rı sonunda beynine zarar vermiş olabilir miydi? “Oğlunuz-
la evlenmemi mi istiyorsunuz? Ama biz hiç tanışmadık ki.
Siz benden hoşlanmış olabilirsiniz...” Başını iki yana salla-
dı, hâlâ aklını toparlayamıyordu. O, geçinmek için *tuvalet
temizliyordu*. “Ama oğlunuz muhtemelen beni istemeye-
cektir. Anladığım kadarıyla o seçici biri ve ben...”

“Hayır, hayır,” diye araya girdi Cô Nga. “O seçici de-
ğil. *Utangaçtır*. Ve inatçı. Bir aile istemediğini düşünüyor.
Daha inatçı bir kıza ihtiyacı var. Fikrini değiştirmesini
sağlamalısın.”

“Ben nasıl...”

“Öi, bilirsin. Güzel giyinir, onunla ilgilenir, sevdiği şeyleri pişirir ve sevdiği şeyleri yaparsın...”

Mỹ yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı ve Côt Nga gülererek onu şaşırttı. “İşte *bu yüzden* senden hoşlandım. Kendin olmaktan başka bir şey yapamıyorsun. Ne dersin? İkinizin uyuşup uyuşmadığını görmek için size Amerika’da geçireceğiniz bir yaz verebilirim. Anlaşamazsanız sorun değil, eve dönersin. En azından aile düğünlerine gider, biraz yemek yer ve eğlenirsiniz. Ne dersin?”

“Ben, ben, ben...” Ne diyeceğini bilemiyordu. Kabullemeyeceği kadar çok şey vardı.

“Bir şey daha var.” Côt Nga’nın bakışları ölçülü bir hâl aldı ve ağır bir duraksamanın ardından şöyle dedi: “O çocuk istemiyor. Ama ben torun sahibi olmaya kararlıyım. Hamile kalırsan nasıl geçindiğinize bakmaksızın doğru olanı yapacağını ve seninle evleneceğini biliyorum. Hatta sana para bile vereceğim. Yirmi bin Amerikan doları. Bunu benim için yapar mısın?”

Mỹ’nin ciğerlerinden nefesi çekildi ve teni soğudu. Côt Nga, Mỹ’den oğlunu kandırıp ondan bir bebek yapmasını ve adamı evliliğe zorlamasını istiyordu. Hayal kırıklığı ve çaresizlik onu yıktı. Bir an için bu kadının onda özel bir şey gördüğünü düşünmüştü ama Côt Nga onu elinde olmayan şeylere dayanarak yargılamıştı, tıpkı daracık elbiseli kızların yaptığı gibi.

“Diğer kızların hepsi hayır dediler, değil mi? Siz, evet diyeceğimi düşündünüz çünkü...” Avucunu açarak üniformasını gösterdi. Côt Nga hiçbir şey söylemedi, bakışları sabitti. Mỹ kanepeden uzaklaştı, temizlik malzemeleri kovasını almaya gitti, kapıyı açtı ve kapı aralığında durdu. Dik dik bakarak, “Cevabım hayır,” dedi.

Parası, bağlantıları ya da becerileri yoktu ama yine de istediği kadar dik kafalı ve aptal olabilirdi. Reddinin, yaşlı kadının canını yakmasını umuyordu. Arkasına bile bakmadan oradan ayrıldı.

○ akşam Mÿ, her gün, günde iki kez yaptığı gibi 1 saatlik mesafeyi yürüdükten sonra tek odalı evine girdi; her gece üzerinde uyuduğu yer yatağına yığılıp kaldı. Yatmak için hazırlanması gerekiyordu ama önce, birkaç dakika hiçbir şey yapmadan durmak istedi. Gerçekten hiçbir şey. Hiçbir şey yapmamak lükstü.

Cebi titreşti ve hiçbir şey yapmadığı o ânı mahvetti. Sinirli bir iç çekişle telefonunu cebinden çıkardı.

Bilinmeyen bir numara.

Cevap vermemeyi düşündü ama bir şey onu konuşma düğmesine basmaya ve telefonu kulağına götürmeye itti. “Alo?”

“Mÿ, sen misin?”

Mÿ, duyduğu ses üzerinde düşündü. Biraz tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramadı. “Evet. Siz kimsiniz?”

“Benim, Côt Nga. Hayır, kapatma,” diye ekledi kadın hızla. “Numaranı otel müdüründen aldım. Seninle konuşmak istiyorum.”

Parmakları telefonu sıkarken oturuşunu dikleştirdi. “Söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı.”

“Fikrini değiştirmeyecek misin?”

Telefonunu duvara fırlatma dürtüsüne direndi. “Hayır.”

“İyi,” dedi Côt Nga.

Mÿ kaşlarını çatarak telefonunu indirdi ve bakakaldı. İyi derken neyi kastediyordu?

Telefonu kulağına götürdüğünde Côt Nga’nın, “Bu bir testti. Oğlumu kandırıp bebek sahibi olmanı istemiyorum ama nasıl bir insan olduğunu bilmem gerekiyordu,” dediğini duydu.

“Yani bu demek oluyor ki..?”

“Bu demek oluyor ki sen istediğim kişisin, Mỹ. Oğlumu görmek için Amerika’ya gel. Onu kazanman ve kuzenlerinin düğünlerine gitmen için sana bütün bir yaz vereceğim. Zamana ihtiyacın olacak. Onu anlamak için çabalaman gerekecek ama buna degecektir. O iyi biri. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Tabii eğer sen de istersen. İstiyor musun?”

Başı dönmeye başladı. “Bilmiyorum. Düşünmem gerek.”

“O zaman düşün ve beni ara. Ama çok uzun sürmesin. Vizeni ve uçak biletini ayarlamam gerekiyor,” dedi Cô Nga. “Senden haber bekliyor olacağım.” Bununla birlikte telefon bağlantısı kesildi.

Odanın diğer tarafındaki lamba yandı ve dar, dağınık alanı yumuşak, altın rengi bir ışıkla aydınlattı. Duvarlara asılı giysiler ve mutfak gereçleri, eski elektrikli ocak, küçük buzdolabı ve kung fu destanları ile kaçak Amerikan filmleri izlemek için kullandıkları minyatür televizyonun kaplamadığı her santimetrekareyi kaplıyordu. Odanın orta yerinde, zeminde kızı Ngoc Anh ve büyükannesi uyuyordu. Annesi, büyükannesi ile sobanın arasında, eli lambanın düğmesine uzanmış hâlde yatıyordu. Bir vantilatör, üzerlerine en yüksek ayarda nemli havayı üflüyordu.

“Kimdi o?” diye fısıldadı annesi.

“Bir Việt *kiểu*,” dedi Mỹ, kendi sözlerine inanmakta güçlük çekerek. “Amerika’ya gitmemi ve oğluyla evlenmemi istiyor.”

Annesi bir dirseğinin üzerine yaslanmıştı ve saçları, omzunun üzerinden ipeksi bir perde gibi düşüyordu. Yatma vakti, saçlarını serbest bıraktığı tek zamandı ve bu, onu on yaş daha genç gösteriyordu. “Adam, büyükbabandan daha mı yaşlı? Kokarcaya mı benziyor? Ne sorunu var?”

Bu sırada Mỹ’nin telefonu Cô Nga’dan bir mesajla titreşti.

Düşünmene yardımcı olması için.

Bir titreşim daha ve Khài'nin fotoğrafı ekranı kapladı; daha öncekiyle aynı. Telefonunu hiç konuşmadan annesine uzattı.

“*Bu* o mu?” diye sordu annesi kocaman gözlerle.

“Adı Diệp Khài.”

Annesi uzun süre fotoğrafa baktı, yumuşak nefes alış verişlerinden başka bir şey duyulmuyordu. Sonunda telefonu geri verdi. “Başka seçeneğin yok. Bunu yapmak zorundasın.”

“Ama o evlenmek istemiyor. Onun peşinden koşup fikrini değiştirmem gerekiyor. Nasıl yapacağımı bilmiyorum...”

“Sadece yap. Ne yapman gerekiyorsa yap. *Amerika*'dan bahsediyorsun, Mỹ. Bu yüzden yapmalısın.” Annesi, büyükannesinin uyuyan zayıf bedeni üzerinden uzandı ve Ngoc Anh'ın ince battaniyesini boğazına kadar çekti.

“Eğer fırsatım olsaydı, ben de senin için aynısını yapardım. Onun geleceği için. Burası onun için uygun değil. Ve bir babaya ihtiyacı var.”

Mỹ, çocukluk anıları zihninin onları hapsettiği köşesinden dökülmeye çalışırken dişlerini sıktı. Okuldan eve yürürken çocukların ona söylediği, “On İki Popolu Melez Kız” şarkısını hâlâ duyabiliyordu. Çocukluğu zor geçmişti ama onu hayata hazırlamıştı. Artık daha güçlüydü, daha dayanıklıydı. “Benim bir babam yoktu.”

Annesinin bakışları sertleşti. “Ve bak, bu durum başına ne işler açtı.”

Mỹ kızına baktı. “Aynı zamanda bana, onu kazandırdı.” Kızının kalpsiz babasıyla birlikte olduğu için pişmanlık duyuyordu ama bebeğinden asla pişmanlık duymamıştı. Bir saniye bile.

Kızının şakağındaki nemli bebek saçlarını düzeltti ve kalbi muazzam bir sevgiyle genişledi. Kızının yüzüne bakmak,

yirmi yıl öncesini yansıtan bir aynaya bakmak gibiydi. Kızı tıpkı Mỹ'nin eskiden olduğu gibi görünüyordu. Kaşları, elmacık kemikleri, burnu ve ten rengi aynıydı. Dudaklarının şekli bile aynıydı. Ama Ngoc Anh, zamanında Mỹ'nin olduğundan çok çok daha tatlıydı. Bu ufaklık için her şeyi yapardı.

Ondan vazgeçmek dışında.

Ngoc Anh'ın babası evlendikten sonra karısı, bebek sahibi olamayacağını öğrenmiş ve Ngoc Anh'ı kendi çocukları gibi büyütmeyi teklif etmişti. Mỹ, yine herkesin kabul etmesini beklediği bir teklifi geri çevirmişti. Ona bencil demişlerdi. Ailesi, Ngoc Anh'a ihtiyacı olan her şeyi verebilirdi.

Peki ya sevgi? Sevgi önemliydi ve kimse bebeğini Mỹ gibi sevemezdi. Hiç kimse. Buna kalpten inanıyordu.

Yine de zaman zaman yanlış bir şey yaptığından endişeleniyordu.

“Onu sevmezsen,” dedi annesi, “yeşil kartını aldıktan sonra ondan boşanabilir ve başka biriyle evlenebilirsin.”

“Sadece yeşil kart için onunla evlenemem.” O bir insandı; bir kâğıt parçası değildi ve Mỹ ile evlenmeye karar verirse bunun sebebi, adamı baştan çıkarmayı başarmış olması, adamın da ona değer vermesi olacaktı. Birini bu şekilde kullanamazdı. Bu, onu Ngoc Anh'ın babası kadar kötü yapardı.

Annesi, Mỹ'nin kafasındaki düşünceleri duyabiliyormuş gibi başını salladı. “Peki ya gidersen ve onun fikrini değiştiremezsen ne olacak?”

“Yaz sonunda geri dönerim.”

Annesinin boğazından iğrenmiş gibi bir ses geldi. “Bunu düşündüğüne inanamıyorum. Kaybedecek hiçbir şeyin yok.”

Mỹ telefonunun siyah ekranına bakarken aklına bir düşünce üşüştü. “Cô Nga, oğlunun bir aile istemediğini söyledi. Ama benim Ngoc Anh'ım var.”

Annesi gözlerini devirdi. “Hangi genç adam bir aile ister ki? Seni severse Ngoc Anh’ı da sevecektir.”

“Bu işler böyle yürümez, bunu sen de biliyorsun. Eğer bir erkek, çocuğunun olduğunu biliyorsa çoğu zaman seninle ilgilenmez.” Ve ilgileniyorsa da tek istediği sekstir.

“O zaman ona hemen söyleme. Sana âşık olması için ona zaman ver ve sonra söyle,” dedi annesi.

Mỹ başını salladı. “Bu yanlış olur.”

“Eğer seni sevdiğini söyler de bir kızın olduğu için evlenmekten vazgeçerse sen de onu o zaman zaten kabul etmezsin. Ama bu kadın, oğlunu tanıyor ve seni *seçti*. Denemek zorundasın. En azından Amerika’da koca bir yaz geçirirsin. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Amerika’yı görmek istemiyor musun? Amerika’nın neresinde?”

“Kaliforniya” dedi, “ama o kadar uzun süre uzak kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.” Mỹ parmaklarını kızının bebek yumuşaklığındaki yanaklarında gezdirdi. Daha önce bir günden uzun süre evden uzakta hiç kalmamıştı. Ya Ngoc Anh, onu terk ettiğini düşünürse?

Annesinin alnı, aklındaki düşüncelerle kırıştı ve köşede duran bir yığın kutuyu karıştırmak için ayağa kalktı. Bunlar, annesinin kişisel eşyalarıydı ve kimsenin açmasına izin vermiyordu. Büyürken Mỹ, kimse bakmadığında onları karıştırırdı, özellikle de en alttakini. Annesi, özellikle o kutuyu açıp içindekileri karıştırırken Mỹ’nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Burası babanın doğduğu yer. Al, bak.” Annesi ona, kolunu omzuna atmış bir adamın sararmış fotoğrafını uzattı. Mỹ, bu fotoğrafa bakmak için sayısız saatler harcamıştı. Yakın tutarak, baş aşağı bakarak, gözlerini kısarak... Adamın gözlerinin yeşil olduğunu ve aslında babası olduğunu doğrulamak için her şeyi yapmıştı ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Fotoğraf çok uzaktan çekilmişti. Gözleri

herhangi bir renk olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse kah-verengi görünüyorlardı.

Ancak gömleğindeki yazıyı okumak çok kolaydı. Üzerinde açıkça *Cal Berkeley* yazıyordu.

“Cal, Kaliforniya anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Annesi başını salladı. “Araştırdım. Ünlü bir üniversite. Belki oraya gittiğinde gidip bakarsın. Belki... onu bulmaya çalışırsın.”

Mỹ’nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki parmakları karıncalandı. “Sonunda bana onun adını söyleyecek misin?” diye sordu, sesi fısıltı inceliğindeydi. Tek bildiği “Phil”di. Mỹ ile yalnız kaldıklarında büyükannesinin nefretle fısıldadığı isim buydu. O Phil. *Bay Phil. Annenin Phil’i.*

Annesinin dudaklarına acı bir gülümseme dokundu. “Tam adının çirkin olduğunu söylerdi. Herkes ona Phil derdi. Sanırım soyadı *L* ile başlıyordu.”

Mỹ’nin umutları tam olarak oluşmadan paramparça oldu. “Onu bulabilmem imkânsız o zaman.”

Annesinin yüz ifadesi kararlı bir hâl aldı. “Denemeden bilemezsin. Belki pahalı bilgisayarları kullanırlarsa sana bir liste yapabilirler. Sıkı çalışırsan bir şansın olabilir.”

Mỹ, babasının resmine bakarken göğsündeki özlem her saniye daha da büyüyordu. Acaba Kaliforniya’da mı yaşıyordu? Kapısını açtığında onu görse nasıl tepki verirdi? Onu para istemeye gelmekle mi suçlardı?

Yoksa hiç bilmediği bir kızı olduğunu öğrendiği için mutlu mu olurdu?

Telefonundan Khâi’nin fotoğrafını açtı ve iki fotoğrafı kucağında yan yana tuttu. Cô Nga onda ne bulmuştu da Mỹ’nin, oğlu için iyi bir eş olacağını düşünüyordu? Oğlu da onun gördüklerini görecekti miydi? Ve kızını kabul edecek miydi? Kendi babası kızını kabul eder miydi?

Her iki durumda da annesi haklıydı. Deneyene kadar bilemezdi. Ne olursa olsun.

Mỹ, Cô Nga'ya bir mesaj yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Tamam, denemek istiyorum.

“Yapacağım” dedi annesine. Kendinden emin görünmeye çalıştı ama aslında içi titriyordu. Az önce neyi kabul etmişti öyle?

“Yapacağını biliyordum ve buna sevindim. Sen yokken Ngoc Anh'a iyi bakacağız. Şimdi git uyu. Yarın da çalışmak zorundasın.” Işık kapandı. Ancak oda karardıktan sonra annesi tekrar konuşmaya başladı. “Sadece önümüzdeki üç ayın, işleri geleneksel yoldan yürütmek için yeterli bir zaman olmadığını bilmelisin. Onu istediğinden emin olmasan bile kazanmak için oynamalısın. Kötü biri olmadığı sürece ona sonradan da âşık olabilirsin. Ve unutma, iyi kızlar erkekleri elde edemez. Senin kötü olman gerekir, Mỹ.”

Mỹ yutkundu. “Kötü”nün ne anlama geldiğini iyi biliyordu ve annesinin büyükannesi odadayken böyle bir şeyi önermesine şaşırmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Khài'nin koşu ayakkabıları, Sunnyvale'de onarmaya bir türlü fırsat bulamadığı evinin giriş yolundaki çatlamış betona değerken saatindeki kronometre bipledi. Tam on beş dakika.

Evet.

Mükemmel zamanlama kadar tatmin edici bir şey yoktu. Benzin istasyonunda benzin doldururken küsuratsız, net tutarı tutturmak dışında. Ya da restoranda gelen hesap bir asal sayı, Fibonacci sayı dizisinin* bir bölümü ya da sadece sekiz olduğunda. Sekiz çok zarif bir sayıydı. Koşusuna bir dakika eklerse tam ortasına bir kontrol noktası koyabilirdi.

Günlük işe gidiş gelişlerini zihninde yeniden planlamaya başlamıştı ki kaldırımında kuş pisliğine bulanmış Porsche'unun yanına park edilmiş siyah Ducati'yi fark etti. Quan buradaydı; annelerinin nefretine ve Khài'nin onu birçok kez ölüm ve beyin hasarı istatistiğiyle uyarmasına rağmen onu

* Fibonacci dizisi, her sayının kendisinden bir önceki sayı ile toplanması ile elde edilen sayılar serisidir. Örneğin; 1, 1, 2, 3, 5, 8 , 13, 21... olarak devam eder. (e.n.)

kullanıyordu. Motosikleti bir kenara bırakarak koşar adım ön kapıya gitti; tentenin altındaki gölgede yetişen dikenli otlardan kaçınarak kendini içeri attı.

İçeride ayakkabılarını çıkardı ve hemen çoraplarını da ayaklarından söküp attı. Cennet, evinin 1970'lerden kalma tüylü halısına gömülen çıplak ayaklardı. Başlangıçta nefret etmişti –bezelye yeşili rengi rahatsızlık veriyordu– ama üzerinde yürümek, bulutlarda Mary Poppins tarzı gezintiye çıkmak gibi hissettiriyordu. Eskiden tuhaf kokardı ama zamanla düzelmişti. Ya öyleydi ya da naftalin ve yaşlı kadın kokularına artık alışmıştı. Ev, Santa Clara tarafından kamulaştırılana kadar o halıyı saklayacaktı.

Quan, Khâi'nin kanepesinde oturup ayaklarını Khâi'nin sehпасına uzatmıştı; bir yandan CNBC'de bir finans programı izliyor, bir yandan da Khâi'nin tek soğuk kutu Coca-Cola'sını içiyordu; tıpkı reklamlardaki gibi markanın harflerinin üzerine damlayan buğuyu görebiliyordu. Gazlı içeceklerinin geri kalanı oda sıcaklığındaydı çünkü buzdolabına aynı anda sadece bir kutu sığabiliyordu. Buzdolabının değerli alanlarını annesinin yemekleriyle dolu saklama kapları kaplıyordu. Annesi, onu bizzat beslemezse açlıktan öleceğini düşünüyordu ve gerçek bir anne gibi bu işi çok ciddiye alıyordu.

“Hey, gelmişsin. Nasıl gidiyor?” Quan, büyük bir yudum alarak kolasını içti ve ardından boğazında yanma hissiyle tıslayarak sordu.

“İyi.” Khâi gözlerini ağabeyine dikti. Soğuk kolanın tıslaması ve boğazını yakması Khâi'nin en sevdiği şeylerden biriydi ve şimdi yeni bir kutu hazır olana kadar dört saat beklemek zorundaydı. “Neden buradasın?”

“Bilmiyorum. Annem burada olmamı söyledi. Görünüşe göre yoldaymış.” Ah kahretsin, yakın geleceğinde saçma sapan ayak işleri gördü. Bu sefer ne olacaktı? San Jose'deki

markete ucuz portakallar almaya gitmek mi? Yoksa teyzesinin kanserini tedavi etmesi için Japonya'dan ticari miktarlarda deniz yosunu özü ithal etmek mi? Hayır, her iki oğlu da işin içinde olduğuna göre daha vahim bir şey olmalıydı. Bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

“Duş almam gerek.” Giysileri ıslak ve yapış yapıştı; onları çıkarmak istiyordu.

“Hızlı olmak isteyebilirsin. Az önce birinin garaj yoluna girdiğini duydum.” Quan, o anda Khài'yi süzdü ve kaşlarını kaldırdı. “İşten eve takım elbiseyle mi koştun sen?”

“Evet, bunu her gün yapıyorum. Bu tür takım elbiseler, rahatça hareket edebilmemiz için tasarlanmış.” Ayak bileklerindeki elastik manşetlere işaret etti. “Ve kumaşı gerçekten iyi nefes alıyor. Ayrıca makinede de yıkanabiliyor.”

Quan sırtıttı ve çaldığı kolasından bir yudum daha aldı. “Yani kardeşim Silikon Vadisi sokaklarında kötü bir Asyalı Terminatör gibi koşuyor. Bu hoşuma gitti.”

Bu tuhaf benzetme, Khài'nin tereddüt etmesine neden oldu ve tam cevap vermek için ağzını açtığı sırada evin dışından tanıdık bir ses Vietnamca, “İşte, hadi, alın, alın, bir sürü yemek getirdim. Yardım edin de içeri taşıyalım,” dedi. Annesi mecbur kalmadıkça hiç İngilizce konuşmazdı. Aslında sadece restoranında sağlık müfettişiyle İngilizce konuşurdu.

“Ne?” Khài İngilizce sordu. Açıkçası Vietnamca konuşmayı bilmiyordu ama yine de konuşulanı yeterince iyi anlıyordu. “*Zaten* bir sürü yiyeceğim vardı. Evsizleri beslemeye başlayacağım, eğer sen...”

Annesi gururlu bir gülümseme ve üç kutu mango ile kapıda belirdi. “Merhaba, *con*.”

Annesini daha fazla yormak istemediği için çoraplarını cebine sokuşturdu ve kutuları ondan aldı. “Ben meyve yemem, unuttun mu? Bozulacaklar.”

Kadın, “Hayır, hayır, onlar senin için değil, Mÿ için. Evini çok özlemesin diye.”

Durakladı. Mÿ de kimdi?

Quan ayağa kalktı. “Neler oluyor?”

“Önce biraz daha meyve getirmeme yardım et.” Khài’ye de, “Sen de bunları mutfağa koy,” dedi.

Khài tam bir şaşkınlık içinde kutuları mutfağa götürdü. Mÿ’nin —o da her kimse— evini özlemesini önlemesi gereken bu meyvelerin, *onun* evinde ne işi vardı? Kutuları, formika tezgâhının üzerine koydu ve üç farklı çeşit mango olduğunu fark etti. Üzerinde Tay yazısı olan kutuda büyük boy kırmızı-yeşil, orta boy sarı ve küçük boy yeşil olanlarından vardı. Annesi, ona bir çeşit meyve yiyen orman maymunu mu almıştı? Bunu neden yapsın ki? Kadın köpekleri ve kedileri bile sevmezdi.

Quan’ın kutuları içeri getirmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Khài, bakmaya gittiğinde kardeşi ve annesini külüstür Camry’sinin yanında, derin bir tartışmanın içinde buldu. Khài ve kardeşleri geçen yıl Anneler Günü’nde, ona bir Lexus SUV almak için el ele vermişlerdi ama o, özel bir durum olmadıkça bu yirmi yıllık Toyota’yı kullanmakta ısrar ediyordu. İçinde kimsenin oturmadığını fark etti. Mÿ yoktu.

“Anne, bu yanlış. Burası Amerika Birleşik Devletleri. Burada insanlar böyle şeyler *yapmazlar*,” dedi Quan, annesine karşı her zamankinden daha öfkeli bir ses tonuyla.

“Bir şeyler yapmalıydım ve senin de beni desteklemen gerekiyor. O seni dinler.”

Quan göğsü doğru baktı. “Beni dinliyor çünkü mantıklıyım. Bu yaptığınsa hiç mantıklı değil.”

“Sen de tıpkı o kokuşmuş baban gibisin. İkiniz de ihtiyacım olduğunda beni hayal kırıklığına uğrattınız,” dedi anneleri. “Kardeşinse her zaman güvenilirdir.”

Quan, bagajdan üç meyve kasası daha almadan önce oflayıp pufladı; ellerini yüzünde ve tıraşlı kafasında gezdirdi. Khài'yi görünce adımlarını yavaşlattı. "Kendini hazırla." Sonra kutuları içeri taşıdı.

Bu, kaygı vericiydi. Khài'nin kafasında, varsayımsal orman maymunu, dev bir erkek gorile dönüştü. Bunca meyve, muhtemelen ancak böyle bir yaratığı bir gün boyunca besleyebilirdi. İyi tarafından bakacak olursak evini buldozerle yıktırmak için para ödemesine gerek kalmayacak ve hatta ev sahibinin sigortasından bir talepte bile bulunabilecekti. *Hasar sebebi: Mangosuz kalan öfkeli goril.*

"Jak meyvesini" al ve içeri gel. Seninle konuşmam gerek," dedi annesi.

Dikenli jak meyvesini kaldırdı –oha, neredeyse otuz kilo ağırlığındaydı– ve Quan'ın yeni kutuları mangoların yanına koyduğu ve kolasıyla mutfak masasına oturduğu mutfığa kadar onu takip etti. Tezgâhının sağlamlığından endişe eden Khài, jak meyvesini diğer meyvelerin yanına dikkatlice yerleştirdi. Tezgâh çökmeyince rahat bir nefes aldı.

Annesi kaşlarını çatarak, onun 70'lerden kalma mutfığına baktı. Yüzündeki ifade, standart bir memnuniyetsizlikti. Eski yüz ifadesi bilgi kartlarını şu anda onun yüzüyle yan yana getirse mükemmel eşleşirlerdi.

"Yeni bir ev almalısın," dedi kadın. "Bu çok eski. Ve bir de tüm o egzersiz aletlerini oturma odasından kaldırmalısın. Sadece bekârlar böyle yaşar."

Khài de bir bekâr *olduğu* için sorunun ne olduğunu anlamamış. "Konumu iş için uygun ve bir de televizyon izleyebileceğim bir yerde egzersiz yapmayı seviyorum."

Annesi, yorumlarını eliyle savuşturur gibi yaparak, "Ah bu çocuk," diye mırıldandı.

* Dünyada ağaçta yetişen en büyük meyvelerden olan ve Güneydoğu Asya bölgesinde bulunan tropikal bir meyve. (e.n.)

Sadece arada bir kola h p rdetilerek bozulan uzun bir sessizlik oldu; Kh i'nin kolası, lanet olsun. Daha fazla dayanamayınca annesine baktı ve "Ee... M  kim?" diye sordu. Bildiği kadarıyla *m *, *güzel* anlamına geliyordu fakat aynı zamanda Vietnamcada *Amerika* demekti. Hangi açıdan bakarsa baksın, bir goril için tuhaf bir isim gibi görünüyordu ama o ne bilirdi ki?

Annesi omuzlarını dikleştirdi. "Cumartesi gecesini havaalanından alman gereken kız, o."

"Oh, tamam." Bu korkunç değildi. Tanımadığı biriyle gezme ve programını değiştirme fikri hoşuna gitmemişti ama kuduz a ısı ya da FDA iznine ihtiyacı olmadığı için memnundu. "Bana sadece uçuş programını gönder. Onu nereye bırakayım?"

"Burada seninle kalacak," dedi.

"Ne? Neden?" Kh i'nin tüm vücudu bu fikir karşısında kaskatı kesildi. Bu, açık ve net bir şekilde istilaydı.

Annesi, "Bu kadar  zg n görünme," dedi ikna edici bir ses tonuyla. "O, genç ve çok güzel."

Quan'a baktı. "Neden seninle kalamıyor? Sen kadınları seviyorsun."

Quan kola i erken boğulur gibi oldu ve öksürürken yumruğuyla göğsüne vurdu.

Anneleri memnuniyetsiz bakışlarını Quan'a yönelttikten sonra Kh i'ye odaklandı ve bir metre elli santimlik boyuyla doğruldu. "Quan'la kalamaz çünkü o *senin* müstakbel karşın."

"Ne?" Biraz güldü. Bu bir şaka olmalıydı ama espriyi tam da anlamamıştı.

"Vietnam'a gittiğimde, onu senin için seçtim. Onu seveceksin. Senin için mükemmel biri," dedi.

"Yapam... yapamazsın..." Başını iki yana salladı. "Ne?"

“Evet,” dedi Quan. “Benim de tepkim buydu. Sana Vietnam’dan postayla gelin sipariş etmiş, Khâi.”

Anneleri, Quan’a ters ters baktı. “Neden bu, çok kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun? O, ‘postayla ulaştırılacak bir gelin’ değil. Onunla şahsen tanıştım. Eskiden böyle yaparlardı. Geleneklere uysaydım sana da aynı şekilde bir eş bulurdum ama yardımınıza ihtiyacın yok. Kardeşinin var.”

Khâi, o anda konuşmaya bile çalışmadı. Beyni kısa devre yapmış ve makul olmayı reddetmişti.

“Ona her türlü meyveyi aldım.” Tezgâhın üzerindeki kutuları hareket ettirdi. “Liçiler,* rambutanlar...”

Kadın tropik meyveleri sıralamaya devam ederken, Khâi, sonunda aklını toparlayabilmişti. “Anne, *hayır*.” Kelimeler istemsiz bir şekilde güçlü ve yüksek bir tonla çıktı ancak haklıydı. Annesine karşı gelmenin günah olduğunu söyleyen içgüdüsünü görmezden geldi. “Onunla *evlenmeyeceğim*, burada kalmayacak ve ayrıca böyle şeyler *yapamazsın*.” Tanrı aşkına, yirmi birinci yüzyıldaydık. İnsanlar artık oğullarına eş bulmak için koşturmuyorlardı.

Annesi dudaklarını büzdü ve ellerini kalçalarına dayadı, fosforlu pembe eşofmanı ve düzleştirilmiş permalı kısa saçlarıyla, seksenli yıllardan kalma bir aerobik eğitmeni gibi görünüyordu. “Düğün için ziyafet salonunu çoktan ayırtım. Depozito bin dolardı.”

“Anne.”

“8 Ağustos’u seçtim. 8 rakamını ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Khâi, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve boğazındaki hırıltıyı bastırdı. “Sana bin doları iade edeceğim. Lütfen

* Asya’nın güneyinde ve Güney Amerika’da yetişen, pembe kabuklu tropikal bir meyve. (e.n.)

** Güneydoğu Asya kökenli bu tropikal meyvenin kırmızı ve sarı arası değişen yumuşak dikenli bir yapısı vardır. (e.n.)

bana ziyafet salonunun iletişim bilgilerini ver ki iptal edebileyim.”

“Böyle yapma, Khâi. Açık fikirli ol,” dedi. “Yalnız kalmanı istemiyorum.”

Bıkkın bir nefes verdi. “Ben yalnız değilim. Tek olmayı *seviyorum*.”

Yalnızlık, duyguları olan insanlar içindi ama o, öyle değildi.

İşle, Netflix maratonuyla ya da iyi bir kitapla ortadan kaldırılabiliyorsa bu, yalnızlık değildi. Gerçek yalnızlık, hiçbir zaman peşinizi bırakmazdı. Gerçek yalnızlık, durmadan canınızı yakardı.

Khâi’nin canı yanmazdı. Çoğu zaman hiçbir şey hissetmezdi.

Tam da bu yüzden romantik ilişkilerden uzak dururdu. Biri ondan bu şekilde hoşlansaydı, karşılık veremeyerek sadece hayal kırıklığı yaratacaktı. Bu doğru olmazdı.

“Anne, bunu yapmayacağım ve sen de buna beni zorlayamazsın.”

Annesi, kollarını kavuşturdu. “Seni zorlayamayacağımı biliyorum. Seni zorlamak *istemiyorum*. Gerçekten ondan hoşlanmazsan o zaman onunla evlenmezsin. Ama senden ona bir şans vermeni istiyorum. Yaz boyunca burada kalmasına izin ver. Sonunda hâlâ onu sevmezsen evine gönderirsin. Bu kadar kolay.” Dikkatini Quan’a çevirdi. “Kardeşine sen de bir şey söyle.”

Quan ellerini havaya kaldırırken dudaklarından zorla bir gülümseme yayıldı. “Hiç bana bakma.”

Annesi onu ters ters süzdü.

“Boşuna uğraşma,” dedi Khâi. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.” Gerçekten de evinde yabancı bir kadının yaşamasını istemiyordu. Evi onun sığınağıydı, insanlardan kaçabileceği ve tek kalabildiği yegâne yerdı.

En azından ailesi olur olmaz onu ziyarete gelmediğinde.

“Onunla tanışmadan karar veremezsin. Bu hiç adil değil. Ayrıca ona restoranda ihtiyacım var. Yeni garson işten ayrıldı ve gündüz vardiyası için birilerini bulmalıyım. Bu konuda bana yardımcı olun,” dedi.

Khài annesine somurtarak baktı. Annesinin kendisini manipüle ettiğini net bir şekilde hissediyordu –bunun farkındaydı– ama bu manipülasyondan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Ayrıca kadın, yeterince çalışanı olmadığından Khài ve kardeşlerini gün boyu işlerinden zaman ayırmaları ve kendisine yardım etmeleri için zorlardı. Bütün gün annesiyle uğraşırken aynı zamanda garsonluk yapmakla, evinde yabancı bir kadının olması arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa...

Annesi zayıflığını hissetmiş gibi öldürücü darbeyi indirmek için dalıverdi. “Biraz zorluğa tahammül et ve bunu benim için yap. Bu, beni mutlu edecek.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İçinde biriken hayal kırıklığı, devasa bir topa dönüştü; giderek büyüyordu ve patlamaya hazırlanıyordu. Buna karşı söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve annesi bunu biliyordu.

O, annesiydi.

Son kontrol kırıntısına tutunarak, “Ancak bundan sonra çöpçatanlığı bırakacağına söz verersen. Beni Dr. Son’un kızıyla, diğçinin kızıyla, Vy’nin arkadaşlarıyla ya da başka biriyle tanıştırmaya çalışmayacaksın. Akşam yemeğine geldiğimde sürpriz misafirlerle beni pusuya düşürmeyeceksin.”

“Elbette,” dedi annesi hevesle başını sallarken. “Söz veriyorum. Sadece bu yaz, sadece bu seferlik. Eğer ondan hoşlanmazsan bu işin peşini bırakırım. Zaten Mÿ’den daha iyi bir kız bulabileceğimi sanmıyorum ve...” Cümlenin ortasında duraksadı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Ama gerçekten *denemelisin*. Yeterince çabaladığını görmezsem

bunu tekrar yapmak *zorunda kalacağım*. Anlıyor musun, Khài?”

Gözlerini kısmıştı. “‘Denemek’ ne demek?”

“Gerçek bir nişanlı ne yaparsa onu yapacaksın demek. Onu dışarı çıkaracaksın, arkadaşlarıyla ve ailenle tanıştıracaksın, birlikte bir şeyler yapacaksın, bunun gibi şeyler. Bu yaz onu bütün düğünlere götüreceksin.”

Kulağa *korkunç* geliyordu.

Yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı, bunun üzerine Quan kahkahayı bastı.

“Biliyor musun anne, belki de bu, her şeye rağmen iyi bir fikirdir,” dedi Quan.

“Gördünüz mü? Siz çocuklar deli olduğumu düşünüyorsunuz ama anneler her şeyin en iyisini bilir.”

Bu kuşkuluydu ama Khài’nin, “Peki. Bundan sonra bana eş aramayı bırakacağına söz verersen bu yaz tüm bunları yapacağım,” demekten başka çaresi kalmamıştı.

“Söz, söz, söz. Bu konuda mantıklı davranmana çok sevindim. Bak gör, ondan hoşlanacaksın,” dedi, Powerball piyangosunu kazanmış gibi ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

Khài yanılan kişinin *annesi* olacağından yüzde yüz emin-di fakat bunu kendine sakladı. “Duş alacağım.” Arkasını döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Böyle bir plan yapmak tam da annesine göreydi. Her şey çok saçmaydı. Fikrini değiştirmeyecekti. Mÿ, dünyanın en mükemmel kadını olabilirdi ama bu, fikrini değiştirmeyecekti. Ondan hoşlanması önemsizdi. Aslında eğer ondan hoşlanırsa bu onunla evlenmemesi için daha net bir gösterge olacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uçak, mide hoplatan bir sarsıntıyla inerken Mÿ koltuğunun kollarına tırnaklarını geçirdi. Tuhaf mekanik sesler duyuldu ve ışıklar tekrar yandı. Bir daha uçmak istemiyordu. Hayatında bir kez uçmak yeterliydi. Hoparlörler çınladı.

“San Francisco, Kaliforniya’ya hoş geldiniz. Yerel saat 16.20. Air China ile uçtuğunuz için teşekkür ederiz...”

Lisedeki İngilizce dersler, izlediği tüm kaçak Amerikan filmler ve son birkaç aydır temizlik yaparken durmadan dinlediği sesli İngilizce dersler için göklere ve Buda’ya şükürlerini sundu. Söylenenlerin çoğunu anlamıştı.

Kaliforniya. Sonunda başarmıştı.

Bu, yakında onunla tanışacağı anlamına geliyordu.

Midesi birden öyle bir bulandı ki yüzü karıncalandı ve görüşü bulanıklaştı. *Kusmayacaksın. Kusmayacaksın. Kusmayacaksın.* Amerika Birleşik Devletleri’ndeki ilk anlarını böyle geçirmek istemediği kesindi.

Ya kusmuğuyla huzuru bozduğu için onu bir yere sürüklerlerse? Veya –yanındaki el örgüsü yün hırkalı, tatlı ve yaşlı kadına baktı– etrafa saçılmış kusmuğuyla insanları rahatsız ederse? Bunun için hapse girebilir miydi? Bunun için *sınır dışı* edilebilir miydi? Belki de uçaktan inmesine izir vermeden onu geri gönderirlerdi.

Herkes koridorda sıraya girmeye başladı ve Mỹ üstteki bölmeden bavulunu almak için atıldı. Kahverengi deri ceketli, uzun boylu bir adam ondan önce davranıp valizini çıkardı. “Durun, sizin için alayım.”

Ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Utanç, İngilizce kelimeleri boğazına dizmişti. Kelimeleri, uzun zaman önce okulda öğrenmişti ve biraz okuyup yazabiliyordu –en azından uçuş görevlisinin yardımıyla uçaktan iniş formunu ve gümrük beyannamesini dolduracak kadar– ama konuşmak, gerçekten her zaman zor olmuştu. Parmaklarını, elleri birer zayıf yumruğa dönüşecek kadar kıvırdı. Onu nasıl durdurabilirdi? Çantasındaki tek şey Vietnam *đồng*’uydu ve o da burada hiçbir şey ifade etmiyordu. Bahşış vermek için yeterli değildi.

Adam, küçük lacivert bavulu koridora bırakıp gülümse-di ve rehin almadan önce Mỹ, bavulu kendine doğru çekti. Adamın gülümsemesi soldu ve yüzünü uçağın ön tarafına döndü. Körüğe doğru ilerlerken Mỹ, onun kendisine daha fazla “yardım” etmesini ve ödeme talep etmesini bekledi ama adam bunu hiç yapmadı.

Terminale vardıklarında adam devasa kalabalığın içinde kayboldu ve panik Mỹ’yi ele geçirdi. Adam ne yaptığını biliyordu. Ona nereye gideceğini söyleyebilirdi ama şimdi yapayalnızdı. Yanlış yere giderse veya yanlış bir şey yaparsa ne olacaktı? Sonunda tüm vücudunu arayacaklar ve onu yalan dedektörü testine tabi tutacaklardı.

Körü körüne kalabalığı takip ederken tepesindeki tabelaları okumaya çalıştı ama korkudan çılgına dönmüş zihni İngilizce kelimeleri anlamlandıramıyordu.

“Pasaport lütfen.”

Bir şekilde kendini sıranın en önünde buldu. Kalbi küt küt atıyordu, çantasından küçük yeşil kitapçığı çıkardı ve uçuş görevlisinin uçakta verdiği tüm formlarla birlikte uzattı.

İşte bu kadardı. Korktuğu kısım buydu. Belge kısmı. Her şeyin ters gidebileceği andı.

Havaalanı görevlisi formları taradı, pasaportuna göz attı ve her şeyi ona geri vermeden önce sayfalardan birini damgaladı. “Amerika Birleşik Devletleri’ne hoş geldiniz, Esmeralda Tran. İyi eğlenceler.”

Ona boş boş baktı. Doğru ya, o Esmeralda Tran’dı. Yeni ismine alışması zaman alacaktı; Ngoc Anh ona bu ismi, Disney’in *Notre Dame’in Kamburu* filmindeki Esmeralda’yla ten renkleri aynı olduğu için vermişti. Ngoc Anh da yeni bir isim istediğini açıklamak için o ânı seçmişti. Biraz araştırma yaptıktan sonra Jade’de karar kılmışlardı.

Havaalanı çalışanı ona devam etmesini işaret etti. “Lütfen bagaj kontrolüne geçin. Sıradaki.”

Bu kadar mıydı? Bir tuvaleti fırçalaması daha uzun sürüyordu. Bir eliyle pasaportunu göğsüne bastırarak bavulunu kontrol hattına doğru sürdü. Sahip olduğu her şeyi taşıma bandına koydu ve uzay gemisine benzeyen tüm tarayıcı cihazlardan geçti.

Diğer tarafa geçtikten sonra bavulunu aldı ve bir süre hareketsiz durarak havaalanı terminalinin kaosunu içine çekti. Etrafta yabancı diller. Parfüm, yemek ve vücut kokuları. Pahalı görünümlü dükkânlar. Renkler, giysiler, bavulları tutan eller, diğer elleri tutan eller. Herkes sakın ve kararlı bir şekilde yoluna devam ediyordu. Keşke o da kendi yolunu bilseydi.

Tüm bunlar çok yeniydi. Hatta *kendisi* bile yeni gibi hissediyordu. Yeni bir yer, yeni bir isim, yeni bir kişi, belki de yeni bir hayat. En azından yaz boyunca.

Heyecanlı olmalıydı. Hollywood ve Disneyland buradaydı. Ama hissettiği tek şey... korkuydu. Ancak eve dönmek, şu anda bir seçenek değildi. Kızı için bunu yapmak zorundaydı.

Annesinin öğüdü kulaklarında çınladı: *Önce baştan çıkar. Peşinden aşk gelir.*

Bir erkekle görüşmenin zamanı gelmişti.

Doğruca en yakın tuvalete gitti, boş bir kabine girdi ve rahat seyahat kıyafetlerini çıkarıp dar pembe bir elbise giydi. Düz ayakkabılarını, silah gibi görünen bir çift yüksek topukluyla değiştirdi. Sonra diş etleri acıyana kadar dişlerini fırçalamak ve az miktarda göz kalemi, rimel, gözlerinin altındaki yorgun torbaları gizlemek üzere bu ışıltılı şeyle dudaklarına kırmızı ruj sürmek için kabinden çıktı. İşte. Olabildiğince iyiydi.

Lavaboların yanındaki boy aynasında kendini kontrol ettiğinde yansıması Mÿ için tamamen tanınmaz hâldeydi. Ama bu iyi bir şeydi. Mÿ hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamamış saf ve fakir bir taşra kızıydı. O kızı geride bırakıyordu. O artık Esme'ydi.

Başını dikleştirerek banyodan çıktı ve kalabalığa katıldı. Tepedeki tabelalarda yazan kelimeleri kararlılıkla okuyarak havaalanındaki insan kalabalığının içinde ilerledi. Güvenliği geçtikten sonra insanları ve yüzlerini taradı, aradı, aradı, aradı...

Ve işte oradaydı.

Güvenlik kontrol noktasının diğer tarafında beklemek, gerçeküstü bir deneyimdi. Khài, insanların Hollanda'dan özel siparişe getirttikleri bir Schutzhund'u teslim aldıklarında da böyle hissettiklerini hayal etti. Ancak bu, eğitilmiş ve sertifikalı bir koruma köpeği değildi. Bu, bir *insandı*.

Dakikalar geçerken dövüş sanatları eğitimi aldığı yıllardaki gibi omuzları geride ve omurgası dik bir şekilde kıpırdamadan durmaya devam etti. Adım atmıyor, ayak

parmaklarıyla zemine pıt pıt vurmuyor ya da sallanmıyordu. Artık böyle şeyler yapmıyordu. Ama yapmak istiyordu.

Eğer bu kız gerçekten ortaya çıkarsa bütün bir yaz boyunca onunla yaşamak zorunda kalacaktı. Daha da kötüsü, ona nişanlısı gibi davranmak zorundaydı. Bu konuda ne biliyordu ki?

Cebinden telefonunu çıkardı ve annesinin ona gönderdiği fotoğrafı açtı. Eğer annesi, kızla çoktan tanışmış olduğunu söylemeseydi, bunun iyi bir sahte profil örneklerinden olduğunu düşünecekti. Fotoğraftaki kişi neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi...

Birisi, onun kişisel alanına girdi. “*Chào Anh.*”

Telefonundan başını kaldırıp baktı. Ve kendini, resimdekiyle aynı açık yeşil gözlere bakarken buldu. Gerçektir.

Bu oydu.

“Merhaba,” dedi refleks olarak.

Kadın gülümsedi ve adamın düşünce süreci sekteye uğradı. Parlak kırmızı dudaklar, düz beyaz dişler, çarpıcı gözler. İnsanlar ona güzel diyebilirdi. Hayır, o bundan daha fazlasıydı. Ateşli. Muhteşem. Nefes kesici. Böyle şeylerle ilgilendiği falan yoktu ama...

Bakışları yanlışlıkla göğsünün altına kaydığını ve birden ağzı kurudu. *Kahretsin.* Kadın, bir çeşit ayaklı fanteziydi. Görünüşe göre o, memelerden etkilenen bir adamdı. Ve kum saati figüründen. Ve bacaklardan. Kadın bu kadar kısayken bacakları nasıl bu kadar uzun görünüyordu? Belki de sebebi, giydiği 8 santimlik topuklu ayakkabılardı.

Ne yaptığını fark ettiğinde bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirdi. Ailesinin hâlâ birileriyle çıkmasını umduğu zamanlarda, kız kardeşi ona bir dizi kural ezberletmişti çünkü kurallara uymakta çok iyiydi.

BİR KIZLA BİRLİKTEYKEN UYULMASI GEREKEN KURALLAR:

1. Kız geçebilsin diye kapıları aç *ve* kapat.
2. Oturabilsin diye sandalyeleri dışarı çek ve tekrar içeri it.
3. Her şeyin parasını öde.
4. Her şeyi taşı. (İsterse buna cüzdanı da dahil. Kendi ellerinin boş olmasını istesen de bunun bir önemi yok.)
5. Eğer üşüyorsa ona paltonu ver. (Hayır, kendi üşüyüp üşümemenin de bir önemi yok.)
6. Nasıl giyinmiş olursa olsun vücudunun uygunsuz bölgelerine* bakma.

*Özellikle, göğüsler, popo ve kalçalar. Ancak ağır yaralıysa bir istisna yapabilir.

Rahatsız edici bir sıcaklık yüzünü kızarttı ve kulaklarının uçlarını yaktı. Az önce, Altı Numaralı Kural'ı çiğnemmişti. Böyle bir kadınla birlikte olma konusunda hiç pratiği olmadığından bu yaptığı bir kerelik hoş görülebilirdi.

Kadın, bavulunu bacaklarının önüne yerleştirdi ve tekrar gülümsemeden önce hızlı bir nefes alıp verdi. “Sen Diệp Khôi'sin. Ben de Esme,” dedi Vietnamca.

O gerçeküstü his geri geldi. Bu, gerçekten oluyordu. Sipariş gelin, kendini tanıtıyordu. Ama onun adı Mỳ değil miydi?

Lütfen onlardan iki tane olmasın. Bir kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Eğer annesi ona koca bir harem edindiye terapiye ihtiyacı olacaktı. Kalbinin küt küt attığı bir saniyenin ardından mantık, beynine geri döndü ve annesinin Amerika'da kendisine yardımcı olması için Batılı bir isim almış olduğu sonucuna vardı. Neyse ki haremi yoktu.

Tanrı'ya şükür.

İngilizce, “Sadece Khài,” dedi soyadını atarak. Ona Diệp Khài diyen tek kişi annesiydi, o da genellikle başı derde girdiğinde.

Kadının yanıtı, başını şaşkınca yana eğmek olduğundan Khài, dediklerinin anlaşılıp anlaşılmadığını merak etti. Kadın ona bakarken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. “Neden tamamen siyah giyiniyorsun? Amerika’da cenazelerde siyah giyilir. Bunu filmlerde görmüştüm. Yoksa biri mi öldü?” diye tekrar Vietnamca sordu.

“Hayır, kimse ölmedi. Sadece siyah giymek hoşuma gidiyor.” Hepsi tek renk olunca kıyafet seçmek çok daha kolay oluyordu. Ayrıca siyah leke tutmazdı ve sosyal açıdan çok yönlü bir renkti; iş etkinliklerinden bar mitzvah’lara kadar her duruma uygundu.

Kadın, bu bilgileri özümsemiş gibi görünürken adam, Mý’nin bavulunu sapından tuttu ve otoparka doğru ilerlemeye başladı.

“Bu taraftan,” dedi.

Havaalanındaki her adımda, Khài’nin kafasında kelimeler uçuşuyordu.

Annesi. Ne. Düşünüyordu.

Sipariş gelini hiç de beklediği gibi değildi; o, eşofman takımları ve her zaman çantasında taşıdığı sriracha ve hoisin sosuyla birlikte annesinin genç bir kopyasıyla karşılaşacağını düşünüyordu. Öyle olsa üstesinden gelebilirdi. Ama bu kız, *Esmé*, bir Playboy tavşanı gibi görünüyordu. Platin saçları yoktu ama geri kalanı, bu tanıma uyuyordu. Playboy tavşanı ile ne yapılırdı ki? Yani seks dışında. Seksi düşündüğünden değil.

Ama belli ki *seksi düşünüyordu. Siktir*. Hayır, sevişme falan olmayacaktı. Beyninin sinsi bir parçası, ona bir nişanlının yapacağı her şeyi yapacağına söz verdiğini hatırlattı. Nişanlılar seks yapardı...

Pornografik düşüncelerinden arınmak için başını salladı. Bir insanı cinsel değerine indirgemek yanlıştı. O rasyonel bir varlıktı. Bundan daha iyi olmalıydı. Ayrıca kadın, arka bahçesinde düzenli olarak hayvan kurban etme ayinleri düzenleyen türden biri de olabilirdi. Böyle bir kadının yanında pantolonunu indirmek güvenli miydi? Bu, aklından geçen seks düşüncelerini çabucak öldürdü ve havaalanındaki yolculuğunun geri kalan kısmı sorunsuz geçti.

Bir dizi sürgülü cam kapıdan geçtikten sonra Esme'nin ayakkabılarının park binasının beton zemininde çıkardığı takırtılar, onu arabasına kadar takip etti. Bavulunu ön taraftaki bagaja yerleştirdi ve arabanın etrafında dolaşip Bir Numaralı Kural'ı uygulamaya hazırlandı ama Esme kapısını açıp koltuğuna oturdu. Sonra da kapıyı kapattı.

Bir an için arabanın kadının oturduğu tarafına bakarak duraksadı. Az önce sosyal görgü kurallarını ihlal ettiğini biliyor muydu? Ona bunu söylemeli miydi? Ve bu ironik değil miydi? Yani kuralları kadından daha iyi biliyor olması? Ya da belki de kurallar uluslararası değildi?

Zihinsel bir omuz silkmeye direksiyona geçip motoru çalıştırdı ve vitesi geriye taktı.

Kadın, "Biraz bekle," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

İçini çekti ve arabayı tekrar park etti. Annesiyle konuşurken olduğu gibi ikisinin de kendi dillerini konuştuğu ve birinin diğerini tam olarak anlamadığı bu şeyi daha fazla yapacaklar gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Anh Khài." *Anh*, *kardeş* demekti ama akraba olmadıklarında bu daha çok bir sevgi sözcüğüydü. Bunu sevimli bulmamıştı. Ama kız ona o mahveden gülümsemelerinden birini daha attığında sinirlenmeyi unuttu. Tam beyin fonksiyonları teklemeye başlamıştı ki kız arabanın içine baktı. "Araba güzelmiş."

“Teşekkürler.” Genelde gösterişli şeyleri sevmezdi ama araba kullanmayı severdi. Arabası açık ara sahip olduğu en gösterişli şeydi. Ön camda o kadar kuş pisliği olmasa iyiydi.

Derin bir nefes aldı. “Benimle evlenmek istemediğini biliyorum.”

“Bu doğru.” Yalan söylemesi için hiçbir neden görmüyordu.

Esmeye alt dudaklarını kemirirken sessizlik havada asılı kaldı ve adamın kasları hoş olmayan bir şekilde gerildi.

“Ağlayacak mısın?” diye sordu. “Orta konsolda mendil var.” Bunları onun için çıkarmalı mıydı? Başka ne yapacağını bilmiyordu. Belki kolunu okşayabilirdi.

Kadın başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluşmadan önce başını salladı.

“Annen fikrini değiştirmemi istiyor.”

“Fikrimi değiştiremezsin.”

“Aklında...” Kelimeleri ararken yana doğru bir göz attı. “Mükemmel bir kadın mı var? Nasıl biri?”

“Beni yalnız bırakan biri.” Zaten bir annesi, bir kız kardeşi ve onu anlamsız ayak işlerine gönderen, kıyafet seçimleri konusunda taciz eden ve saçını kesmesini söyleyen bir sürü teyzesi ve kuzeni vardı. Hayatında daha fazla kadına ihtiyacı yoktu.

Kadın, “Bunu istemezsin,” dedi başını kararlı bir şekilde sallayarak. “Mutlu olmana yardım edeceğim. Göreceksin.”

Adam sertleşti. “Böyle bir yardıma ihtiyacım yok.” Kadının önerisi daha önce görülmemiş bir şekilde can sıkıcıydı. Eğer bütün yazı onu dans etmeye ve şarkı söylemeye zorlarsa geçirecekse muhtemelen epik bir zihinsel çöküş yaşayacaktı. Keder gibi mutluluk da onun kişisel duygusal kart destesinde yoktu. Ama kızgınlık ve hayal kırıklığı gibi küçük duygular vardı. Şu anda bunları sağlıklı ölçülerde hissediyordu.

Yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. “Mutlu insanlar, tamamen siyah giyinmezler.”

Konu yine kıyafetleriydi. Direksiyona sıkıca sarıldı. “Katılmıyorum.” Siyah, düğünlerde gayet kabul edilebilir bir renkti ve düğünler de mutlu etkinliklerdi. En azından diğer insanlar için. O ise prostat muayenesini tercih ederdi. Doktorlar size sadece birkaç saniye işkence ederken düğünler saatlerce sürüyordu.

Kadının dudakları inceldi ve “Ne iş yapıyorsun?” diye sormadan önce gergin bir an yaşandı. “Ve yaptığın işi seviyor musun?”

“Açıklaması zor ama evet, seviyorum.”

Kadının dudakları, bir an için sessizce kıpırdadı ve adam, onun zor kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığından oldukça emindi. Ama sonra kadın, arabaya bir göz gezdirdi; adamın siyah takım elbisesini ve gömleğini bir kez daha inceledi ve ona tuhaf bir bakış attı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Yoksa James Bond gibi bir casus musun?”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Hayır.”

“Suikastçi mısın?”

“Hayır, suikastçi değilim.” Onun nesi vardı?

“Çok kötü.” Ama kadın, yüzündeki o gülümsemeyle hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Beyninde ne gibi garip şeyler dönüyordu acaba?

Adam başını sallayarak, “Sen benden daha tuhafsin,” dedi.

Kadının kollarını göğsünde kavuşturup başını eğerek gülmesi, kafasını daha da karıştırdı. Güzel, bir bakıma müzikal bir sestti. Bacak bacak üstüne attığında adamın gözleri çaresizce kalçalarına kaydı. Eteği yukarı kayarak kusursuz tenini bir santim daha ortaya çıkardı.

Altı Numaralı Kural, Altı Numaralı Kural, Altı Numaralı Kural.

Gözlerini ayırdı ve arabanın gösterge paneline boş boş baktı. “Okuldayken muhasebe okuyordum ama şimdi daha çok vergi uzmanıyım. Arkadaşım ve ben bir muhasebe yazılım şirketi kurduk. O programlamadan sorumlu, ben de muhasebeyle ilgileniyorum; bu da genel kabul görmüş muhasebe ilkeleri ve İç Gelir Kanunu’nda belirtilen vergi kanunlarını sürekli takip etmem gerektiği anlamına geliyor. Son zamanlarda yazılım paketimize transfer fiyatlandırması analizini ekledik, bu nedenle İç Gelir Kanunu’nun 482. bölümüne özellikle aşina olmak zorunda kaldım. Çok uluslu büyük şirketlere sahip olduğunda, ticari işlemlerin ‘emsallere uygun’ olup olmadığını nasıl test edeceğini öğrenmek çok ilginç. Bazen, örneğin Bahamalar’daki düşük vergili yargı bölgelerinde vergi sığınakları yaratırlar, bu yüzden yapmanız gereken...”

Cümlelerin ortasında durmak için kendini zorladı. İş hakkında konuştuğunda insanlar sıkılıyordu. Hatta zaman zaman diğer muhasebe çalışanlarını bile sıkardı. Muhasebe ilkelerinin incelikleri ve zarafeti ve vergi kanunu herkese göre değildi. Nedenini bilmiyordu.

“Muhasebe,” dedi yavaşça, bu sefer İngilizce.

“Tam olarak değil ama yeminli mali müşavirlik (YMM) lisansım var. Amerika Birleşik Devletleri’ndeki halka açık şirketler için vergi belgeleri sağlama sertifikam var.”

“Benim de öyle.”

Şaşkın bir nefes aldı. Kadın muhasebeci miydi? Bu, beklenmedik bir şekilde harikaydı.

Kadın, elbisesinin eteği birden çok ilgisini çekmiş gibi üzerindeki gevşek bir iplikle oynarken Vietnamca, “Vietnam’da. Burada değil. Muhtemelen burada işleyiş farklıdır.”

“Eminim farklıdır. Vietnam’ın vergi mevzuatı konusunda hiç deneyimim yok. Muhtemelen büyüleyici bir şeydir. Rüşveti, iş yapmanın bir maliyeti olarak mı gösteriyorlar?

Vergiden düşülebiliyor mu?” Rüşveti, gelir tablosunda bir kalem olarak görmek eğlenceli olurdu. Muhasebeyi bu yüzden bu kadar çok seviyordu. Bunlar, sadece kâğıt üzerindeki rakamlar değillerdi. Onlara nasıl bakacağınızı bilerseniz rakamların bir anlamı olur, kültür ve değerleri yansıtır.

Kadın, üşümüş gibi kendine sarıldı ve hiçbir şey söylemedi.

Yanlışlıkla ona hakaret mi etmişti? Söylediklerini kafasında tekrar tekrar canlandırdı, hakaret içeren şeyi bulmaya çalıştı ama işe yaramadı. Garip bir duraksamadan sonra sordu. “Artık gidebilir miyiz? Böyle çene çalmak hoşuma gitmiyor.” Ve belli ki bu konuda kötüydü.

“Evet, hadi gidelim. Teşekkürler, Anh.” Kadın, koltuğuna yaslanarak yan camdan dışarı baktı.

Park ettiği yerden çıktı, park ücretini ödedi ve garajdan ayrıldı. Başta daha fazla soru gelir beklentisiyle kasları gerilmişti ama havaalanından çıkıp otoyola girdiğinde, ne mutlu ki kadın, tek taraflı konuşmaları saatlerce sürdürebilen annesi ve kız kardeşinin aksine sessizdi.

Belki de uyuyakalmıştı fakat ne zaman ona doğru baksa, onu otoyolun kenarındaki bodur ofis binaları, cılız çimler ve arada bir okalıptüs ya da çam demetlerinden oluşan manzarayı izlerken buluyordu. Manzara çok gösterişli değildi. En azından ona göre öyle değildi. Kadının gözünden bakınca neye benzediğini hayal edemiyordu.

“Üni-ver-siteeğ,” dedi birdenbire.

Koltuğunda doğruldu ve az önce geçtiği çıkışı görebilmek için vücudunu kamburlaştırdı. “Cal Berkeley orada mı?”

“Hayır, orası Stanford.”

“Oh.” Arkasını döndü ve koltuğuna yığıldı.

“Berkeley buradan bir saat kuzeyde. Lisans ve yüksek lisans için oraya gittim.”

“Gerçekten mi?” Kadının sesindeki coşku onu şaşırtmıştı. Stanford ya da Ivy League okullarından birine gitmediğiniz sürece buradaki pek çok insan sizden etkilenmezdi.

“Evet, iyi bir muhasebe programları var.” Gözlerini yoldan ayırmadan arabayı sürmeye devam etti ama neredeyse kadının bakışlarının ağırlığını teninde hissediyordu. Ona yandan bir bakış atarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“Öğrenciler birbirine yakın mı? Birbirlerini tanıyorlar mı?”

“Pek değil,” dedi. “Çok büyük bir okul. Her yıl on binden fazla lisans öğrencisi kabul ediyor. Neden sordun?”

Kadın omuz silkti ve pencereden dışarı bakarken başını salladı.

Dikkatini akşam trafiğine verdi; Mathilda Caddesi’nden çıktı ve uzun, yapraklı meşeler, şehir evi kompleksleri, apartmanlar ve alışveriş merkezleriyle kaplı sokaklarda ilerledi.

On dakika sonra tadilat gerektiren iki yatak odalı evine giden yan sokağa saptı. Karşılaştırıldığında, bölgedeki diğer yenilenmiş ve yeni inşa edilmiş evlere göre onunki biraz fazla göze batıyordu ama başka kimsede o ince eskimiş tüylü halı olmadığına bahse girerdi.

Kaldırımın kendi bölümünün yanına yanaştı ve el frenini çekip motoru kapattı.

“İşte bu kadar,” dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Esme bu şekilde yalan söylediği için kendini hâlâ affedemiyordu. Tanrılar tarafından çarpılmak mı istiyordu? Bunu neden yapmıştı ki?

Nedenini biliyordu. Çünkü o bir temizlikçi/hizmetçiydi ve adam, ondan çok daha iyiydi. Onu etkilemek, harcadığı zamanına değdiğini göstermek istemişti. Ama şimdi, ne olduğunu bile bilmediği muhasebe işinde çalışıyormuş gibi davranmak ve bebeğini sır olarak saklamaya devam etmek zorundaydı. O bir yalancıydı ve kendinden utanıyordu.

İyi bir insan olsaydı hemen şimdi yalan söylediğini itiraf ederdi fakat adamın dengi olma hissi bağımlılık yapıyordu. Sahte olması bile önemli değildi. Yine de hoşuna gidiyordu. Zaten olmadığı bir şeymiş gibi davranıyordu; dünya zevklerine düşkün, seksi bir kadın (arabada daha önce başarısız olan flört girişimine bakılırsa pek de becerikli sayılmazdı gerçi). Neden sonuna kadar gidip listeye akıllı ve sofistike olmayı da eklemesindi ki?

Öldüğünde, iblisler reenkarne olmasına izin vermek yerine ona sonsuza kadar işkence edeceklerdi. Ya da daha kötüsü, reenkarne olmasına izin vereceklerdi ama o, eski usül bir köy tuvaleti altında yaşayan bir kedibalığı olacaktı. Adil olan buydu. İnsanların gıda zehirlenmesi geçirmesini dilediği için başına gelecek olan buydu.

Khài arabadan indi ve kadın da onu takip etti. Esme, ayakkabılarının taşlara çarparken çıkardığı çıtırtı kulaklarına doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyordu; ayaklarına bakarken başı döndü. En son ne zaman yemek yemişti? Hatırlayamayacak kadar yorgundu.

Kendini ayıltmak için çenesini sağ sol yaparak etrafı incelemeye başladı. Hayal ettiği malikânelere kıyasla evler çok sadeydi. Çoğu kısa ve tek katlıydı. Hava ciğerlerini doldurdu. Bu koku da neydi?

Bir süre sonra bunun *koku eksikliği* olduğunu fark etti. Çöplerin ve çürüyen meyvelerin kokusunu alamıyordu. Egzoz dumanı, gün batımını demirhindi renginde bir pasa boyamamıştı. Jetleg olmuş gözlerini ovuşturdu ve kayısı ile sümbülün parlak tonlarına boyanmış gökyüzüne hayranlıkla baktı.

Bir okyanus, ne kadar da fark yaratıyordu.

O anda ev özlemi onu vurdu ve neredeyse o kirliliği bile özledi. Orada, bilmediği bir sokakta, bilmediği bir şehirde, sevdiği herkesten uzakta bir dünyada dururken tanıdık bir şeye rastlamak güzel olurdu. Vietnam'da saat kaçtı? Ngoc Anh –hayır, artık adı *Jade*'di– uyuyor muydu? Annesini özlemiş miydi? Annesi onu özlemişti.

Evde olsaydı, yanına uzanıp küçük ellerini öper ve uyuymadan önce her zaman yaptığı gibi alınlarını birbirine bastırırlardı.

Ayağı takıldı; posta kutusu olmasa düşecekti. Khài, valizini bagajdan çıkardıktan sonra ayakkabılarına onaylamayan bir bakış attı. “Bunları giymendense yalınayak yürümen daha iyi.”

“Ama çok kullanışlılar. Aynı anda bir ayakkabıya *ve* bir bıçağa sahip olmak gibi.” İki ayakkabısını da çıkardı ve biriyle bıçak saplama hareketi yaptı. Adam ciddi bir an onun söylediklerini düşündü, gülmedi, hatta gülümsemedi

bile; kadın dudaklarını büzdü ve çıplak ayak parmaklarına bakakaldı...

İşte, flört etmekte yine başarısız olmuştu. Kendini savunması gerekirse bir erkekle çıkmasının üzerinden uzun zaman geçmişti ve nasıl flört edeceğini unutmuştu.

Çirkin ayak parmaklarına bakarken –yeşil gözlü babasından miras kalan biçimsiz el ve ayaklarından nefret ediyordu; zarif ya da çekici hiçbir yanı yoktu– Khâi'nin bahçesini saran korkunç yabani otları fark etti. “Ya dikenlere basarsam?” Ona seksi görüldüğünü umduğu bir gülümsemeyle sordu. “Beni taşır mısın?”

Adam ona bakmadan bavulunu ön kapıya kadar getirdi. “Betonun üzerinden yürü, bir şey olmaz.”

Kadın arkasından atlayarak, “Senin için bahçeyi temizleyebilirim. Bu işte iyiyimdir,” dedi.

Cebinden anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidini açtı. “Ben bu hâlini seviyorum.”

Her şeyi hayal etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bahçeye bir kez daha baktı ve hayır, burası hâlâ dikenler, karışık sarmaşıklar ve kurumuş çalılardan oluşan bir ormandı.

Khâi, daha önce Esme'nin ondan daha tuhaf olduğunu söylediğinde yanılmıştı. Bir tuhaflik yarışması olsaydı adam hiç çabalamadan birinci olabilirdi. Esme'nin şimdiye kadar tanıştığı en tuhaf kişiydi. Onu henüz çok iyi tanımıyordu ama tuhaflığını hemen fark etmişti. Konuşurken gözlerinin içine bakmıyordu, simsiyah giyiniyordu, bu çorak bahçeyi seviyordu ve çok tuhaf şeyler söylüyordu. Bu, Esme'ye umut verdi.

Tuhaflik iyiydi. Tuhaflik bir fırsattı.

Ayrıca o da tuhaftı. Sadece onun kadar tuhaf değildi.

“Sen çok... açık görüşlüsün,” diyerek lafı çevirdi.

Adam ona delirmiş gibi baktı ve kadın, kendini içten içe kınadı.

“Böyle bir yerin varken neden sokağa park ediyorsun?” Garajını işaret etti. Kapının büyüklüğüne bakılırsa oraya iki araba sığdırabilirdi. Güzelim arabasını sokağa park etmesi hiç mantıklı değildi. Tabii üç arabası yoksa, ki bahçesinin ve evinin durumuna bakılırsa bunu karşılayabileceğinden şüpheliydi.

Adam sorusuna cevap vermek yerine onları eve aldı. Acaba duymamış mıydı, yoksa bilerek mi görmezden geldiğini düşündü ama boş verdi. Evin içi dışından daha tuhaftı; adamın bahçesindekilerden daha çok çimenlere benzeyen kalın bir halı, salonun her yerinde egzersiz aletleriyle farklı bir çağdan kalma armatürler ve panjurlar vardı. Ayakkabılarını yere bıraktıktan sonra Khài’yi dar bir koridorda takip etti; halının yumuşak lifleri, her adımda çıplak ayaklarını sarıp sarmaladı.

Khài bavulunu, içinde bir masa, kanepeler ve dolap bulunan küçük bir odaya yerleştirdi. Eski duvar kâğıtlarını fark ettiğinde kadının gözleri yaşardı. Oyuncak ayılar, plaj topları, oyuncak bebekler, bale terlikleri ve oyuncak yapı blokları. Burası eskiden bir çocuk odasıydı. Parmak uçlarıyla bale terliklerine dokundu. Jade buna bayılırdı.

“Burası senin odan,” dedi. “Kanepeyle idare etmek zorunda kalacaksın.”

“Çok güzel. Teşekkürler, Anh Khài.” Hayatında hiç kanepeler kadar güzel bir şeyin üzerinde uyumamıştı. Hiç kanepesi *olmamıştı*. Ama bunların hiçbirinden bahsetmedi. O artık muhasebe departmanındaki sofistike Esme’ydi. Muhasebeci Esme’nin muhtemelen iki ya da üç kanepeli güzel bir dairesi vardı ve hiç toprak zemin üzerinde, hasır bir minderde uyumamıştı.

İçindeki taşralı yalnız kız, büyük boş kanepeye baktı ve yeniden evini özlediğini hissetti. Hasır minderi, toprak zemini, tek odalı evi ve küçük kızının, büyükannesinin ve

annesinin uyuyan bedenlerini istiyordu. Çok yorulmuştı ama tek başına nasıl uyuyacağını da bilmiyordu.

“Masanın üzerindeki telefon senin için.” Khài, odadan çıkmadan önce masaya işaret etti.

“Bekle biraz, *benim* için mi?” Masaya doğru aceleyle ilerledi ve elini parlak gümüş telefona doğru uzattı ama temas etmeden önce parmaklarını yumruk yaptı. Süslü telefonu parmak uçlarıyla lekelemek, utanç verici olurdu.

“Annem yeni bir SIM karta ihtiyacın olduğunu söyledi ama yeni bir telefonun daha kolay olacağını düşündüm. Beğenmezsen daha üst bir modelle değiştirebilirim.”

Ancak bu daha da pahalıya mal olacaktı. “*Bu yeni,*” dedi.

Elini cebine soktu. “Evet.” Bunu, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi söyledi.

“Geri verebilir misin?”

Başını yana eğerken kaşlarını çatı. “Hiç sanmıyorum. Gerçekten beğenmedin mi?”

Kadın, ellerini birbirine kenetledi. “Hayır, *beğendim* ama...”

“O zaman sorun değil. Kullan gitsin.”

Yüzünü endişeli bir sıcaklık dalgası kapladı ama kendini, “Çalışır çalışmaz sana geri ödeyeceğim,” demeye zorladı. Bunu ödeyecek kadar kazanacağını umuyordu. Eve döndüğünde, böyle güzel bir şeyi ödeyebilmek için bir yıl boyunca para biriktirmesi gerekecekti.

“Zorunda değilsin.”

Çenesini kaldırdı. “Zorundayım.” Onunla parası için evlenmediğini bilmesi önemliydi. Bu, onun için hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Aksine onun komşuları kadar parası *olmaması* hoşuna gitmişti. Bu şekilde daha iyi eşleşiyorlardı. Zengin bir adama ihtiyacı yoktu. Sadece kendisinin ve Jade’in olacak birine ihtiyacı vardı.

Khài, sadece omuzlarını silkti. “Sen bilirsin. Yemeği ısıtacağım. Acıkınca gel.”

Omuzları çöktü. Adam, bir şeyleri kendi başına kazanmak istediğini anlamamıştı. “Önce evi arayacağım, olur mu?”

“Olur tabii, buyur ara.”

Adam odadan çıkar çıkmaz kapıyı dikkatlice kapattı, beyaz şarj kablosunu telefondan çıkardı ve kanepeye oturup inanılmaz derecede *havalı* yeni telefonuna baktı. Bunu hiç beklemiyordu. Bu ona alabileceği en iyi hediye idi, kesinlikle en iyisi. Ve adam, daha ondan hoşlanmıyordu bile.

O, tuhaf ve düşüncesizdi ve muhtemelen bir suikastçıydı ama hareketlerine baktığında, gördüğü tek şey nezaketti. Cô Nga haklıydı. Khài iyi adamdı. Çok ama çok iyi bir adam.

Evden ayrılmadan önce Amerika’dan nasıl arama yapılacağını ezberlemişti. Annesinin cep telefonu numarasını tuşladı. Annesi ilk çalışta açtı.

“Merhaba, Má.”

“Hadi, hemen her şeyi anlat bana.”

“Öncelikle, Ngoc Anh nasıl? Onunla konuşabilir miyim?”

“İyi, yakında bir babası olacağı için heyecanlı. Benimle biraz konuşur musun? İşler nasıl gidiyor? Ondan hoşlanıyor musun?” diye sordu annesi.

“Evet, ondan hoşlanıyorum.”

Hattan memnun bir *hmmmmmm* sesi geldi. “İyi. Peki ya evi? Güzel mi?”

“Beğendim,” dedi Esme. “Kaldığım odanın çok güzel bir duvar kâğıdı var. Ngoc Anh görse beğenirdi. Benim için de bir kanepesi var.”

“Onunla yatmayacak mısın?”

Gözlerini devirdi. “Hayır, Má, onunla yatmıyorum. Hatırlıyor musun? O, bir eş istemiyor.”

“Bu, yalnız uyumak istediği anlamına gelmez.”

“Uçaktan yeni indim,” diye hatırlattı annesine. Baştan çıkarıcı güçlerini onun üzerinde kullanmak için zamana ihtiyacı vardı. Tabii artık böyle güçleri varsa. O kadar çok çalışmıştı ki biriyle çıkacak zamanı yoktu. Ya da arzusu. Annesinin ve büyükannesinin hamileliğini öğrendiklerinde yüzlerinin aldığı şekli hatırlamak bile erkekleri çekicilikten uzak görmesi için yeterdi.

“Doğru ya, uzun bir uçuştı,” dedi annesi. Sessiz bir ânın ardından devam etti. “Kanepenin ayaklarından birini söküp kırıldığını söyleyebilir misin?”

“Bunu neden yapayım ki?”

“Böylece onunla yatabilirsin, kızım.”

Esme telefonu uzaklaştırarak ekranına baktı. Konuştuğu bu kadın kimdi? Sesi annesinin sesine benziyordu ama kelimeleri benzemiyordu. “Bunu yapamam. Bu, *yanlış*.”

“Peki, söylediğimi unut,” diye homurdandı annesi. “Al, kızınla konuş.”

“*Má*.” Bu ince ses, Esme’nin kalbini kırarken bile eritiyordu. Orada olmalıydı; burada, dünyanın öbür ucunda bir adamın peşinde değil.

“Merhaba, kızım. Seni çok özledim. Gittiğimden beri neler yapıyorsun?”

“Dün gölette büyük bir balık yakaladım. Büyük büyükanne, *onu bir ağaca çarparak öldürdü* ve sonra akşam yemeğinde yedik. Balığım *güzeldi*.”

Esme, eliyle gözlerini kapadı. Bir ağaca çarparak öldürdü... Muhasebedeki Esme, bu konuşma karşısında dehşete düşerdi. Sadece evlilik dışı beş yaşında bir kızı olmayacaktı, aynı zamanda kızı kendi yemeğini de yakalamak zorunda kalmayacaktı. Bir şeyi ağaca çarparak öldürmekse kesinlikle söz konusu olamazdı.

Ama en azından kızı mutluydu. Bir canı, hatta bir balığın canını almak günahtı ama Esme, Jade’in annesini çok

fazla özlemesini engellemek için bütün bir alabalık sürüsünü seve seve feda edebilirdi. Jade balıklardan, solucanlardan ve cırcır böceklerinden bahsederken Esmey ayaklarını uzattı ve ağır başını kanepenin kolçağına yasladı. Gözkapakları kapandığında Vietnam güneşini neredeyse teninde, bebeğini ise neredeyse kollarında hissedebiliyordu. Dudaklarında bir gülümsemeyle uykuya daldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Khâi'nin yüzüne ıslak bir şey düştü. Ve bir kez daha. Yağmur damlaları gibi. Ama yataktaydı. Tavan mı akıyordu? Evi üzerine mi çökecekti?

Gözlerini açtı ve neredeyse bağıracaktı.

Esme, yatağının yanında duruyordu, üzerinde havludan başka bir şey yoktu ve sırılsıklamdı. “Sanırım duşunu bozdum. Her yer su içinde.” Havluyu göğsüne iyice bastırdı.

Dik oturdu, bir elini yüzüne götürdü ve yataktan kalkmaya hazırlandı. “Dur, bir bakayım. Muhtemelen sadece ayarla ilgili... *Siktir!*”

Battaniyeyi kasıklarının üzerine çekti. Dev gibi bir sabah ereksiyonu vardı ve Esme'nin bunu görmesine gerek yoktu. Boxer'ının içindeki çadır kurma şekli abartılıydı ve muhtemelen Esme bunu *kendisine* karşı bir tepki olarak algılayacaktı. Oysa öyle değildi.

Çoğu gün bu şekilde uyanırdı ve bu kontrolden çıkmış bir porno bağımlılığı ya da başka bir şey değildi. Bu, sadece sabahki testosteron seviyelerine verdiği doğal bir biyolojik tepkiydi. Onsuz da yapabileceği bir şeydi. Her gün duşta mastürbasyon yapmak zorunda kalmasaydı sabahları çok daha verimli geçerdi.

Ancak onu çıplak göğsüne ve karın kaslarına bakarken yakaladığında, verimlilik ve uygunsuz hormon seviyeleri hakkında düşünmeyi bıraktı. Kadın alt dudağını ısırды. Adam onun dişlerini kendi dudağında hissettiğine yemin edebilirdi. Karın kasları gerildi ve hisleri keskinleşti. Makaysız bile güzeldi; daha sağlıklı, daha *gerçek*. Pürüzsüz tenindeki su damlaları mükemmel bir netlikle göze çarpıyor, onu çağırıyordu. İçinden bir ses onların tadının normal sudan daha güzel olduğunu söylüyordu. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama daha da sertleşti.

Siktir.

Ereksiyonunu göstermemek için elinden geleni yaparak yataktan kalktı ve evindeki tek yenilenmiş oda olan banyoya doğru topallayarak ilerledi. Ardından duşun önünde durdu ve ışıkların gökkuşağı renklerinde yanıp sönmesini, tavana ve yanlara gizlenmiş fiskiyelelden su fışkırmasını dehşet içinde izledi. Bunu nasıl yapmıştı? Duşunda araba yıkama modu olduğunu bilmiyordu.

“Duş bozuk mu? Tamirat parasını ben öderim,” dedi Esme.

“Hayır, sanırım sadece yanlış düğmelere bastın.” Birçoğuna. Belki de hepsine birden. Ya da belki de düğmelere belirli bir sırayla basmanız gereken bir video oyunundaki gibiydi. Yanlışlıkla kılavuzda açıklanmayan gizli kombinasyonu bulmuştu.

Yapacak başka bir şey yoktu. İçeri girmek zorundaydı.

Bir nefes aldı ve boxer'ıyla içeri daldı. Ilık su onu her yönden sarıyor, saçlarını ıslatıyor ve kaslarına masaj yapıyordu. Yanıp sönen ışıklar, artık ıslak olan boxer'ı ve seyircisi olmasaydı güzel olurdu. Kontrol paneline ulaştığında güç düğmesine bastı. Işıklar renk değiştirmeyi bıraktı ve sağanak kesildi. Kalan su ise fiskiyelelden sızarak damla damla aktı.

Khài, saçlarını geriye attı ve “Buraya gel, sana nasıl açılacağını göstereyim,” dedi.

Esme ise başını eğip, havlusunu göğsüne sararak onun yanına geldi.

“Önce güç düğmesine basacaksın. Bu onu kapatır. Ben genelde yağmur modunu kullanırım, o da burada. Sadece iki düğme. İşte böyle, görüyor musun?” Düğmelere bastı ve su hafif bir sağanak hâlinde üzerlerine aktı. “Anladın mı?”

Kadın, başını salladı. “Tamir ettin mi?”

“Bozuk değildi ki.”

Esme rahat bir nefes alıp ona gülümserken omuzları düştü. Su gözlerine kaçtığı anda elini yüzüne götürdü ama işe yaramadı. Su açıktı ve duşun içinde duruyorlardı. Her saniye havlusu daha da ıslanıyordu. Havluyu çıkarmalıydı.

Ama o zaman çıplak kalacaktı. Onunla birlikte. Su, buhar ve buğulu taş duvarlarla çevrili...

O tuhaf ve yüksek farkındalık hâli, bu sefer daha güçlü bir şekilde geri döndü. Akan suyun gürültüsü daha da arttı ve Khài, her bir su damlasının teninde küçük bir öpücük gibi eridiğini hissetti. Kadının üzerindeki ıslak havluyu soyarkenki görüntüleri zihninde canlandı ama vücudu göğsünden kalçalarına kadar bulanıktı. Onu, öyle bir durumda nasıl hayal edeceğini bilmiyordu. Ama hayal edebilmek istiyordu. Hayır, istemiyordu. Evet, istiyordu. Hayır, gerçekten istemiyordu. Sapık düşüncelerin zihninde dolanmasına hiç ihtiyacı yoktu.

“Zekiyiz, ha?” dedi Esme sırtarak. “Giysileri, havluları ve vücutlarımızı aynı anda temizliyerek su tasarrufu yapıyoruz.”

“Sanırım, bundan daha temiz olamayız.”

Kadın başını eğdi ve gözlerindeki suyu sildi. “Sadece şaka yapıyorum.”

“Hiç ciddi olmaz mısınız?” diye sordu.

Esme, zarif omzunu kaldırdı ve ona aciz bir gülümseme yöneltti. “Sadece benim yanımda kendin olmanı istiyorum.”

“Öyleyim zaten.” Öyle değil miydi? Kesinlikle başka biri gibi davranmıyordu ama olaylara objektif olarak bakarsa etrafındaki insanların genellikle istediği de buydu: daha farklı, daha uygun, daha sezgisel, daha düşünceli, daha az eksantrik, daha az... kendisi gibi davranmasını. Kadın gerçekten onu olduğu gibi kabul ediyor muydu?

Gülümsemesi genişledi ve adamın tek yapabildiği bakmak oldu. Tuhaf, anlaşılmaz, güzel bir kadın. Çok komik şeyler söylüyor ve *sürekli* gülümsüyordu. Parmakları o gülümsemeye dokunma arzusuyla kaşınıyordu. Kendini korumak için bir adım uzaklaştı.

“Seni duş alman için yalnız bırakayım. Şuradaki diğer havluyu kullanabilirsin.”

Kaçtı. Bildiği sonraki şey, dolabında durduğu ve raflarda asılı siyah giysilere boş boş bakarken halıya su damlattığıydı. Kalbi beş kutu Red Bull içmiş gibi çarpmaya başladı ve penisi ıslak boxer'ının içinde müstehcen şeyler yaptı.

Hangi günde olduğunu ve ilgili programını hatırlamak için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekti ama sonra vücudu hayal kırıklığıyla doldu. Kadın, duş fiyaskosuyla her şeyi altüst etmişti. O içerideyken dişlerini bile fırçalayamazdı. O güzel manzara gözüne sokulmadan, ki dürüst olmak gerekirse bunu çok keyifli bulabilirdi... O sırada alnını dolabın kapağına vurdu. Lanet olsun, buna bir son vermesi gerekiyordu.

Günün geri kalanını sorunsuz geçirmeye kararlı bir şekilde antrenman kıyafetlerini giydi, iç mekan antrenman ayakkabılarının bağcıklarını bağladı, çamaşır dolabından yedek bir diş fırçası ve diş macunu aldı ve lavabonun üzerinde dişlerini fırçalamak, bir protein barını bir çırpıda yemek ve bir bardak su içmek için mutfığa gitti. Pazar sabahıydı

ve bu, üst beden antrenmanı zamanı demekti. Egzersiz rutininden saparsa çok hızlı kilo kaybetmeye başlıyordu ve bu, hiç hoşuna gitmiyordu. Bu durum ona daha genç, sakar ve son derece beceriksiz olduğu zamanları hatırlatıyordu. Ara sıra hâlâ beceriksiz olabiliyordu ama artık sakar değildi. Saatlerce pratik yaparak kaslarını eğitmişti.

Her zamanki gibi oturma odasına girdi ve uygun makededeki yerini aldı. Baş üstü presleri 55 kiloyla yaparken Esme'nin mutfığa girdiğini, annesinin hazırladığı meyve büfesinden bir şeyler aldığını ve bir bardak su koyup tezgâhta unuttuğunu fark etti ama odaklanmaya devam etti. Beş tekrardan oluşan, beş seti verimli bir şekilde çalıştı.

Pazılarını çalıştırmayı bitirdiğinde Esme'nin nerede olduğunu unutmuştu ama bu, zaten sorun değildi. O bir yetişkindi. Gözetim altında tutulmasına gerek yoktu. Barfiks tekrarlarına başladı; her zaman beş set, on tekrar yapardı.

Bir, iki, üç...

Eskiden barfiks çekmekten nefret ederdi ama artık bu konuda iyi olduğu için barfiksi seviyordu. Nefes alışının ve kollarını çekişinin zamanlamasını mükemmel bir şekilde senkronize etmişti.

Dört, beş, altı...

Deneseydi, vücudu pes etmeden önce muhtemelen saçma bir sayıda barfiks çekebilirdi, özellikle de belinde 10 kiloluk ağırlık bağlı değilse.

Yedi, sekiz, dokuz...

Pencerenin dışındaki hareket gözüne çarptı ve ayakları yerde sallanırken donakaldı. Esme arka bahçedeydi, saçlarını atkuyruğu yapmış, çiçek desenli bol bir pantolon – *Hammer pantolonu* muydu o?– ve altında sutyen olmayan beyaz bir tişört giymişti. Japon mutfak bıçaklarından biriyle bir ağacı keserken göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

Ayakları sert bir gümbürtüyle haliya çarptı. Bacaklarının arasında asılı duran ağırlıkla, kendini yaralamadığı için ne kadar şanslı olduğunun aşağı yukarı farkındaydı. Yine de gözlerini pencereden ayıramıyordu.

Kahretsin, et satırıydı. Et satırıyla bir ağacı kesiyordu. Bıçağın kullanım amaçlarından birinin kereste işi olduğundan şüpheliydi ancak çoğu Japon mühendisliğinde olduğu gibi bıçak, beklentileri aşıyordu. Ve kadının koyu renk meme uçlarını şeffaf tişörtünün içinden görebiliyordu.

Bunu tamamen şaşırtıcı bulan tek kişi o olamazdı. Tahrik edici ve büyüleyiciydi ama kadın silahlı olduğu için korkutucu ve biraz da sinir bozucuydu çünkü o güzel bıçağı, amacına uygun kullanmıyordu.

Pencereye doğru yürüdü, camı açtı ve “O ağacı neden kesiyorsun?” diye sordu. Üstelik bir satırla...

Kadın satırı ağacın dar gövdesinden çıkardı ve tüm bunlar gayet normalmiş gibi adama gülümsedi. “Biraz temizlik yapıyorum.”

Dudakları bir süre ses çıkarmadan oynadı ve sonunda, “Yapmak zorunda değilsin,” dedi.

“Bahçeyi daha güzel hâle getiriyorum. Göreceksin.”

Ama nasıl görüldüğü umurunda değildi. Hayır, bu doğru değildi. Biraz umursuyordu. Yalnızca, harap evinin dış cephesi ve çimleriyle komşularını rahatsız etmekten sapkın bir zevk alacak kadar. Evini onarmaya başlamak üzereydi ama sokağın karşısındaki ufak tefek yaşlı kadın, Ruthie, ona bir mektup göndermiş ve evini mahalleye daha uygun hâle getirmeye çalışmazsa onu mahkemeye vermekle tehdit etmişti.

Biri nazikçe rica etse neredeyse her şeyi yapardı –şu anda içinde bulunduğu durum bunun bir örneği idi, bıçaklı bir kadın onunla birlikte yaşıyordu– ama eğer tehdit ederlerse... Ruthie ile sessiz bir savaş veriyorlardı ve onu yerle bir edecekti. Yüz yaşında olması önemli değildi.

Esme ağaca sert bir darbe daha indirince gövde yarılıp ikiye bölündü. Ağacın yapraklı tepesi yere düştü ve kadın “Bıçaklarla aram iyidir,” diyerek satırı gururla havaya kaldırdı.

Yavaşça pencereden uzaklaştı.

Hangi sayıda kalmıştı? Hiçbir fikri yoktu, bu yüzden baştan başladı.

Bir, iki, üç...

Esme bıçağı yere bıraktı ve devrilen ağacı kaldırmak için eğildi; pantolonu kışının üzerinde en baştan çıkarıcı şekilde gerilmişti. Bu durum, seksi olmamalıydı. Artık o pantolonun Hammer pantolonu olduğundan kesinlikle emindi. Ama bu, aletinin umurunda değildi. Sertleşti ve şortuna doğru baskı yaptı.

Başını salladı ve kendini odaklanmaya zorladı. İrade göstererek penisini alt edebilirdi. Ha gayret. Bunu yapabiliirdi. Altı Numaralı Kural, kahretsin.

Dört, beş, altı...

Ağaç bir şeye takılmış olmalıydı çünkü onu çekiştirmeye başladı ve mükemmel Hammer pantolonlu poposu Beyoncé klibindeki gibi sallandı. Khâi, hayatındaki en karışık uyarılma hissiyle çaresizce ona bakıyordu.

Ağaç serbest kaldığında kadın, birkaç adım geriye doğru tökezledi ve sonra onu bahçenin uzak tarafına doğru sürükledi. Bir yerlerden bir kürek buldu –Khâi nereden olduğunu bilmiyordu; bir küreği olduğunu da bilmiyordu– ve onu yeni kopmuş gövdenin dibindeki toprağa saplamak için geri döndü. Göğüsleri zıplıyordu ve kızarmış yüzünde ter parlıyordu, sonra terini kolunun tersiyle sildi.

Onu peyzajcı pornosu gibi izlemek yerine belki de ona yardım etmesi gerektiği aklına geldi. Kadınların herhangi bir el işi yapmasına izin vermemeliydin. Bunu da kurallara ekleyebilirdi. Ama ona bunu yapmak zorunda olmadığını

zaten söylemişti. Eğer elleri Silikon Vadisi'nin toprağını sürmeyi arzuluyorsa onun neşesini çalmaya ne hakkı vardı? Ayrıca Ruthie'yle olan kavgası yüzünden felsefi olarak da buna karşıydı.

Gözlerini ayırdı ve barfiks çekmeye geri döndü. Odaklan. Penisini iradenle alt et.

Bir, iki, üç...

Kadın eğilip pantolonunu tekrar kığına doğru çekti ve adamın göğsünden bir inilti yükseldi. Toprakdan bir taş çıkarıp kenara fırlattıktan sonra küreğe geri döndü.

Bir, iki, üç...

Küreğı kuru toprağı her saplayışında Esmen'in kararlılığı artıyordu. Bu sabah yeni telefonu yüzüne yapışmış ve üzerinde bir battaniyeyle uyanmıştı. Adam, uykusunda üzerini örtmüştü. Yaptığı küçük bir şeydi ama oda soğuktu. Ya hastalansaydı? Bu bir işaretti. Adam, hiçbir şekilde mükemmel değildi fakat *onun için* mükemmeldi. Ve Jade için. Onunla evlenmek için elinden geleni yapacaktı.

Khài, *zafer* demekti ama söyleyiş şekli, aksansız, düz bir şekilde, *açmak* anlamına geliyordu. Yapması gereken de tam olarak buydu. Adam kapalıydı ve onu açması gerekiyordu. Deneyimlerine göre bir şeyi açmak istediğinizde önce onu temizlerdiniz, böylece neyle uğraştığınızı görebilirdiniz ve sonra üzerinde gerçekten çok çalışırdınız. Esmen, pek çok şeyde iyi değildi ama temizlik ve sıkı çalışma konusunda iyiydi. Bunu yapabilirdi. Belki de bunun için yaratılmıştı.

Khài'nin bahçesini düzenlemekle işe başlayacaktı. Sonra evine geçecekti. Son olarak da hayatına. Adam, hiçbir şeyden mutsuz olmadığını söylemişti ama bu bir yalandı. Her ne sebeple olursa olsun etrafına kalın bir duvar örmüştü.

Kadın, tıpkı o ağacı yıktığı gibi bu duvarı da yıkacak ve onun kalbine girmeye çalışacaktı.

Bu düşünceyle güneş gökyüzünde yükselene kadar bahçeyi temizledi. Sonra onunla öğle yemeği yemek ve onu kurnazca ya da o kadar da kurnazca olmayan bir şekilde baştan çıkarmak için içeri girdi. Ama adam gitmişti.

Tek kelime etmeden onu bu evde yalnız bırakmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Khài'nin alarmı çaldığında alarmı kapatıp ayağa kalktı ve uykulu uykulu odasına bakındı. Pazar gününü kadından kaçmak için ofiste geçirmişti ama sonra kadın, rüyalarına kadar girmişti. Üç saat uyuyabilmişse şanslıydı. Fanteziler bütün gece onu rahatsız etmişti. Cinsel olanlar. Belli bir Hammer pantolonu içeren...

Resmen aklını kaçıırıyordu ve şu canavar ereksiyon olacak iş miydi! Aleti o kadar sertleşmişti ki ağır kuştüyü yorganını tek başına kaldırıyordu. Bunu halletmesi gerekiyordu ama kapının diğer tarafında başka biri varken bunu nasıl yapacaktı? Ya yarı yolda içeri dalarsa? Bu evde hiçbir kilit çalışmıyordu. Şimdiye kadar bunu fark etmemişti.

Aleti bir pusulanın ibresi gibi ileriye gösterirken banyoya gitti, ışığı açtı ve lavabonun yanında diş fırçası ile diş macununu koyduğu çekmeceyi çekti. Orada değillerdi. Çekmeceyi sonuna kadar çekti ama arkadan da çıkmadılar. Onları dün gece yerine koyduğunu biliyordu. Onları hep geri koyardı.

Halüsinasyon mu görüyordu? Bir kâbusun ortasında mıydı? Ya da gerçekten tuhaf biri ağız hijyeni ürünlerini mi *çalmıştı*? Neden birisi...

Diş fırçası ve diş macunu, mutfakta, musluğun yanında-ki tezgâhtan aldığı bir bardağın yanında duruyordu. Bu da ne böyle?

Bunu Esme yapmış olmalıydı.

Diş fırçasını eline aldı, üzerine diş macunu sıktı ve fırçayı ağzına tıktı. Dişlerini fırçalarken gözlerini banyoya dikti. Kadın, sabahın ilk ışıklarında kalkmış olmalıydı çünkü her yerde yeni detaylar gözüne çarpıyordu. Banyo, dün gece bıraktığı gibi değildi. Kleenex kutusu, kenarları artık duvarlara paralel olmayacak şekilde döndürülmüş ve kutudan çıkan kâğıt mendil düzgün bir üçgen şeklinde katlanmıştı. Havlular raflarda üst üste katlanarak dizilmişti, en üstte bir el havlusu ve yüz havlusu vardı. İyi görünüyordu ama bu ne kadar pratikti ki? Homurdanmamak için kendini zor tutarak Kleenex kutusunu daha önce olduğu gibi yanları duvara paralel olacak şekilde geri çevirdi.

Duşta saçlarını şampuanlamadan önce yanlışlıkla kremledi çünkü kadın şişelerin yerlerini de değiştirmişti ve saçlarını ikinci kez kremlemek zorunda kaldı, bu da son derece sinir bozucuydu. Çıkarken banyo havlusunu kaptı ve daha küçük olanları yere saçtı. Onları almak için eğildi ve kalkarken başını havlu askısına çarptı.

Giyinip yatak odasından çıktığında keyifsizdi, zaman sıkıntısı çekiyordu ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordu. Mutfığa doğru yürüdü ve koku bir anda etrafını sardı. Keskin. Deniz kokusu. O kadar güçlüydü ki öksürmeye başladı. Esme ocağın başında durmuş, bir yandan kaynamakta olan çorba tenceresine balık sosu döküyor, bir yandan da dikkati dağılmış bir hâlde ıslak bir havluyla ocağın üzerine dökülenleri siliyordu.

Khâi, sersemleyerek bir an için yanmış balık sosu dumanını tamamen unuttu. Kadının üzerinde bir tişört vardı, başka da bir şey yoktu. Vay canına, bacakları...

Omzunun üzerinden ona gülümsedi. “Merhaba, Anh Khài.”

Kadının güler yüzlülüğü, onu kendine getirdi ve ağır balık sosu kokusu yeniden üzerine çöktü. Çok güçlüydü. Evet, her şeyin tadını güzelleştiriyordu ama kim bütün gün bunu koklamak isterdi ki? Ve üstüne bir de onun adını bu şekilde söyleyip duruyordu.

Adam, tüm pencereleri ve arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıyı açıp ocağın üzerindeki davlumbazı da çalıştırırken kadın ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Koku dışarı çıksın diye uğraşıyorum,” diye açıkladı.

“Ne kokusu?”

Adam bir-iki kez göz kırptırdı. Fark etmemiş miydi? Koku her yerdeydi. Tam şu anda duvarlardaki boyaya bile sinmiş olduğunu hayal etti. “Balık sosu mu?” Elindeki etiketinde kalamar resmi olan uzun şişeyi işaret etti.

“Ah!” Elindekini tezgâhın üzerine bıraktı ve ellerini ıslak bulaşık havlusuna beceriksizce sildi. Gergin bir ânın ardından onu geçerek yanındaki dolabı açtı. “Kahve yaptım bile.” Orta raftan fincanı almak için parmak uçlarına uzandı ve gömleğinin eteği yukarı doğru sıyrılarak kışının mükemmel çekici yanaklarını ve beyaz iç çamaşırını ortaya çıkardı.

Penisi kasıklarında güçlü bir baskı yaratarak ona iki gün üst üste sabah rutininin önemli bir bölümünü atladığını hatırlattı. Dünkü peyzaj olayından sonra Esme’nin aynı anda hem beyin sarsıntısı geçirmesine, hem koku alma duyusunun bastırılmasına hem de testislerinin morarmasına neden olması garip bir şekilde mantıklı geliyordu. Gömleğinin geniş yakası yana kayarak zarif omuzlarından birini ortaya çıkarınca balık sosu yüklü sığ bir nefes çekti. Mordu ve daha da morarıyordu.

Bir kupa kaptı, içine kahve doldurdu ve ağzının kenarından ona gülümseyerek uzattı; yeşil gözleri parlıyordu. Uykuda dağılmış seksi koyu kahverengi saçları, kalp şeklindeki yüzünü taçlandırıyordu. “Senin için.”

Adam kupayı aldı ve bir yudum içti.

“İyi mi?” diye sordu kadın.

Başını salladı ama aslında tadının neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Duyularına aşırı yüklenilmişti. Yanan balık sosu tarafından. Ve kadın tarafından. Deniz köpüğü, diye karar verdi. Kahvenin tadı değil ama onun gözlerinin tonu. Deniz köpüğü yeşili.

Kadının gülümsemesi genişledi ama bir süre sonra telaşlandı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?”

“Böyle, uzun uzun bakıyorsun işte,” dedi.

“Ah.” Gözlerini başka tarafa çevirdi ve sırf oyalanmak için bir yudum kahve daha aldı. Hâlâ tadını alamıyordu. “Bakışlarımın insanları rahatsız ettiğini unutuyorum bazen.” Çoğu insandaki göz temasının ne zaman yeterli olduğunu söyleyen duyu onda yoktu. Bu yüzden eğer dikkatini vermiyorsa karşısındakine çok uzun süre bakabilirdi ya da hiç bakmazdı. Boğazını temizledi. “Daha iyisini yapmaya çalışacağım.”

Kadın bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama birden döndü ve Côtê Nga’nın elleriyle yaptığı kalın pirinç eriştesi kâsesine çorba doldurmakla meşgul olmaya başladı –*bánh canh*– taze soğan, kuru kızarmış soğan, karides ve ince domuz eti şeritlerinden oluşan bir yemektir. Hazırlığı bitirdikten sonra, kâseyi mutfak masasına taşıdı ve dilimlenmiş mango ve diğer çeşitli meyvelerden oluşan bir tabağın yanına koydu. Bir sandalye çekerek, “Sana,” dedi.

Adam masaya yaklaştı ve gözlerini yemeğe dikti. “Ben meyve yemem.” Ve bugün iş günüydü. Rutini şuydu: protein barını hızlıca tüket, bir bardak su iç, işe koş, soyunma odasında duş al, üstünü değiştir ve bir saatten kısa bir süre içinde ofisinde ol. Ama bugün önce Esme’yi restorana götürmesi gerekiyordu ve şimdi bir de yenmesi gereken onca yemek vardı. Üstüne üstlük kendisine hizmet edilmesinden gerçekten nefret ediyordu.

Lanet olsun.

Üç ay daha bununla uğraşmak zorundaydı. Onun hayatında olduğu, mendilini katladığı ve moraran testislere, kafa karışıklığına, beyin sarsıntılarına ve... meyve yemesine neden olacağı üç ay.

“Meyve senin için iyidir,” diye ısrar etti.

“Ben multivitamin alıyorum.”

“Meyve, vitaminden daha iyidir.”

Tek yapmak istediği kapıdan çıkıp güne başlamakken başını salladı ve yerine oturdu. Bu kadar özdenetim gösterdiği için bir ödül kazanmalıydı. Bir azizlik. Hatta daha da iyisi, bir *şövalyelik*.

Yeminli Mali Müşavir Sör Khài.

Kadın, karşısındaki sandalyeye oturdu ve tezgâhta bir bardak olmasına rağmen masaya bir bardak daha su koydu ancak normal bir şekilde oturmak yerine bir bacağını altına kıvırdı ve diğerini göğsüne sararak bekledi.

Khài, “Yemek yemeyecek misin?” diye sordu.

“Ben zaten yedim.”

O zaman... sadece onun yemek yemesini mi izleyecekti? Ve insanlar *ona* tuhaf diyordu.

Bir kaşık chewy noodle’la baharatlı çorba içti. Daha fazla balık sosu eklediği için normalden daha tuzluydu ama güzeldi. Yine de kahvaltıda çorba içme alışkanlığı yoktu. Adam ona baktığında, kadın dudaklarını büktü ve mango dilimlerinden birini gözüne sokarcasına işaret etti.

Lanet olsun. O iki yaşında değildi. Neden başına böyle bir şey geliyordu ki? Sıkıntıyla bir nefes çekerek mangoyu eline aldı ve büyük bir parçasını ısırdı.

Aşırı ekşilik ağzında patladı ve sert bir ürperti vücudunu sararken irkildi. *Eehh-uğğhh-ıyyğğh*.

Kadın bir kahkaha patlattı ve adam dehşet içinde ona baktı.

Bu nasıl komik olabilirdi? Ağız dolusu saf sitrik asidi yutmaya çalışırken titremesine engel olamadı. Kahretsin, gözleri sulanıyordu.

Kadın yüz hatlarını düzeltti ve “Özür dilerim. Biraz ekşi,” dedi.

Evet, ekşiydi.

Tek kelime etmeden kahvesinden bir yudum aldı, tekrar ürperdi ve bir yudum daha kahve içti. *Iyy*.

Artık hayatı buydu. Hayatı cehennem gibiydi.

Kadın özür dileyen bir yüz ifadesiyle, “Üzgünüm, ekşi severim,” dedi. “Tuz ve acı biberle güzel oluyor.”

Khài yarısı yenmiş mango dilimini uzattı. “*Bunu* mu seviyorsun?”

Dilimi adamın parmaklarının arasından aldı ve mikrop bulaşmasına aldırış etmeden ısırdı. Bakteriler ya da hastalanmak umurunda değil miydi? Onu öpmüş de olabilirdi; oldukça rahatsız edici bir düşünce. Beyaz dişlerinin arasına sıkışmış yeşil mangoyla gülümseyerek, “Çok lezzetli,” dedi.

Adam gözlerini kırptırdı ve noodle ile çorbasını bitirdi. Bu seviyede bir asit toleransıya, iç organları muhtemelen bütün bir fok yavrusunu sindirebilecek kadar aşındırıcıydı. Doğa bazen dehşet vericiydi.

Kadın, meyvesinin geri kalanını yemesine yardım etti. Khài’nin daha fazlasına dokunmasına imkân yoktu. Esme, kalanları temizlendikten sonra odasına koştu ve otuz saniye sonra beyaz bir tişört ve siyah bir pantolon giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış bir şekilde geri geldi.

Yetişkinler okulunun önünden geçip annesinin restoranının önündeki park yerine girdikten sonra Esmey eşyalarını topladı, emniyet kemerini çözüp yavaşça arabadan inerken parmaklarını direksiyona vurmaktan kaçındı. Kadın arabadan iner inmez adam da vitesi geri taktı. Sonunda *gidebilirdi*.

Ama kadın onun yanına doğru yürüdü ve camı açmasını işaret etti, o da istemediği hâlde açtı. *Şimdi ne olacak, şimdi ne olacak, şimdi ne olacak?*

Onun gözlerine bakarak, “Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Ve bakışların konusunda...” dedi. Dudakları neredeyse utangaç bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bana istediğin kadar bakabilirsin. Benim için sakıncası yok. Güle güle, Anh Khâi.”

Arkasını döndü ve restoranın ön kapısına doğru yürüdü, atkuyruğu her adımda sallanıyordu. Artık gitmekte özgürdü ama arabayı öylece bekletiyordu. Hâlâ uykusuzdu, hâlâ rutinin tamamen dışındaydı ve aşırı gergindi, başı hâlâ ağrıyordu ve testisleri hâlâ mordu.

Ama içinde bir şeyler gevşedi ve artık kadının adını söyleyiş biçiminden o kadar da rahatsız olmağını fark etti. Restoranın kapısı, kadının arkasından kapanana kadar bekledi ve ardından arabayla uzaklaştı.

Cô Nga, Esmey kapıdan girer girmez, “İşte buradasın!” diyerek, biberlik doldurduğu kabine doğru eliyle işaret etti. “Gel otur ve bana her şeyi anlat.”

Esmey, kırmızı deri kabine girdi ve turuncu duvarları, kırmızı kabinleri, siyah masaları, arkadaki büyük akvaryumu ve pişen yemeklerin tanıdık kokularını da fark ederek restoranın etrafına hızlıca bir göz attı. Şaşırtıcı bir şekilde, kabinleri bir kenara bırakırsak, restoran Vietnam’da bulabileceğiniz bir restorandan pek de farklı değildi. Kendini evine gelmiş gibi hissetti.

Burada balık sosunun kokusu hoş karşılanırdı. Bir avuç saçını burnuna götürüp içine çekti ama hiçbir şey algılamadı. Dün gece yıkanmıştı. Temizdi. Ama adamın, fark etmediği bir kokuyu havalandırmak için tüm pencereleri ve kapıyı nasıl açtığını hatırlayınca rahatsız edici bir utanç duydu.

Cô Nga elindeki biberlikten başını kaldırdı. “Nasıl gi-
diyor?”

Esme omuz silkti ve gülümsedi. “Bir şey söylemek için çok erken.”

“Zorluk çıkarıyor mu?” diye sordu Cô Nga. “Onunla konuşmam gerekiyor mu? Sana nişanlın gibi davranacağına söz verdi.”

Esme başını hızla salladı. “Hayır, iyi davranıyor. Bu sabah birlikte yemek yedik ve...” Cô Nga’ya oğlunun dün bütün gün onu evinde tek bıraktığını söylemeyi düşündü ama buna cesaret edemedi.

Cô Nga kaşlarını kaldırdı. “Ve... başka?”

“Başka bir şey yok.” Esme Cô Nga’dan büyük biber kabını aldı ve Cô Nga’nın kaldığı yerden biberlikleri doldurmaya devam etti.

Bir süre sonra Cô Nga, “Khải’mle başa çıkmanın bir sırrı var,” dedi.

“Bir sır mı?”

“Çok konuşmaz ve gerçekten zekidir, bu yüzden insanlar onun karmaşık olduğunu düşünür ama aslında basittir. Eğer ondan bir şey istiyorsan tek yapman gereken ona söylemek.”

“Sadece söylemek mi?” Esme sesindeki şüpheciliği engelleyemedi.

“Evet, sadece söyle ona. Eğer çok sessizse konuşmak istediğini söyle. Eğer evde sıkıldıysan onunla bir yerlere gitmek istediğini söyle. Asla ne istediğini bildiğini düşünüp

ona göre davranma. Çünkü bilmez. Ona söylemek *zorundasın*, ama bir kez söylediğinde onda dokuz dinleyecektir. Çoğu zaman öyle görünmese de insanları umursar. Seni bile.”

Esme kadının yüzündeki ciddi ifadeyi düşündü. Cô Nga onun söylediklerine inanıyordu. “Ben... Evet, Cô.”

Cô Nga gülümsedi ve Esme’nin kolunu sıktı. “Şimdi sana etrafı göstereyim, böylece işe koyulabilirsin.”

Öğle saati iş yoğunluğu sona erdiğinde, gözyaşlarını zor tutuyordu. Ağır kaldırmaya ya da ayakta durmaya al-dırmıyordu –bir manda kadar güçlüydü– ama garsonluğun konuşmayı gerektirdiğini unutmuştu. Çoğu zaman İngilizce. Bu da bir manda kadar iyi yaptığı başka bir şeydi. Kendini konuşmaya zorladığında, insanlar ona sabırsız bakış-lar atmış, bir müşteri ona bağırmış, bir diğeri açıkça onunla alay etmişti ve o da kendini banyoya kilitleyip haftanın geri kalanında saklanmak istemişti.

Kirli bulaşıkları silindir bir kutuya yığdı. Masayı sildi, sildi, sildi. Bir sonrakine geçti. Zihnini boşaltmaya ve işe odaklanmaya çalıştı.

Ta ki bir masanın siparişini berbat ettiğini hatırlayana kadar. Üzüm almak için yolun aşağısındaki bakkala koş-muş ancak onların, krep *bánh xèo* dediklerini öğrenmişti. Ne utanç verici bir hata. Böyle güzel bir restoranda kim üzüm sipariş ederdi ki? Kafasını kullanmalıydı. Gözleri su-landı ve öfkeyle gözlerini kırptırdı.

Ağlama.

Son müşteri de gittikten sonra üzümleri yer ve tüm bun-lara gülerdi.

Kirli tabaklar çöp kutusuna. Masayı sil, sil, sil. Bir son-rakine geç... *Çat!* Nereye gittiğine dikkat etmeyi unuttu ve

kalçası bir sandalyeyi devirdi. Kötü şansı peşini bırakmıyordu. Son müşterinin eşyaları sandalyenin üzerindeydi ve şimdi kâğıtlar yere saçılmıştı.

“Özür dilerim, çok özür dilerim,” diyerek hızla ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Ama bir kez aşağıya eğildiğinde sıçıp batırdığını anladı. Kâğıtlar her yerde, masaların ve sandalyelerin altındaydı. Bu çok fazlaydı. Kalçası zonklu-
yor, başı ağrıyor, bağırmak istiyor ama nefes alamıyordu...

Bir ses, safkan bir Vietnamcayla “Yeter, onları dert etme,” dedi.

Ne olduğunu anlamadan kâğıtların hepsi toplanmıştı ve bir masada oturuyordu, zihninde onu koltuğa yönlendiren sabit eller ve elinde bir fincan çayla ilgili belirsiz bir anı vardı.

Kadın müşteri karşısına oturdu ve şefkat dolu gözlerle onu izlerken, “Yavaşça iç,” dedi.

Esme bir yudum aldı, yasemin çayını ılık, taneli ve acı buldu çünkü demliğin dibinde kalanları içiyordu. Yine de onu sakinleştirmeye yardımcı oldu. Gözyaşlarının ıslaklığını hissetmeyi umarak elinin tersiyle yüzünü yokladı ama kendi ılık teninden başka bir şey yoktu. Kadın onu bayıl-
madan önce yakalamıştı.

“Burada düzenli olarak yemek yerim ve seni bugüne kadar hiç görmedim. Muhtemelen ilk günün,” dedi müşteri. Görünüşüne bakılırsa Esme’den yirmi yaş kadar büyüktü. Boynundaki hafif fular, başındaki güneş gözlüğü ve şık güneş elbisesiyle kadın, zenginlik olmasa da sofistike bir hava yayıyordu.

Esme uyuşmuş gibi hissederek başını salladı.

“Az önce karşıya geçtin, değil mi?”

Nereye geçip geçmediğini ya da öncesinde ne yapıyor olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Esme yine sadece başını

salladı. Öğle yemeği saatinin nasıl geçtiğine bakılırsa ülkede yeni olduğu acı verici bir şekilde belli olmalıydı.

Kadın masanın öbür ucuna uzandı ve Esme'nin elini sıktı. "Zamanla daha iyi olacak. İlk geldiğimde ben de senin gibiydim." Esme, neredeyse kadına burada sadece bir yaz kalacağını söyleyecekti ama vazgeçti. Bir şeyleri açıklamayı ve kadının nezaketini yargılamaya dönüştürmeyi istemiyordu. Üstelik iş başındayken çay içip oturarak nasıl bir izlenim bırakıyordu? Ayağa kalktı ve önceden bıraktığı yerden masaları silmeye devam ederken "Teşekkür ederim, Cô. Kâğıtlar için özür dilerim," dedi.

"Adım Quyên ama bana Bayan Q de. Öğrencilerim beni böyle çağırır."

"Öğretmen misiniz?"

Bayan Q, yerden topladığı kâğıtları havaya kaldırdı.

"Evet. Bunlar da öğrencilerimin ödevleri." Sonra yüzü aydınlandı ve "Sınıfıma katılabilirsin. Akşamları İngilizce öğretiyorum. Yaz dönemi yeni başladı."

Esme şaşkınlıkla nefesini tuttu ve elinde havlusuyla donakaldı. İlk tepkisi heyecan oldu. Yeniden okula gitmeyi çok istiyordu ve müşterilerle konuşurken utanmamak da çok iyi olacaktı ve...

Hayır, dedi kendine kesin bir dille. Akşamlar okul için değildi. Khâi'yi baştan çıkarmak içindi. Ayrıca parayı Jade için biriktirmeliydi. Ne de olsa bu yüzden buradaydı. Jade (ve babası) için. Esme için değil. Sadece kendi mutluluğunu gerekçe gösteremezdi.

"Buna ihtiyacım yok," dedi sonunda. "Böyle idare edebilirim."

Bayan Q'nun dudaklarında kibar bir gülümseme belirdi ve masaya on dolarlık bir banknot bırakarak eşyalarını toplayıp ayağa kalktı. "Hoşçakal öyleyse. Eğer fikrini değiştirirsen yetişkin okulu caddenin hemen karşısında."

Pencereden dışarı, işlek caddenin diğer tarafındaki bodur beyaz binayı işaret etti ve oradan ayrıldı.

Esme neredeyse özlemle onun yaya geçidini kullanmadan caddenin karşısına geçişini izledi. Kadın okulun içinde gözden kaybolana kadar odanın uzak köşesindeki başıboş kâğıdı fark etmedi.

Esme kâğıdı almaya gitti ve Angelika K. adında birinin el yazısıyla yazılmış bir makale olduğunu gördü. Okumaya başladı, okumaya devam etti ve tamamını bitirene kadar orada bir heykel gibi durdu. Sonra pencereden dışarı, okula baktı.

Angelika K. okula başkalarına faydalı olmak için mi gidiyordu? Yoksa sadece istediği için mi gidiyordu?

YEDİNCİ BÖLÜM

Takip eden hafta boyunca Khài için yeni bir rutin gelişti. Sabahları kahvaltı yapıyorlardı. Khài, Esme'nin zorla yedirdiği her şeyi yiyor, Esme de tropikal meyveleri afiyetle mideye indiriyordu. İşe gidiyorlardı ve Khài akşam saat 6 civarında onu almaya geliyordu.

Restoranın en yoğun olduğu saatti ama annesi işleri hallettiği konusunda ısrar ediyordu. Khài, annesinin sadece onun ve Esme'nin birlikte yemek yemelerini istediği için böyle söylediğinden şüpheleniyordu. Mum ışığında romantizm falan değildi, bu yüzden annesinin niye uğraştığını bilmiyordu. Çoğu zaman buzdolabından aldıkları kapları ısıtıyor ve akbaba gibi yiyorlardı. Diğer zamanlarda ise Esme yemek pişiriyor, o da kokuyu tahliye etmek için davlumbazla birlikte tüm pencereleri açmak zorunda kalıyordu. Yemek yerken Esme işle, güncel olaylarla ve kafasından geçen rasgele şeylerle ilgili tuhaf yorumlar yapar ve Khài, çoğunlukla başarısız bir şekilde, onu görmezden gelmeye çalışırdı. Adam, yemekten sonra egzersiz yapar ve dizüstü bilgisayarında çalışırken kısık sesle televizyon izlerdi. Kadın ise bu zamanı ona yeni ve yaratıcı yollarla eziyet etmek için kullanırdı.

Salı günü, Khâi çoraplarını uzunlamasına sarılmış ve çekmecesinde puro gibi istiflenmiş hâlde buldu. Çarşamba günü kadın kilerdeki gıda maddelerini renklerine göre kodlarken telefonundan V-pop açtı, bu da Khâi'nin televizyona ya da herhangi bir şeye konsantre olmasını imkânsız hâle getiriyordu. Perşembe günü, o büyük boy tişörtü giymiş, sutyen takmamış ve onun boxer'ını giyerek süpürgelikleri silmişti. Tanrı aşkına, bunlar onun boxer'larıydı şort değil-lerdi ve ona uymuyorlardı bile. Belini o kadar çok kıvrırmıştı ki âdeta külotuyla dolaşıyor gibiydi.

Cuma gününe kadar onu bir sonraki Vietnam uçağına tıkiştırma fantezileri kuruyordu. Evinde hiçbir şey bulamı-yordu, uyuyamıyordu ve cinsel olarak o kadar gergindi ki azı dişleri ağrıyordu. Annesi ve onun tehditleri olmasaydı gitmesi için kadına rüşvet vermeyi ciddi ciddi düşünecekti. Bunu, ikinci kez yapmasına imkân yoktu.

Cuma gecesi geç saatlerde yatağında, karanlık tavana bakıyor ve Esme'nin hızla uzaklaşırken havaalanındaki kaldırımından ona mutlulukla el salladığını hayal ediyordu ki odalarını birbirine bağlayan banyonun kapısı sarsılarak açıldı. Banyonun gece lambasının yumuşak ışıltısı odasına yayıldı ve Esme'nin gözyaşlarına boğulmuş yüzü yatağıının ayak ucunda belirdi.

Dik oturdu ve yüzüne düşen saçları geriye attı. "İyi mi-sin? Ne old..."

Esme yatağı çıktı ve doğruca onun kucağına oturdu. Kollarını adamın boynuna doladı; ona sıkıca tutunurken titriyordu. Hızlı ve düzensiz nefesler alarak ıslak yüzünü adamın boynuna bastırdı. Khâi, kendini bir manken gibi kaskatı tuttu. Ne halt ediyordu? Ağlayan bir kadın ona bir ahtapot gibi yapışmıştı. Mavi halkalı ahtapotun var olan en zehirli hayvanlardan biri olduğunu hatırlamadan edemedi.

Ahtapotu üzme.

Boğazını temizledikten sonra, “Ne oldu? Sorun ne?” diye sordu.

Kadın, ona daha sıkı sarıldı, sanki doğrudan içine girmeye çalışıyordu. İnsanları uzak tutmaya o kadar alışmıştı ki biri bu kadar yakın olduğunda ne yapacağını bilemiyordu. Neyse ki bu tür sert dokunuşlar kabul edilebilirdi; propriyosepsiyonu* ve derin baskıyı seviyordu. Ama çıplak tenini ıslatan sıcak nem onu rahatsız ediyordu. Kendisine nemin öldürücü bir nörotoksin değil, gözyaşı olduğunu hatırlattı.

“Onu benden aldılar,” dedi göğsüne karşı. Neden Esme’nin bahsettiği kişinin bir *kız* olduğunu varsaydığından emin değildi. Vietnamcada zamirler cinsiyete göre kullanılmıyordu, yani pekâlâ bir *erkekten* bahsediyor da olabilirdi. Esme’nin bir erkek için ağlamasından hoşlanmaması için iyi bir neden yoktu. Boğazından bir hıçkırık koparken titremesi daha da kötüleşti.

“Kim, kimi aldı?”

“Babası ve babasının eşi.”

Tamam, bu hiç mantıklı gelmedi. Onun kötü bir rüya gördüğünden yüzde doksan dokuz nokta dokuz emindi. Kâbus görmeyeli uzun zaman olmuştu –her ne kadar rahatsız edici olsa da cinsel fanteziler kâbus olarak nitelendirilemezdi– ama o zamanlar sadece bir şey onu daha iyi hissettirirdi. Kollarını kadına dolayıp ona sıkıca sarıldı.

Kadının düzensiz bir iç çekişi göğsünü ısıttı ve bir mırıltıyla ona doğru yaslandı. Neredeyse ânında titremesi azaldı. Adamın içine alışılmadık bir tatmin yayıldı, zamanın orantılı miktarda artışından ya da benzin istasyonundaki küsuratsız dolar miktarlarını gördüğü anlardan daha iyiydi.

Kadının üzüntüsünü alıp götürmüştü. Genelde insanlara tam tersini yapardı.

* Propriyosepsiyon, vücut bölümlerinin hangi konumda olduğu hakkında bilinçli ve bilinçdışı şekilde haberdar olma becerisi ya da yeteneğidir. (e.n.)

Uzun dakikalar boyunca sakinleşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek ona sarılmaya devam etti. Ama belki kendisi de ona sarılmaktan hoşlanıyordu. Orada, odasının neredeyse karanlık ortamında, onun iyi hissettiğini ve güzel koktuğunu kendine itiraf etmekte bir sakınca görmüyordu; tıpkı sabunu gibiydi ama kadınsı, yumuşak, balık sossuz... Kadının vücudunun kendi vücudu üzerindeki ağırlığından hoşlanıyordu. Üç ağır battaniyeden daha iyiydi. Yanağını onun alnına dayayabilirdi.

Kadının nefes alış verişini tekdüzeleşti ve burnunu çekmesi tamamen kesilene kadar gittikçe azaldı. Kucağında hafifçe kayınca adam tahrik olduğunu fark etti; çılgınca ve utanç verici bir şekilde tahrik olmuştu. Kahretsin. Kadın biraz daha kıpırdanacak olursa kesinlikle fark edecekti.

“Daha iyi misin?” diye sordu.

Kadın geri çekildi ve adamın kucağından indi, neyse ki onun azgın ereksiyonunu gözden kaçırdı ve adam, kadının gözyaşlarının kuruduğu göğsünü ovuşturdu.

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Kadın, birkaç kez konuşmaya başladı ama kendini tuttu. Sonunda fısıldadı: “Bu gece burada uyuyabilir miyim? Evde Má ve Ngoai ile uyuyorum ve... sana dokunmayacağım, söz veriyorum. Sen istemedikçe...” Ona bakarken gözleri gizemli bir şekilde parlıyordu.

Ne istemediği sürece? Bekle, *seksi mi* kastediyordu? Hayır, seks istemiyordu. Aslında istiyordu. Vücudu bu fikre çok hevesliydi. Ama akıl, penisten üstündü ve hepsi bu. Seks onun zihninde romantik ilişkilerle iç içe geçmişti ve ilişkilere uygun olmadığı için seksten kaçınmak mantıklı geliyordu. Ayrıca dokunmak onun için karmaşıktı. Sarılmak çoğunlukla sorun değildi ama bunun dışındaki her şey sorun yaratabilirdi. Berberine, durumu nasıl idare edeceğine dair talimatlar vermek zorunda kalması yeterince kötüydü. Seksten önce bunu bir kadınla yapmak istemiyordu.

Büyük yatağının boş olan yarısına baktı. Battaniyeler hiç bozulmamıştı, tertemizdi. Ve onları bu şekilde seviyordu. Sabah uyandığında yatağın diğer tarafını düzeltmek zorunda kalmadığında hep belli bir başarı hissedirdi.

Kadın, dirseğini ovuşturarak ondan uzaklaştı. Âdeta fısıldayarak, “Özür dilerim, gideceğim...” dedi.

Khài battaniyeleri aşağı çekti. “Sanırım burada uyuyabilirsin.”

Kahretsin, ne yapıyordu? Onunla yatağını paylaşmak istemiyordu. Ama yine ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Üzgün olmamalıydı. Esme her zaman mutluydu, her zaman gülümserdi.

Kadın, elleriyle ağzını kapattı. “Gerçekten mi?”

Adam, saçlarını alnından uzaklaştırdı. Bunun korkunç bir fikir olduğunu şimdiden söyleyebilirdi. “Horlayabilirim.”

“Büyükannem motosiklet gibi horlar. Bu beni rahatsız etmez,” dedi kocaman bir sırıtışla.

İşte oradaydı. Gülümsemesi. Bir şekilde önemliydi. Gerginleştığının farkında olmadığı kasları gevşedi.

Esme, yorganın altına girdi ve başını yastığın üzerine koydu, yüzünü ona dönecek şekilde yan yattı. Adam, sırtüstü uzandı ve gözlerini tavana dikti. Aralarında bir kol boyu mesafe vardı ama yine de kalbi durma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bu garipti. Kız olan kuzenleriyle yatıya kalmıştı. Bu öyle bir şey değildi. Onlardan etkilenmiyordu. Onlar satırla ağaç kesmiyor, onun boxer’ını giymiyor ya da onunla evlenmek istemiyordu ve kâbus gördüklerinde ona koşmuyorlardı.

Bunları yapan, yalnızca Esme’ydi.

“Teşekkür ederim, Anh Khài,” dedi.

Adam, battaniyeyi boynuna kadar çekti. “Bir şey değil. Biraz uyumaya çalış. Yarın kuzenim Sara’nın düğünü var.” Ona bundan hiç bahsetmediğini fark ettiğinde kaşları çatıldı.

“İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin ama ben gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?”

“Annen bana bundan bahsetmişti. Ben de seninle gelmek istiyorum.” Kadının sesi heyecanla titriyordu ve adam neredeyse iç çekecekti. En azından içlerinden biri iyi vakit geçirecekti.

“Tamam o zaman. İyi geceler, Esme.”

“İyi uykular, Anh Khài.”

Birkaç dakika boyunca kadının kendisini izlediğinin farkındaydı. Ondan yayılan ve yüzünün yan tarafına çarpan mutluluk ışınlarını neredeyse hissedebiliyordu ama çok geçmeden uykuya daldı. Horlamıyordu ve fazla yer kaplamıyordu. Ama kadının varlığı bile onu alarma geçirmişti.

Yatağında bir kadın bulunuyordu, hayatı tamamen altüst olmuştu ve yarın bir düğün vardı.

O gece hiç uyumadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi akşam Esme ve Khài otelin altın kaplı balo salonunda törenin başlamasını beklerken adam, “Bu düğünde bir şeyler eksik,” dedi. Bu, Esme’nin ondan söylemesini bekleyeceği son şeydi.

Uzun çiçek aranjmanlarına, kristal avizelere ve Fransız sarayı ambiyansına baktı ve başını salladı. “Ne eksik?”

“Senin bileceğini düşünmüştüm.”

“Ben mi?”

“Anlayamıyorum.” Boğazını temizledi ve kravatı çok sıkıymış gibi yakasını çekiştirdi.

Etrafını tekrar taradı ama belirgin bir şey göze çarpmıyordu. Elbette bir Amerikan düğününden ne bekleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bebek yapma sürecinin o kısmını şahsen atladığı için, Vietnam düğünlerini de pek bilmiyordu. Khài’nin, hayal edebileceği kadar mükemmele yakın olan bu düğünde bir şeylerin eksik olduğunu düşünmesi, onlar hakkında çok şey söylüyordu.

Bir flütçü çalmaya başladı ve iki yandan örülmüş saçlarıyla küçük bir çiçekçi kız, sıra sıra dizilmiş takım elbiseli erkekler ve kokteyl elbiseli ya da *áo dài** giyinmiş kadınlar

* “Uzun elbise” anlamına gelen bu kelime Vietnam’da kadınların giydiği ulusal bir giysidir. (e.n.)

arasında koridorda yürürken gül yaprakları savurdu. Gelin, bulutlardan yapılmış gibi görünen incecik bir elbise giymişti. Babasının koluna girdi ve damadın onu her şeyiymiş gibi izleyerek beklediği düğün mihrabına doğru yürüdü.

Esme'nin boğazı düğümlendi ve bunu görmezden gelmeye çalışsa da isteği o kadar büyüdü ki göğsü ağrıdı. Canlı müziğe, bu kadar güzel bir yere ya da bu kadar güzel bir gelinliğe ihtiyacı yoktu ama gerisi...

Tören devam ederken, kendini gelin ve damattan çok Khâi'yi izlerken buldu. Khâi her zamanki yoğunluğuyla çiftin yeminlerine odaklanmıştı ve kadın uzanıp onun güçlü hatlarını izlemek, ona daha yakın hissetmek için her şeyi yapmak istedi. Yan yanaydılar ama birbirlerinden çok uzakta hissediyorlardı.

Acaba bir gün adam, onun olacak mıydı? Dün gece ona sarılmıştı ve buraya geldiğinden beri ilk kez iyi bir uyku çekmişti. Bebeğinin playboy babası ve varis eşinin Jade'i almasıyla ilgili kâbuslar ya da çocuğunu alıkoyarak bencillik ettiğine dair suçluluk duygusu yoktu. Kendine defalarca bunu sadece kendisi için yapmadığını söyledi. Bunu daha çok Jade için yapmıştı. Çünkü çocuğuna duyduğu sevgi bir fark yaratacak kadar güçlüydü. Bu sevgi onu buraya getirmişti, değil mi?

Belki Khâi'yle aralarında başka türlü bir aşk doğabilirdi. Eğer o da ona açılırsa. Ona ulaşmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordu, çok yakındı. Belki bu gece olurdu. Belki dans ettiklerinde.

Çift öpüştü ve kalabalıktan bir alkış koptu. Sara ve yeni kocası yüzlerinde kocaman sırıtışlarla önlerinden geçerken herkes ayağa kalktı. Kameralar parladı, telefon ekranları ışıldadı ve havada baloncuklar uçtu. Bir düğün görevlisi, resepsiyon için ziyafet salonuna geçme zamanının geldiğini söyledi ve Esme cesaretini toplayıp elini Khâi'nin koluna

doladı. Khài, ceketinin kolundaki kadının parmaklarına bakarken vücudu gerildi. Esme nefesini tuttu, elinin adamın üzerinde ne kadar gösterişsiz görüldüğünün korkunç bir şekilde farkındaydı. O kısa tırnaklar ve zarif olmayan parmaklar. Annesinin güzel elleri vardı ve sık sık Esme'ye miras kalmadığından yakınırdı. Esme'nin ellerinin kamyon şoförüne benzediğini söylerdi.

Aklından aptalca yorumlar geçiyordu, muhtemelen onu gülümsetmek için söyleyebileceği şeyler ama onları söylemedi. Komik olmak için fazla endişeliydi. Sonunda adam belki rahatlamadı ama onu başından da savmadı. Bu iyiydi. Değil mi?

“Ne kadar şirin değil mi?” diye sordu kadınsı bir ses kuru bir tonda.

Düz kâküllü, doğal tonlarda rujlu ve siyah kokteyl elbiseli güzel bir kadın onlara yaklaştı ve Khài ona sarılmak için ayrıldı.

“Merhaba, küçük kardeşim.”

“Merhaba, Vy.”

Kadın, takım elbisesinin omuzlarındaki görünmez tüyle-ri fırçaladı ve onu bir anne kedinin yavrularına yaptığı gibi inceledi. “Saçını kestirmen gerek.”

“Böyle iyi.” Ama Khài yine de saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Esme'nin dilinin ucuna saçını kesmeyi teklif etmek geldi ama sözlerini yuttu. Bunlar kendi saçlarını kesen türden insanlar değildi. Bu mekâna ve tasarım kıyafetlerine bakılırsa muhtemelen çay ikram edilen ve boyun masajı yapılan lüks salonlara gidiyorlardı.

Vy'nin dudakları inceldi. “Dağınıklaşıyor. Tabii saçını uzatmayacaksan. Bu senin işine de yarayabilir.”

“Ben hallederim,” dedi.

Kadın takım elbisesinin yaka kısmını parmaklarıyla yokladı. “Bu senin için seçtiğim mi?”

“Evet.”

“Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok beğendim.” Rahatlayan kadın, sonunda gözlerini Khâi'den ayırıp Esme'ye odaklandı. “İşte burada.”

Esme ne bekleyeceğinden emin olamayarak belli belirsiz gülümsedi. “Merhaba, Chj Vy.”

Vy onun elini sıktı ve gülümsemesine aynı çekingenlikle karşılık verdi.

“Sen Mÿ'sin.” Gözleri Esme'nin minik yeşil elbisesi ve çoğunlukla çıplak uzuvları üzerinde gezindi ve ifadesi tamamen donuklaştı.

Esme insanlara fark ettirmeden eteğinin kenarını çekiştirmeye çalıştı. Başka bir şey giymeliydi, büyükannesinin onayladığı, ucuz pullu ve parıltılı olmayan bir şey ama buradaki tüm muhafazakâr kıyafetleri görene kadar bunun kabul edilemez olduğunu bilmiyordu. “Buraya geldiğimde adımları Esme olarak değiştirdim.”

“Ah, ne güzel,” dedi Vy yavaş ve beceriksiz bir Vietnamcayla, bu dili pek sık konuşmadığı ama Esme'nin hatırı için İngilizceye yerine kullandığı anlaşıyordu.

“Kızımın... *benim* en sevdiğim Disney filminden,” dedi hızla ve sonra dudaklarını ısırdı. Şimdi bunu yüksek sesle açıkladığında, isim seçmek için pek de şık bir yol gibi görünmüyordu. Vy gibi, Khâi gibi, tüm bu insanlar gibi şık olması gerekiyordu. “Ben bir muhasebeciyim. Vietnam'da.”

Kardeşine bakarken Vy'nin ağzından içten bir gülümseme yayıldı. “Bunu bilmiyordum. Ne kadar mükemmel.” Khâi'nin kolunu büyük bir şans yakalamış gibi sıktı.

Esme'nin yalan dolu kalbi buruldu ve daha hızlı çarpmaya başladı. Tanrılar hemen onu cezalandırmalıydı çünkü o, korkunç bir insandı. En azından artık muhasebenin ne olduğu hakkında kabaca bir fikri vardı. Uzman olması gerektiği için Khâi'nin ders kitaplarını gizlice okuyordu ama

çoğu zaman kendini sözlüklerin içinde kaybolmuş hâlde buluyordu.

“İşte burada, burada. Değerli Kız burada,” dedi tanıdık bir ses.

Cô Nga onu sımsıkı kucaklarken Esme’nin midesi düğümlendi. Khài’nin annesi Esme’nin yalan söylediğini duymuş muydu? Kadın şimdi ondan utanıyor muydu? Gökyüzü, yeryüzü, iblisler ve tanrılar, neden bu kadar büyük bir yalancıydı? O, bu kişi değildi.

“Chào, Cô Nga,” dedi Esme.

Cô Nga, Esme’nin yeşil elbisesine baktı ve fahişe görüldüğünü umursamadan onaylayarak gülümsedi. “Çok güzel-sin. Töreni beğendin mi? Eğleniyor musun, Değerli Kız?”

“Evet, bir rüya kadar güzeldi ve...”

“Ona şimdi de böyle mi diyorsun?” Vy araya girdi. “Bir kızın olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Cô Nga Esme’den uzaklaştı ve Vy’nin kolunu ovuşturdu. Bunu rahatlatmak için yapmıştı ama restoranda havuçları da bu şekilde parçalıyordu. “Sen de benim biricik kızımsın.”

Vy’nin ağzında, yüzünü buruşturan bir gülümseme belirdi.

“Eh? Bu da ne?” Cô Nga iki elini Esme ve Khài arasındaki boşluğa doğru salladı. “Siz ikiniz neden birbirinizden bu kadar uzaktasınız? Nişanlı bir çifte benzemiyorsunuz.”

Khài gözlerini devirdi ve Esme’ye doğru bir adım attı. “Daha iyi mi?”

Cô Nga ellerini birbirine yaklaştırdı ve bir adım daha attı. “Öi, kolunu ona dola.”

Tedirgin bir nefes verdi ve bir kolunu Esme’nin omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Esme bunun yanlış olduğunu biliyordu –bunu yapmaya zorlanmıştı– ama onun kendisini bu şekilde, burada, onca insanın arasında tutması

hoşuna gitmişti. Bu onları bir çift gibi gösteriyordu ve kendisini mekâna izinsiz girmiş gibi hissetmemesine yardımcı oluyordu.

Odanın ortasında biri C   Nga'yı   a  rdı ve o da Esme'nin yanağını okşadı. "Siz   ocuklar bu gece iyi e  lenin, ha? Bir Ő eye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Annesi gider gitmez Kh  i kolunu Esme'nin omuzlarından indirdi ve kalabalığı takip ederek ilkinden daha da altın rengi olan ikinci balo salonuna geçtiler. Altın süslemeli dev buketler masalardaki uzun altın vazoların üzerinde duruyordu. Ő ampanya kadehlerinin kenarları bile altınla kaplanmıştı.

Esme, Kh  i ve kız kardeşi on kişilik yuvarlak bir masada, birkaç kız kuzeninin yanında oturuyordu. Tanı  malar yapıldı ve eller sıkıldı. Angie, Sophie, Evie, Janie, Maddie. Kardeşleri Michael'in nişanlısı büyük partilerden ho  şlanmadı  ı için bu gece gelemeyeceğinden ve kendisinin bir nevi "k  le" olu  unda yakınıyorlardı. Esme, ilk bakışta onların da kendisi gibi melez olduklarını fark etti –onlarda tanıdık gelen bir Ő eyler vardı– ama kendini ait hissetmek yerine daha da uygunsuz hissetti. Esme'nin sahip olmadığı bir Amerikan cilasına sahiptiler. Ayrıca güzel elleri vardı. Esme ellerini saklamak için üzerlerine oturdu. Kh  i'nin de çirkin elleri olsaydı güzel olmaz mıydı?   yle olsa ideal bir çift olurlardı. Ancak Kh  i'nin ellerine göz attığında onları bir kitaba sarılmış hâlde buldu. Adam kitap okuyordu. Hem de bir düğünde.

Ve siyah çerçeveli okuma gözlükleri takıyordu.

Gözlükler onu daha zeki, daha karizmatik ve kesinlikle karşı konulmaz gösteriyordu. Bunca zamandır cebinde miydi? Ve o kitap nereden gelmişti? Muhasebe ya da matematik gibi seksi bir Ő ey hakkında mıydı?

Kapağını görmek için başını eğdi. Başlığı seçemiyordu ama bir uzay gemisi ve boynuzları olan yeşil tenli bir yaratık gördüğünden emindi. Kesinlikle işle ilgili olmayan bir kitaptı. Bu pahalı düğünde kendisi de dahil olmak üzere herkesi görmezden geliyordu. Böylece uzaylı şeytanlarla ilgili bir roman okuyabilecekti.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Khài'nin kız kardeşi Esm'e'ye özür dileyen bir bakış attı.

“Düğünlerde hep böyle bir şey yapar,” dedi Vy. “Düğünlerden nefret eder ama annem onu zorla getirir. Ona kalsa vergi seminerine gitmeyi tercih ederdi.”

Khài aniden kitabından başını kaldırdı. “Vergi seminerlerine ne olmuş?”

Vy güldü ve çenesini ellerinin arasına aldı. “Siz ikiniz vergiler hakkında konuşmalısınız. Ne de olsa ikiniz de muhasebecisiniz. Bu, cennette yapılmış bir eşleşme.”

Esm'e'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana işinden bahsetsene.”

Parmağını sayfanın içinde tutarak kitabını kapattı; gözlükleriyle nefes kesici bir zekây'a sahip görünüyordu. “Hâlâ transfer fiyatlandırması projesi üzerinde çalışıyorum. Bu tür işlere aşına mısın?”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen heyecanla başını salladı. “Tabii ki.” Bundan sonraki hayatında, eski usul bir köy tuvaletinin altında yaşayan bir kedi balığı olacağına hiç şüphe yoktu. Yarın *transfer fiyatlandırmasına* bakması gerekecekti.

“Bağlı ortaklıklar arasındaki işlemlerin emsallerine uygun olmasını sağlamak için süreci otomatikleştirmekte sorun yaşıyorum. Bu zor bir iş çünkü hiçbir iştirak aynı değil. Her zaman dikkate alınması gereken bireysel faktörler var,” dedi.

“Bağlı ortaklıklar mı? Ne garip bir söz. Bana kendimi yalnız hissettirdi.”

Güldü –*onu güldürmüştü*– ve sesi derin, zengin ve güzeldi. Onun gülüşünü daha çok duymak istiyordu. Çok daha fazla. “Bu çok komik. Onlar şirket, insan değil.”

“Şirketlerin insanları vardır.”

“Şirketlerin duyguları yoktur.”

“Eğer şirketlerin insanları ve insanların da duyguları varsa o zaman şirketlerin de duyguları vardır.”

Vy ona şüpheli bir bakış atarken, “Transfer fiyatlandırmasının duygularla bir ilgisi olmadığına eminim,” dedi ve Esme’nin yüzü utançla kızardı.

Ama Khài onu şaşırtarak şöyle dedi: “Yine de mantığını sevdim. Geçişkenlik özelliğine karşı çıkamam.” Sonra sırtı ve kadın bunun onda gördüğü ilk gerçek gülümseme olduğunu fark etti. Gözlerinin kenarları kırışmış ve yüzünün iki yanında gamzeler oluşmuştu. Tam bir erkek güzeliydi. Bakışları doğrudan ve çok uzundu ama kadın aldırmadı. Şu an için adam ona aitti. Muhasebe bölümündeki Esme’ye aitti. Gerçek Esme zeki değildi.

Esme, “Vietnam’da rüşvet için vergi indirimi yok,” diye ekledi, birlikte geçirdikleri ilk gün adamın bu konuyla ilgilendiğini hatırlayarak. Bu da araştırdığı başka bir konuydu ama anladıktan sonra tüm bu kavrama sinirlenmişti. “Rüşvetten nefret ederim.”

Adam, başını yana eğdi. “Buna şaşırdım. Pek çok ülkede bu, iş dünyasının bir parçasıdır.”

“Peki ya rüşvet ödeyemeyen insanlar? Onlara iş yok.” Zenginler bu şekilde zengin, fakirler ise hile yapmadıkları, çalmadıkları, inanılmaz derecede şanslı olmadıkları ya da... evlenmedikleri sürece fakir kalıyordu.

“Haklısın.” Khài ona yeni bir şekilde baktı ve bu, onun içini ısıttı. Bu saygıydı. Muhasebedeki Esme’ye mi yoksa yalanların altındaki kişiye mi?

Ona bu şekilde bakmaya devam etmesi için zihninde söyleyebileceği başka şeyler aradı ama Khài onu boğuyor-muş gibi yakasıyla tekrar uğraştı, buzlu sudan bir yudum aldı ve boğazını temizledi, şimdi dikkati dağılmıştı. “Bu düğünde bir şey eksik.”

Kadın yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Yanımızdaki kişi yok.”

“Bu Quan’ın sandalyesi. Bana gelemeyeceğini söyledi. Eksik olan o değil.” Ama bir dakika boyunca boş sandalyeye bakıp hiçbir şey söylemedi. Bir sorun vardı. Başparmağını kitabın köşesine koyarak sayfaları tekrar tekrar çevirmesinden bunu anlayabiliyordu. *Fuuşt. Fuuşt. Fuuşt.* Daha önce onu hiç böyle huzursuz görmemişti.

Bu mükemmel düğünde ne eksik olabilirdi ki?

Garsonlar salatanın ardından bir parça kanlı et ve ıstakoz kuyruğundan oluşan bir başlangıç yemeği servis etti. Lezzetli ıstakoz kafası ve çiğnemeye doyulmaz bacaklar neredeydi? Gelin, damat ve tüm düğün ekibi masalarına yaklaştığında çatalını ıstakoz etine saplayıp kaşığıyla kabuğunu soyuyordu; insanlar yemeğe parmaklarıyla dokunurlarsa ölecekmiş gibi davranıyorlardı. Herkes yeni çiftin şerefine kadeh kaldırmak için ayağa kalktı ve Khài, Esme’nin eline bir şampanya kadehi tutuşturdu.

Vy ve tüm kuzenler kadehlerini havaya kaldırdı. “Tebrikler, Derrick ve Sara.”

Şampanya içtiler ve çift öpüştüğünde hepsinden bir “ayyyyyyyyy” sesi yükseldi. Tatlı köpükler Esme’nin dilinde köpürürken Esme kadehinin kenarından Khài’ye baktı. Şampanya kadehini kitabıyla değiştirmişti ve yine sayfaları çeviriyordu. *Fuuşt. Fuuşt. Fuuşt.*

Hâlâ bir şeylerin eksik olduğunu mu düşünüyordu?

Gelin Sara kocasından ayrıldı ve Khài’ye yaklaştı. Altın işlemeli ejderhaları ve anka kuşları olan kırmızı bir düğün

aó dài'si giymişti ama Esmeye uçuşan etekli beyaz gelinliği tercih ederdi. Bir gün evlenirse dans ederken bile hep gelinliğini giyecekti. Geleneklere takılmadan.

“Geldiğin için teşekkürler. Düğünlerden hoşlanmadığını biliyorum,” dedi Sara.

Khài kitabının sayfalarını çevirmeye devam etti. “Sorun değil.”

Sara alaycı bir şekilde gülümsedi. “Küçükken düğünlere gittiğimizde, sen ve Andy’nin dans sırasında banyoya saklanıp video oyunları oynadığınızı hatırlıyorum.”

Parmakları kitabın üzerinde dondu ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı.

“İşte bu. Andy.”

Sara hızlı bir nefes aldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bütün gece bu düğünde neyin yanlış gittiğini merak ettim,” dedi Khài. “Andy’ydi. Burada olmalıydı.”

Bir anlığına donakaldıktan sonra kuzeninin yüzü düştü ve yüzüne düşen iri gözyaşları özenle yapılmış makyajını mahvetti. “Neden sen... Ne yapabilirim... Nasıl yapabilirim...”

Ağzını kapattı ve odadan kaçtı. Damat, sanki söylemek istediği bir şeyler varmış gibi uzun bir süre Khài’ye baktı ama sonunda tek kelime etmeden karısının peşinden koştu. Masalarındaki herkes, şaşkınlıktan dilleri tutulmuş bir hâlde birbirlerine bakıyordu.

“Gitmeye hazır olduğunda beni bul.” Khài kitabını kalçasına bir kez vurdu ve gitmek için döndü.

Esmeye ona doğru bir adım attı. “Ben de seninle gele...”

“Hayır, kal, dans et ve eğlen. Ben dışarıda olacağım.” Elini çıkışa doğru salladı, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve gitti.

Esmeye kalas gibi ayakta durarak, adamın yuvarlak masaların arasından geçip balo salonundan çıkışını izledi. Kapı

arkasından sallanarak kapandığında şimdi iki boş sandalyenin arasında olan kendi sandalyesine çöktü.

Az önce ne olmuştu? Neden gidiyordu? Andy kimdi? Sara'nın eski erkek arkadaşı mıydı, Khâi'nin damat yerine tercih ettiği biri mi? Masadaki diğerlerine sormak istedi; ama onlar kendi aralarında sessiz bir tonda konuşuyor, onun sorgulayan bakışlarından kaçınıyorlardı.

Düğünün tadını tek başına çıkarmasını nasıl bekliyordu? Rasgele bir adamla dans etmesi mi gerekiyordu? Belki de yan masadaki üç birası, kırmızı deri ceket ve omuz hizasında bukleleri olan orta yaşlı adamla? Bir elini alnına bastırdı. Asyalı Michael Jackson'la dans etmek istemiyordu. O sadece Khâi ile dans etmek istiyordu.

Masadan uzaklaştı. "Onu bulmaya gidiyorum."

Vy başını salladı. "İstemeyebilir..."

Esme kız kardeşinin söylediklerinin geri kalanını duymadı. Khâi'nin peşinden koştu; onu aradı taradı ama hiçbir yerde bulamadı. Otelin gösterişli lobisinde, oturma odalarında, hatta ön taraftaki vale alanında bile yoktu. O, ayakları zonklayana kadar adamı ararken, lavaboda ya da bir yerlerde kitap mı okuyordu? Tam erkekler tuvaletinin kapısını çalacaktı ki yakındaki bir kapının üzerindeki tabela dikkatini çekti.

Kieu - Ly Soyunma Odası yazıyordu. Belki de oradaydı? Kapıyı açık bulunca kendini içeri attı.

İçerideki alan Coca-Cola kutuları, dev cips poşetleri ve yerlere saçılmış ayakkabılarla tam bir felaket bölgesine benziyordu. Kıyafet yığınları küçük kanepenin üstünü tamamen kaplamıştı. Görünürde Khâi yoktu.

Uzak duvarda açık bir kapı gördü ve diğer tarafta ne olduğunu kontrol etmek için enkazın içinden ilerledi.

Ve birden nefesi kesildi.

Gelinin gelinliği, uzun bir pencerenin üzerindeki perde çubuğundan sarkıyordu. Beyaz ipek kumaş yumuşak ışığı tam olarak yakalıyordu. Esmey ne yaptığını anlayamadan soyunma odasında süzölüyor ve parmak uçlarını havalı eteğinin üzerinde gezdiriyordu. Bir gün evlenirse kendi düğününde bile bu kadar güzel bir şey giyebileceğinden şüpheliydi. İnsanların fısıldaştıklarını duymuştu. Vera Wang marka bir gelikti ve *on bin dolara* mal olmuştu.

Ama boş odada dururken, belki de böyle bir elbise giyebileceğiy aklına geldi. Ve bunu yapmak için evlenmesine de gerek yoktu. Bu elbiseyi giyebilirdi. Hem de hemen. Nasıl bir şey olduğunu anlamak için bunu çabucak yapabilir, sonra da otelde Khài'yi aramaya devam edebilirdi. Kimse- nin bilmesine gerek yoktu.

Yeşil elbisesinin fermuarını açtı ve ayakkabılarını çıkarmadan önce elbisenin ayaklarına kadar düşmesine izin verdi; ağrıyan ayakları halıya değdiğinde iç çekti. Elbisesinin altına sutyen giymemişti ve çıplak göğüslerinin üzerinde tüyleri diken diken oldu. Üzerinde külottan başka bir şey olmadan elbisenin askısına uzandı. Parmak uçlarına kalktı ve uzanabildiğiy kadar yükseğiy uzandı. Daha yükseğiy, daha yükseğiy ama parmak uçları onu tam olarak kavrayamadı.

Tam bir hamle yapmak için kıvrılırken diğery odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Olamaz.

Acaba gelin miydi? Yoksa yine elbisesini mi değıştirecekti?

Kıpırdamadan durdu ve nefesini tuttu. Ölçölüy ayak sesleri etrafta dolanıyordu. Kimdi o?

Açılan bir kutu gazlı içeceğinin patlama ve tıslama sesi duyuldu ve ayak sesleri yaklaştı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu şekilde, iç çamaşırıyla yakalanamazdı. Kollarını memelerine bastırarak panik içinde odaya baktı. Çıkış yolu yoktu, sadece bir dolap vardı. Daha fazla düşünmeden koşarak dolaba girdi ve kendini içeri kapattı.

Dolap kapağı aralıklıydı ve çıtaların arasından baktığında kapı girişini rahatça görebiliyordu. *Tak, tak, tak, tak.* Ağır ayak sesleri bir erkeğe ait gibiydi. Damat mıydı? Otelin temizlik görevlisi miydi? Olabilecek en utanç verici şey neydi? Şansı kötü olduğundan beklemeliydi.

Khài adım adım odaya girdi.

Kadın teslimiyetle alnını dolabın kapısına dayadı. Tabii ki oydu. Adam odayı taradı ve dolabın karşısındaki boş koltuğa oturdu. Coca-Cola'sından bir yudum aldıktan sonra ayaklarının dibine bıraktı ve kapağında uzay gemisi ve uzaylı şeytan olan kitabı okumaya devam etti.

Esme, hayal kırıklığı içinde neredeyse inleyecekti. Dolapta saklanmaya devam edemezdi, adam kendisini beklerken okumayı bitirmesini bekleyemezdi. Dışarı çıkmalı ve kendini açıklamalıydı. Onun gülmemesi için durumu nasıl ifade edebilirdi ki?

Adam, kola kutusuna uzandı ama tam ağzına götürürken bakışları bir şeye takıldı. Onun bakışını takip ederek atılmış elbisesini ve ayakkabılarını gördü. Onları tanımış mıydı?

Hay aksi, durumu çakmak mı üzere?

Yapacak bir şey yoktu. Dışarı çıkmalı ve kendini açıklamalıydı. Avuçlarını dolabın kapısına bastırdı, itmeye hazırlanıyordu ama Khài ayağa fırladı.

Bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

İşte o zaman duydu.

Bitişik odada tökezleyen ayak sesleri. Yaklaşıyorlardı. Ve daha da yaklaştılar. Sanki biri kendini duvara çarpmış gibi yüksek bir gümbürtü duyuldu. Bir inilti.

Kh i kapıdan geri çekildi. Bakışları dolaba kilitlenmeden önce pencereyi gözden geçirdi.

Duvarı bir gümbürtü daha. Ayak sesleri daha da yükseldi. Bir inilti daha.

   uzun adımda odayı geçti ve dolabın kapısını çekerek açtı. Esm 'yi gördüğünde şaşkınlıktan ağızı açık kaldı ama şaşıracak zamanı yoktu. Bir  ift, kapıdan içeri tökezleyerek girerken kendini dolaba kapattı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çıplaktı.

Khài'nin beyninin düşünebildiği tek şey buydu.

Çıplaktı.

İkisini de dolaba kapatmadan önce ona bir saniyeden daha kısa bir süre bakmıştı ama bu süre neredeyse her şeyi görmesine yetmişti. Çıplak omuzları, kollarının kafesinden taşmakla tehdit eden dolgun memeleri, kıvrık beli, dolgun kalçaları ve ortasında küçük bir fiyonk olan beyaz pamuklu külotu.

Sil, sil, sil. Görüntüyü zihninden silmeye çalışırken gözlerini sıkıca kapattı. Ama bu, dolap kapısının diğer tarafından gelen seslerin daha da yükselmesine neden oldu.

Derin nefesler. Islak öpüşme sesleri. Eller kumaşın üzerinde. Zzzzzzzz... pantolon fermuarının açılma sesi. Kahretsin, düşündüğü şeyi mi yapıyorlardı?

Çıtaların arasından baktı ve yerde iç içe geçmiş çifti gördü. Kadını tanımıyordu ama sarı saçları onun bir aile dostu olduğunu gösteriyordu. Adamın ise jheri bukleleri ve kırmızı deri ceketiyle kuzeni Van'dan başkası olduğu düşünülemezdi. Belki de artık dördüncü evliliğinin peşindeydi. Bu görüntünün kuzeninde nasıl bu kadar işe yaradığına dair Khài'nin hiçbir fikri yoktu.

Vücutları ritmik bir şekilde kıvranmaya başlamadan önce ikisi de aynı anda inledi.

Lanet olsun.

Khâi çıtalara sırtını döndü ama sonra tekrar Esme'ye bakmaya başladı. Işık, Esme'nin pürüzsüz tenine çekici çizgiler hâlinde yayılıyor, boynunun uzunluğunu, memelerinin olgun kıvrımlarını ve...

Altı Numaralı Kural.

Eliyle gözlerini kapadı ve dünyanın başka bir yerinde olmayı diledi. Andy'yi düşünmekten, insanları ağlatmaktan ve Esme'yi istemekten bıkmıştı.

Antarktika iyi bir değişiklik olabilirdi. Buzul dağların zirveleri, el değmemiş karlarla kaplı çorak alanlar, boşluk, sakinlik, insanın küçüklüğü...

“Vay canına. Vay canına. *Vay canına,*” diye haykırdı kadın. “*Vaooooov!*”

Khâi'nin dikkati dağıldı ve elini gözlerinden uzaklaştırdı. *Vaooooov* mu? Gerçekten mi? Van orada ne halt ediyordu?

Çifti tekrar gözetleyemeden boğuk bir ses dikkatini çekti ve Esme'nin avucunun içine doğru gülerken omuzlarının titrediğini gördü. Biraz komik olduğunu düşündü ama hiç onunla birlikte gülmemişti. Bir kolunu göğsünden çekmişti ve neredeyse meme uçlarından birini görebileceğine yemin edebilirdi. Gölgeler yüzünden emin olamıyordu ama karanlık bir...

Cehennem. Cehennemdeydi.

Duvara baktı ve hem dışarıdaki hem de dolabın içindeki canlı pornoya tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Bu imkânsızdı. Kadının çığlıkları yükselmeye devam ediyordu. Bu sesleri Esme mi çıkarıyordu? *Vaooooov* demediğini umuyordu. Belki de başka bir şey söylüyordu. Mesela belki... adını. Bu düşünceyle tüm vücudu sertleşti ve derisi

aşırı hassaslaştı. Nabızı hızlandı. Aralarına daha fazla mesafe koymaya çalıştı ama dolabın yan tarafı onu engelledi. Oradan kaçış yoktu.

Bu daha ne kadar sürebilirdi? Van ve kadın bir tür dünya rekoru kırmaya mı çalışıyorlardı?

Sonunda sesler korkunç bir şekilde arttı ve sonra sustu. Van, sarhoş bir hâlde sendeleyerek ayağa kalktı ve partnerinin kalkmasına yardım etti. Garip konuşmalar eşliğinde kıyafetlerini düzelttiler ve gözden kayboldular. Khâi dolabın kapısını itip açmadan ve dışarı çıkmadan önce altmışa kadar saymayı bekledi. Bir nefes aldı ve hava tıpkı şöyle kokuyordu; hayır, havanın nasıl koktuğunu düşünmeyecekti. İçinden istemsiz bir ürperti geçti.

Esme dolaptan çıkarak onu takip etti, yanakları karides renginde kızarmıştı; yeşil elbisesini ve ayakkabılarını aldı, evet, tanıdık görünüyorlardı. Sırtını ona dönerek elbisesini giydi ve yukarı çekti. Bir kadının sırtı, “Kurallar”ın dipnotlarında belirtilen yasaklı vücut bölgelerinden biri değildi. Bu yüzden bakmak için kendine izin verdi. Ama yine de kural çiğniyormuş gibi hissetti. Omurgasının dibindeki kıvrım, şimdiye kadar gördüğü en zarif şeylerden biriydi.

“Yardım eder misin?” diye sordu omzunun üzerinden ona bakarak.

Ayakları onu kendiliğinden Esme’ye götürdü. Kalbi kulaklarında yüksek sesle çarparken fermuarı el yordamıyla bulup çekti. Sırtının zarif çizgisi, mükemmel tenini kaplıyordu. Adam işini bitirdiğinde kadın arkasını döndü ve gözleri buluştu.

“Gelinliği giymek istiyordum,” diye fısıldadı. “Ama ona ulaşamadım.”

Adam perde çubuğunda asılı duran gelinliğe baktı.

Evet, uzanabilmek için kesinlikle fazla kısaydı. “Senin için indirmemi ister misin?”

Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi, gözlerini daha da yeşil gösteren o akıl karıştırıcı, nefes kesici gülümsemelerden biri. Bu gülümsemeye o sebep olmuştu. Bu bilgi içini ısıttı, kurutucudan yeni çıkmış büyük bir kazaktan daha iyiydi.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu kadına.

Gülümsemesi daha da genişledi. “Gülmemen hoşuma gitti.”

“Neden güleceğim ki?”

Kadın omuzunu kaldırdı. “Nereye gittin? Her yerde seni aradım.”

“Dışarıda yürüyüşe çıktım. Kafamı boşaltmak için. İnsanlarla aram iyi değildir.” Ziyafet salonu ve otel boğucu gelmişti. Neyin eksik olduğunu fark ettiğinde Andy’nin olması gereken tüm yerleri fark etmeye başlamıştı. Küçük bardan bir içki alabilir, sağdıçlarla birlikte Khái’nin yanında durabilirdi...

Kadın, “Benim de insanlarla aram iyi değildir,” dedi.

Bu, Khái için bir keşifti ve o zaman ona baktığında kusurları ilk kez göze çarpıyordu. Kaşlarından biri diğerinden daha kavisliydi. Burnu, sandığı kadar düz değildi. Boyunun sol tarafında küçük bir doğum lekesi vardı. O, bir dergideki fotoşoplu bir resim değildi. O gerçek bir insandı, kusurluydu. Garip bir şekilde bu, onu daha güzel yapıyordu. Aynı zamanda kendine has bir şekilde zekiydi, kendisinininkine benzeyen bir adalet duygusu vardı. Kadın, hiç de adamın başlangıçta düşündüğü gibi değildi.

Esme ona doğru bir adım attı ve alt dudağını ısırduğunda adamın gözleri hareketi takip etti; beyaz dişlerinin kırmızı teninin üzerinde gezinme şeklinden büyüldü. Ya eğilip onu öpseydi?

Kadın buna izin verir miydi? Ağızlarını birleştirmek nasıl bir şey olurdu? O kırmızı dudakları kendi dudaklarında hissetmek? İçine dalmak ve ona sahip çıkmak...

Bir şey eline hafifçe değdi.

Soğuk. Beklenmedik. Yanlış.

“Bu da ne...” Adam refleksiyle, çok hızlı ve şiddetli bir şekilde geri çekildi ve kadın irkilerek iri gözlerle ondan uzaklaştı.

Kadın, “Özür dilerim,” dedi elini göğsüne bastırırken. Belki el ele tutuşurlar diye ona dokunmuş ve onu korkutmuştu. İnsanları korkutmaktan nefret ederdi.

Açıklamalar Khâi’nin ağzında birikiyordu ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Hatta uğraşmaya değer miydi? Ne anlamı vardı ki? Bu yazdan sonra, birbirlerini bir daha asla görmeyeceklerdi.

Kadının dokunuşunun izi teninde parıltılı ve nahoş bir şekilde kalmıştı ve tecrübelerinden bu hissin bir gün daha geçmeyeceğini biliyordu. Yumuşak dokunuşlar bunu yapardı ve insanlar onu gafil avladığında daha da kötü olurdu. Esme’nin yaptığı gibi. Eğer onu uyarsaydı ve ona doğru şekilde dokunsaydı, belki... Düşünceleri karşısında başını salladı. Belki diye bir şey yoktu.

Bugün Sara’yla yaşadığı olay, onun bir ilişki için yaratılmadığını doğrulamıştı. Durum böyle olduğuna göre dokunmayı teşvik edemezdi. Ya bilmiyorsa, ya aralarındaki bu çekimi keşfederlerse ve Esme ona aşık olursa? Bu onun için korkunç bir sorumsuzluk olurdu, değil mi? Ona asla karşılık veremezdi. Sadece onu incitirdi. Ve bunu asla yapmak istemezdi. Kadın mutlu olmalıydı.

Adam, hissini köreltmek için elini pantolonunun paçasına sürterken kadın dudaklarını sıkarak bu hareketi izledi. “Eğer pasta yemek ve dans etmek istersen burada seni beklemekten rahatsız olmam.” Ama kadına katılmayacaktı. O ziyafet salonuyla işi bitmişti. Belki korkakça bir hareketti ama Sara’yı daha fazla ağlarken görmek istemiyordu.

“Hayır, hayır, hadi gidelim.” Ona bir gülümseme attı ve odadan enerjik bir şekilde çıktı.

Otelin lüks koridorlarında ilerlerken Khâi, kadının elini kolunun kıvrımına koymadığının farkındaydı. Aralarında sağlıklı bir mesafe bırakmıştı ve Khâi hayal kırıklığına mı uğradığına yoksa rahatlayıp rahatlamadığına karar veremiyordu. Açıkçası daha önce hiç hoşuna gitmemişti ama bu seferki durum daha da az hoşuna gitmişti.

Resepsiyonun yapıldığı ziyafet salonunun kapısını geçtiklerinde yer ritmik bir bas sesiyle sarsıldı. Dans başlamıştı. Bu, yemeğin bittiği, meyve dolu düğün pastasının yendiği, konuşmaların yapıldığı ve düğünün temelde sonlandığı anlamına geliyordu.

Andy bunların hepsini kaçırmıştı.

Burada olmalıydı. Muhtemelen sağdıç olurdu. Olmasa bile kesinlikle yer gösterici olurdu. Tören ve resepsiyon sırasında Khâi’nin yanında oturacaktı. Sara’yı utandıran ve herkesi güldüren bir konuşma yapacaktı. Şu anda orada dans ediyor olacaktı çünkü bu, Sara’nın düğünüydü ve o da böyle bir kardeşti.

Andy’nin orada *dans etmediği* gerçeği Khâi’nin omuzlarını, ciğerlerini ve ayaklarını ağırlaştırdı. Yakasını tekrar çekiştirdi çünkü boğulduğunu hissetti. En azından artık neyin yanlış olduğunu biliyordu. Bu onun düzen duygusuydu. Her şey yerli yerinde değildi.

Her şeyin yerli yerinde olması onun için çok önemliydi.

Khâi’nin evine döndüklerinde, arabayı yine kaldırımın kenarına park etti. Esme, onun neden garajını kullanmaktan hoşlanmadığını merak etti ama ona sormak istemedi. Dokunuşundan nasıl rahatsız olduğunu unutamıyordu.

Neden o kadar iğrenmiş gibi davranmıştı ki?

Gözlerinde o bakış vardı, erkeklerin sizi öpmek istediklerinde attıkları bakış. O bakışı biliyordu. Ya da bildiğini sanıyordu. O anda tek istediği adamın bunu yapmasıydı. Evliliği, yeşil kartları ve bebeği için bir baba bulmayı düşünmeye fırsatı bile olmamıştı. Adamın bakışlarının yoğunluğu ve onu her zaman kendisine çeken, çekim gücü karşısında büyülenmişti. Dudaklarını dudaklarında hissetmek, ona yakın olmak, onu tanımak istemişti.

Ama adam onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Duş alıp yatmaya hazırlanırken gözleri birkaç kez yaşardı ama ağlamadı. Daha önce de reddedilmişti. Bu yeni bir şey değildi. Bu daha çok çabalaması gerektiği anlamına geliyordu. Bunu yapabilirdi. Kesinlikle pes etmeyecekti.

Kararlı bir şekilde en sevdiği tişörtünü giydi, banyoyu geçip Khâi'nin kapısını kendi evinin kapısı gibi açtı. Adam bir dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çatarak ona baktı ve uzun saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Battaniye aşağı kayarak belirgin göğsünü ve kaslı karnının bir kısmını ortaya çıkardı. Güzel adam.

Adam, onu göndermek için bir bahane bulamadan cecurca yatağın boş olan yarısına uzandı ve yüzünü ona dönerek yan yattı. Tişörtü, omzunu ve epeyce bir göğüs dekoltesini ortaya çıkararak resmen Esme'yle işbirliği yaptı. Adam baktı. Kadın onun baktığını gördü. Ve adamın dikkatini çektiği için uzanıp saçlarını başının üzerinde, boynundan uzakta topladı. Bu hareket tişörtünün yakasının daha da aşağıya, skandal yaratacak kadar aşağıya kaymasına neden oldu. Serin hava göğsünün önemli bir kısmına değdi ve kalbi çarpmasına rağmen kendini örtmedi.

Khâi'nin âdemelması, uzanıp ona sırtını dönmeden önce gürültülü bir yutkunmayla sallandı ve kadın, memnuniyet dolu gülümsemesini bastırdı. O etkilenmişti. İstemese de gördüklerini beğenmişti.

Banyodaki gece lambasının loş ışığında kadın, aralarındaki mesafenin neredeyse tam bir kol boyu olduğunu düşündü. Khài, bütün gün şirketleri birbirinden bu kadar uzak tutmak için çalışıyordu ve sonra evde de ikisini birbirinden o kadar uzak tutuyordu. Esme eğer üzerinde çalışırsa bu mesafeyi nasıl kapatacağını bulabilirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Khâi pazar günü pencerelerden içeri sızan parlak güneş ışığı ve geveze kuşların ısrarlı civıltılarıyla uyandı; muhtemelen düzenli olarak arabasına pisleyen kuşlardı bunlar. Yine bütün gece uyanık kalacağından emindi ama Esme'ye, onun dolgun memeli Esme'sine ve vücudunun ona verdiği tepkiye lanet okuyarak uzandığında uyuyakalmış ve sabaha kadar deliksiz uyumuştı.

Çok yorgun olmalıydı çünkü Esme'nin gittiğini fark etmemişti. Yatağın onun tarafı boştu ama battaniyeler iyice kırıışmıştı. Elini uzattığında dokunulamayacak kadar soğuktu. Bir süre önce gitmişti. İç çamaşırlarını ütülemediğini ya da makasla çimlerini düzeltmediğini umuyordu.

Yine de onu aramak ve hasar kontrolü yapmak yerine yastığını kendine yaklaştırdı ve yüzünü yastığa gömdü. Temiz çamaşır, şampuan... ve onun kokusu vardı. Koku hafifti ama tanıdı. Yumuşak, tatlı ve nazik. Geceyi burada, onun yatağında, onun alanında, onunla geçirmiş ve bir parçasını geride bırakmıştı. Son bir kez daha kokusunu içine çekti, bir tane daha ve son bir tane daha, sonra kendinden tiksiniş yataktan kalktı. Güzel kokuyorsa ne olmuş yani? Hâlâ onu deli ediyordu.

Her zamanki sabah rutinini tamamladıktan sonra mutfağa yöneldi, onu jak meyvesine bulanmış, yemek pişirirken ya da buzdolabını ters çevirirken bulmayı umuyordu. Ama orada değildi.

Mutfağa bağlı sürgülü cam kapıyı açtı ve taşındığından beri ilk kez arka bahçesine adım attı. Eskiden o ağacın olduğu yerde ölü otlar ve topraktan başka bir şey yoktu. Kökleri bile kalmamıştı ve tüm yabani otlar da gitmişti. Kadının iyi bir iş çıkardığını kabul etmek zorundaydı.

Neredeydi acaba? Pazar günleri çalışmıyordu, bu yüzden annesi gelip onu almış olamazdı; zaten onu arayıp arabayı kullandırtmak varken bunu yapmazdı.

Esme onu terk mi etmişti?

Bütün hafta bunu ummuştı ama şimdi gerçekleşmiş olabileceğini düşününce sandığı kadar sevinmedi. Ama dün geceden sonra neden kalmak istesin ki? Kuzenini kendi düğününde ağlatmış, sonra da Esme onun elini tutmaya çalıştığında onu korkutmuştu. Neden yalnız kalması gerektiğini açıkça göstermişti.

Ciğerlerinden ağır bir iç çekiş yükseldi ve içeri dönüp onun odasını kontrol etti. Orada değildi ama bavulu oradaydı. Midesinin burulduğunu hissetti ve bildiği her şekilde kendine lanet okudu. Neden hâlâ gitmemiş oluşu onu rahatlatmıştı ki?

Kahretsin, ona alışıyor olmalıydı. Ona alışmak istemiyordu.

Ayakkabılarını giydi ve onu aramak için ön verandaya çıktı. Hava ılık ve güneşliydi ama nemli olması için çok erkendi. Kuşlar cıvıldıyordu, muhtemelen arabasının ön camına onun için yeni bir şey bıraktıkları için gülüyorlardı. Çimler henüz kısmen temizlenmişti ama bu, şimdiden büyük bir gelişmeydi. Yüzünü buruşturdu. Ruthie, keyifle kendinden geçmiş olmalıydı.

Sokağın karşısındaki bakımlı çimenlikteki düzgün çalılardan pembe ve şeftali renkli begonyalar çiçek açmıştı. Ruthie bazen bunları komşulara verirdi. Onu bunu yaparken görmüştü. Ona vermezdi ama sorun değildi. Lanet begonyalarını istemiyordu zaten.

Görünürde Esme yoktu. Esme'nin kendi eviyle komşunun evi arasında saklanıp saklanmadığını görmek için verandadan aşağı indi ve işte o zaman gördü.

Garaj kapısı açıktı.

İçine hastalıklı bir his doldu, nefesini daralttı ve avuçlarını terletti. Garaj kapısı *neden* açıktı?

Küf kokulu boş alana doğru koştu ve gerçeklik karnına bir yumruk gibi çarptı.

Gitmişti.

Ve Esme gitmişti.

Hesap yaptığında korkunç bir kesinlik kafasına dank etti.

Esme ölecekti.

Esme 99 Ranch adlı Asya marketini çok sevmişti. Sanki evlerinden bir parça koparmışlar ve okyanusun diğer tarafına yerleştirmişlerdi. Çalışanların hepsi Çinliydi ama yiyecekler tanıdık. Bu balık kokusunu biliyordu. Kasa reyonunda bulduğu baharatlı demirhindi şekerini yemek için heyecanlıydı. Kasada işlem hızlı ve sorunsuzdu. Kasiyere yirmi dolar uzattı ve kasiyer hiçbir şey söylemeden para üstünü verdi. Çeviriye gerek yoktu. Herkes buraya aitti.

Plastik market poşetlerini dışarı taşıdı ve mağazanın ön kapısına yakın park etmiş mavi motosiklete hayranlıkla baktı. Bugün erken saatlerde onu bulduğunda sevinçten çığlık atmıştı. Geçen hafta boyunca Khài'nin mutfağındaki o kapının önünden, diğer tarafta ne olduğuna bakmadan

geçmişti. Temizlik yapmakla ve Khâi'nin kalbine ve pantolonuna girmenin yollarını planlamakla çok meşguldü.

Bu sabah, kiler kapısı sandığı kapının kolunu yanlışlıkla çevirmiş ve kilitli olduğunu fark edince şaşırmıştı. Kapıyı açtıktan sonra ışığı yaktı ve ortasında muşamba kaplı *bir* şey dışında hiçbir şey bulunmayan geniş bir garaj keşfetti. Boyutuna ve şekline bakarak bunun bir motosiklet olduğundan şüphelenmişti ve muşambayı kaldırdığında hayal kırıklığına uğramamıştı.

Ulaşım. Bir yere gitmek istediğinde insanlardan araba dilenmek zorunda kalmaktan hoşlanmadığı için evde kalıyordu ama Khâi'nin onsuz bir yere gitmesi gerektiğinde kapana kısılmaktan ve yalnız bırakılmaktan da hoşlanmıyordu. Yerel bir otobüs sistemi vardı fakat farklı otobüs güzergâhları ve bağlantıları göz korkutucuydu ve muhtemelen yavaştı. Öte yandan bir motosiklet, onu istediği yere doğrudan götürebilirdi.

Biraz çizilmiş ve hırpalanmış olması önemli değildi. Kontakta öylece duran anahtarı çevirdiğinde hemen çalışmıştı. Khâi'yi şaşırtabileceği ve onu kendisine bağımlı hâle getirebileceği olasılıklar zihninde dönüp dururken dışarı çıktı. Aklına gelen ilk şey yemek olmuştu. Ona yüzgeç kesesi çorbası gibi taze ve besleyici bir şey yapabilirdi.

Kendini umutlu ve ihtiyatlı bir şekilde mutlu hissederek çantasını ve yeni aldığı yiyecekleri –yirmi balığın yüzgeç keseleri de dahil olmak üzere– motosikletin arkasına yerleştirdi, kaskını takıp yola koyuldu. Eve dönerken havada özel bir şeyler vardı. Evler ve dükkânlar daha güzel, çimler daha yeşil görünüyordu.

Merkez otoyola dönüp batıya yöneldiğinde yükselen çamlar caddenin her iki tarafını sarıyor ve trafiği geliş ve gidiş şeritlerine ayıran orta bölmeyi işgal ediyordu. Ağaçların bu kadar uzun olmasına rağmen onu daha büyük

hissettirmesi tuhaftı; büyük hissediyordu ve önemli olan da orasıydı zaten. Çıkıştan çıkışa geçerken gülümsedi. Birazdan evde olacaktı ve sonra Khài'ye öğle yemeği hazırlayacaktı. Ondan sonra da ön bahçeyi temizlemeyi bitirecekti. Artık bir motosikleti olduğuna göre markete gidip çim tohumu ve taze çiçek gibi şeyler alabilirdi. Bahçesini gerçekten güzelleştirebilirdi.

Khài'nin çıkışı yaklaştığında sağ sinyalinin yaktı ancak şerit değiştiremeden diğer yönden gelen gümüş renkli bir araba savrulurken bankette durdu. Lastikler gıcırdadı ve asfalttan dumanlar yükseldi. Korkutucu bir şekilde Khài'nin arabasına benziyordu ve kapı açıldığında Khài'den başkası olamayacak bir adam dışarı fırladı.

Motosiklet motorunun gürültüsü arasında onun bağırdığını duydu. *“Dur. İn aşağı. Hemen in.”*

Kalbi ağzına geldi ve ağzı kurudu. Polis miydi? Baş ne tür bir belaya girmiş olabilirdi? Yavaşladı ve onun yaptığı gibi orta refüje yanaştı. Adam hızla ona doğru koştu. *“Motordan in. Acele et.”*

Adam, her zamanki sakin yüzündeki dehşeti fark edebileceği kadar Esme'ye yaklaştığında kadın titremeye başladı. Motosiklette bir sorun olmalıydı. Patlayacak mıydı?

Kadın titrerken ayağıyla yan destek ayağını açmaya çalıştı ama motosikleti yeterince destekleyemedi Khài onu kollarının üstünden yakaladı ve eliyle koltuktan kaldırdı. Motosiklet yan yattı ve kızın eşyaları taşların ve çimenlerin üzerine saçıldı.

Saçları dağınık bir şekilde dikilmiş, yüzü ise bir öfke maskesine dönüşmüştü. Kadın, onun bu kadar öfkelenebileceğini hiç düşünmemişti. Nefes almak için duraksamadan, *“Motosikleti neden aldın? Ona binebileceğini hiç söylemedim,”* dedi.

Titremesi hareket edemeyeceği kadar kötüleşti. “Özür dilerim. Ben sadece...”

Kadını çimlerin üzerinden arabasına doğru yönlendirdi. “Hadi gidelim.”

“Ama yiyecek almıştım. Her yere saçıldı. Ve motosiklet. Biri onu alacaktır. Ben geri getiririm...”

“Uzak. Dur. Ondan,” diye kükredi.

Kız arabaya bindiğinde adam emniyet kemerini kızın üzerinden çekti ve sıkı olduğundan emin olmak için sertçe çekerek tokasını taktı.

Khài kapıyı çarparak kapattığında Esmeye irkildi; adam yürüdükten sonra dönüp kendini koltuğuna attığında kadın boğazını temizledi ve “El çantam. Param. Orada ve bana lazım...”

Adam, hızlıca arabadan çıktı, refüje geçti ve motosikletin yanına çömeldi. Ancak kadının çantasını motosikletin üzerinden çıkarmak yerine yumruğunu alnına koyup uzun bir süre öylece kaldı. Arabalar hızla geçiyordu. Biri yavaşladı ve sonra hızlanarak uzaklaştı. Başka bir sürücü, camını açıp yardım gerekip gerekmediğini sordu.

Khài başını salladı ve sert bir ses tonuyla, “Hayır, teşekkür ederim,” dedi. Araba uzaklaşırken uzanıp anahtarı motosikletin kontağından çıkardı ve cebine koydu. Sonra kadının çantasını alıp arabaya döndü.

Eve dönüş iki dakika sürdü. Esmeye bunu biliyordu çünkü bütün zamanını saate bakarak ve onun konuşmasını bekleyerek geçirmişti ama o hiç konuşmamıştı. Garaj boştu fakat adam her zamanki gibi kaldırımın kenarına park etti.

Esmeye ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olmadan onu ön kapıya kadar takip etti. Khài kapının kilidini açtığında Esmeye içeri girip ayakkabılarını çıkardı, onun da aynısını yapmasını bekliyordu ama o, tek kelime etmeden arkasını döndü ve caddede yürümeye başladı. Esmeye motosikleti almaya gittiğini fark etti.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu.

Cevap vermedi. Sadece yürümeye devam etti, omuzları ve sırtı dik, son görevine çıkmış bir suikastçı gibi görünüyordu.

Köşede kaybolana kadar adamı izledi ve sonra kapıyı hafifçe kapatıp kapıya yaslandı. Kalp atışları giderek yavaşladı ama yüzü utanç ve şaşkınlığın yoğun karışımıyla sıcak kalmaya devam etti.

Motosikleti sormadan almamalıydı. Ama diğer eşyalarını o kadar rahat kullanıyordu ki bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmemişti.

Neden bu kadar sorun etmişti? *Neden* motosikleti kullanmadan garajda tutuyordu? Orada hem motosikleti hem de arabası için yeterince yer vardı. *Neden* dışarıya park etmişti?

Neden bu kadar sinirliydi?

Ne olursa olsun bunu telafi etmek zorundaydı ve bunu hemen yapmaya başlayabilirdi. Garaja girdi, daha önce gördüğü merdiveni aldı ve ön verandaya taşıdı. Oluhta o kadar çok yaprak vardı ki düşüp birinin kafasına çarpmasından endişe ediyordu. Ayrıca kötü görünüyordu. Merdiveni olabildiğince sabitledikten sonra yukarı tırmandı ve avuç avuç yaprakları yere attı. Khâi motosikleti garaj yoluna kadar götürüp garaja geri getirdiğinde ve ona doğru yürüdüğünde oluğun büyük bir kısmını temizlemişti.

Elindeki plastik poşetler parmaklarının arasından sarkıyordu ama Khâi onları yere bırakıp merdiveni tuttu ve çatık kaşların altından ona baktı. “Ne yapıyorsun sen?”

Bir avuç dolusu yaprağı daha yere attı. “Burada çok fazla yaprak var.”

“Aşağı gel,” dedi sertçe. “Güvenli değil.”

“Ama daha işim bitmedi. Biraz bekle...”

“*Şimdi*, Esme.” Kelimeler beklediğinden daha yüksek bir sesle, sert çıkmıştı ve ayağı merdivenden kaydı.

Kalbini durduran bir saniye boyunca çaresizce çırpındı ama düşmemek için oluğa tutunmayı başardı. Yüzünü kirli metale bastırarak gökyüzüne ve Buda'ya teşekkürlerini fısıldadı. O düşüş kışını kırabilirdi.

“Lütfen. Şimdi aşağı in,” dedi sert ve monoton bir sesle.

Kadının ayakları yere değdiği anda Khài merdiveni yan çevirdi ve garaja geri taşıdı.

Kadın ellerini havaya kaldırdı ve onu takip etti. “Bunu neden yapıyorsun? Daha işim bitmedi.” Hâlâ temizlemesi gereken bir sürü oluk vardı ve bir işi yarım bırakmaktan nefret ederdi. Hiç düşünmeden adamın omzunu tuttu ve “Anh Khài, geri koy şunu,” dedi.

Hemen arkasına döndü ve bir kolunu göğsüne dolayarak kadının dokunduğu omzunu ovmaya başladı. “Bütün bunlara bir *son vermelisin*.”

“Sonra bitiririm o zaman ama...”

“Hayır, bitirme falan olmayacak. Sen. Durmak. Zorundasın. Anladın mı? Durmak. Zorundasın.”

Onun yavaş ve abartılı telaffuzu karşısında alt dudağı titredi. “Böyle konuşmana gerek yok. Seni anlıyorum.”

Sinirli bir ses çıkardı. “Anlamıyorsun. Eşyalarımı saçma sapan şekillerde yeniden düzenliyorsun, *et satırıyla* ağaçları kesiyorsun, o motosiklete dokunuyorsun, *bana* dokunuyorsun. Bunların hepsi bitmeli. Bu şekilde yaşayamam.”

Ne demek istediğini anlayınca Esmen'in omuzları çöktü. “Saçma mı?” diye İngilizce tekrarlardı. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

İki eliyle saçlarını karıştırdı. “*Evet*.”

Yarı temizlenmiş çimenlere baktı ve kalbi küçülüp yüzü alev alev yanarken kirli ellerini pantolonuna sildi. *Gülünçtü*. Daha klas biri olsaydı bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Şimdi düşününce bahçe işlerini yapması, evini temizlemesi ya da bunların herhangi birini yapması muhtemelen pek

de şık bir davranış değildi. Muhasebedeki Esmeye muhtemelen bu işleri yapması için birilerini tutuyordu. Ama gerçek Esmeye, her zaman balık sosu gibi kokan köylü kızı Meryem, sadece faydalı olmak istiyordu. Nasıl görüldüğünü hiç düşünmemişti.

Bunca zamandır onu ve kendini utandırıyor muydu?

“Duracağım,” dedi kendini zorlayarak.

“Gerçekten mi?” diye sordu, sesi o kadar umutluydu ki bu kadının gururunu okşadı.

Kadın başını salladı. “Söz veriyorum, artık duracağım.” Bu konuda el sıkışabilirdi ama adam ona dokunmayı da durması gerekenler listesine eklemişti. Avuçlarını tekrar pantolonuna sildi ama bir şey ona, onu iğrendiren şeyin yıkayıp atabileceği bir şey olmadığını söylüyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İNGİLİZCE SÖZLÜK

Ridiculous (Gülünç): alay veya istihzaya davet eden; saçma

VIETNAMCA SÖZLÜK

Saçma: *đáng cười*

Saçma, hatta saçmalığın daniskası. Adama, hiç de gülünç olmadığını gösterecekti.

Pazartesi günü, Esme restorandaki müşteri etkileşimlerine dil pratiği gibi davranmaya başladı. Kendini geliştirmek *zorundaydı*, bu yüzden kendini tarladan böğürerek gelen bir manda gibi hissetmesine rağmen müşterilerle sohbet etmeye devam etti. İnsanların günlerinin nasıl gittiğini sor-du, kendisine Jade’i hatırlatan sevimli çocuklarıyla oynadı, yeni yemekler önerdi. İlk başta doğal olmayan ve garip bir durum gibi gelse de ona gözlerini deviren ve arkasından alay eden kokuşmuş bir kadın dışında müşteriler pek al-dırmıyor gibiydi. Bir süre sonra eğlenceli gelmeye başladı.

Öğle yemeği saatinden sonra masaları temizlerken “pratiğinin” ona daha büyük bahşişler kazandırdığını keş-fetti. Bu, insanların onlarla konuşmasından *hoşlandıkları*

anlamına mı geliyordu? Bu onu biraz güldürdü. Belki de büyüleyici bir mandaydı.

“Çabuk iyileşmişsin,” dedi tanıdık bir ses İngilizce.

Esme arkasını döndüğünde Bayan Q’nun her zamanki masasında oturduğunu ve bir yandan ödevlerini işaretlerken bir yandan da marula sarılmış yumurtalı ekmekleri dalgın dalgın mideye indirdiğini gördü.

Neredeyse Vietnamca cevap verecekti ama vermedi. Esme, Bayan Q’yla pratik yapabiliirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Bayan Q başını kâğıtlardan kaldırmadan, “Geçen hafta seni dersimde göreceğimi düşünmüştüm,” dedi.

“Derse ihtiyacım yok.” Bazı insanlar onsuz da idare etmek zorundaydı.

Bayan Q başını salladı ve kırmızı kalemiyle hızla karaladığı kâğıdı işaretlemeye devam etti. “Ders alırsan daha başarılı olursun.”

Esme hayal kırıklığı içinde dudağını ısırıldı. Ders alırsa daha başarılı olacağını biliyordu. Okulu seviyordu, öğretmenlerini seviyordu ve her zaman elini kaldırmayı seviyordu. Okul hep başarılı olduğu bir şeydi. Ta ki okulu erken bırakıp herkesi hayal kırıklığına uğratana kadar.

“Para biriktirmem lazım,” dedi. “Ailem için.”

Bayan Q başını kaldırıp Esme’ye sabırsız bir bakış attı ve çantasından bir broşür çıkardı. “Pahalı değil. İşte, bak.” Esme *şaşırtıcı derecede* uygun olan fiyatları incelerken Bayan Q devam etti, “İnsanlar için zor olan zaman bulmaktır. Senin zamanın var mı?”

“Hayır, aslında...” Khâi ile zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu söyleyemedi sesi kesildi. Gerçek şu ki Khâi onunla vakit geçirmek *istemiyordu*. Bunu çok açık bir şekilde ifade etmişti.

Broşürün bir bölümünde okulda verilen dersler listeleniyordu ve bunlardan biri hemen göze çarpıyordu: *Muhasebe*. Damarlarında garip bir titreme hissi yayıldı. Sınıf listesine dokundu. “Bunu yapabilir miyim?”

Bayan Q kırmızı kalemmini yere bıraktı ve giderek artan bir gülümsemeyle belirtilen kelimeleri okudu. “Muhasebeci mi olmak istiyorsun? Bence senden harika bir muhasebeci olur.”

Esme buna bir an bile inanmayarak kaşlarını çatı. Aslında bu öneri onu neredeyse *sinirlendirmişti*. El ilanını kaldırarak, “Bu bende kalabilir mi?” diye sordu.

“Elbette, senin için getirdim,” dedi Bayan Q.

“Teşekkür ederim.” Esme kâğıdı düzgünce ikiye katlayıp önlüğünün cebine soktu ve işinin başına döndü.

Masayı silerken küçük masa sallandı ve bütün çeşniler yere düşmeden önce yavaşlaması gerekti. Bayan Q, Esme’ye bir gün muhasebeci olabileceğini söylemişti, oysa Esme bunun mümkün olmadığını biliyordu. Birinin kafasına böyle hayaller sokmak hiç hoş değildi.

Esme’nin umabileceği en iyi şey “neredeyse bir muhasebeci” olabilmekti. Ama neyse ki bu, onun Khâi’sini kazanmasına yetebilirdi.

Takip eden iki hafta içinde Esme, Khâi’nin evini eski hâline getirdi ve eve otobüsle dönmeye başladı. Khâi, onun annesinin gece vardiyasını üstlendiğini sanıyordu. Akşamlarının tekrar kendisine kalmasından mutlu olmalıydı –ev artık Esme’nin yemekleri ve şefliğinin sonucunda ortaya çıkan balık sosu kokmuyordu– ama akşam yemekleri, onun tuhaf sohbeti ve neşesi olmadan aynı değildi. Dürüst olmak gerekirse akşamları artık berbattı. Ev bomboştu ve onun V-pop sesi olmadan bile ne işine ne de televizyona

odaklanabiliyordu. Onun kapıdan girmesini beklerken sık sık saate bakıyordu.

Kadın, hâlâ onunla aynı yatağı paylaşıyordu ama sırtı ona dönük yatıyor ve ondan olabildiğince uzakta, en uçta duruyordu. Adam bazen onun düşeceğinden endişeleniyordu. Diğer zamanlarda ise düşmesini *umuyordu*. Böylece ona yaklaşmasını söylemek için bir bahanesi olurdu.

Gece saat neredeyse 22.30'du ve Esme hâlâ eve gelmemişti. Genelde bu saatlerde gelirdi; gecikmesi, adamın midesine kramplar sokuyordu. Onu aramayı ya da mesaj atmayı düşündü ama bunlar, cep telefonunun nefret ettiği işlevleriydi.

Yine de saat 22.45 olduğunda dayanamayacak hâle geldi. Rehberine girdi ve Esme T.'nin telefon numarasına kadar ilerledi. Telefonu gelen bir aramayla titrediğinde başparmağı arama düğmesinin üzerindeydi.

Esme T.'den.

Aramayı hemen kabul etti ve telefonu kulağına götürdü. “Merhaba.”

“Merhaba, benim. Esme. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Telefonunda yazıyordur,” dedi gülerek.

Adam başını salladı. Neden bu kadar hızlı konuşuyordu? “Evet, sen olduğunu biliyorum.”

“Uyandırdıysam özür dilerim. Randevuda değilim.” Güldü ve boğazını temizledi. “Sadece geç kalacağımı söylemek için aradım. Tamam, hoşçakal.”

Ardından telefonu kapattı.

Bu kadar mıydı? Bir açıklama ya da herhangi bir şey yok muydu? Ve neden biriyle randevuda olmaktan bahsetmişti? Onu başka bir erkekle hiç hayal etmemişti ama şimdi kesinlikle ediyordu. Bu düşünce onu çok rahatsız etti.

Dişlerini sıkarak onu geri aradı. Telefon çaldı, çaldı ve çaldı. Cidden mi? Onunla daha yeni konuşmuştu. Nasıl olur da...

“Alo?” dedi arka plandaki gürültüyü bastırmaya çalışarak. Bir sürü insan aynı anda konuşuyordu ve o bir bebek ağlaması mıydı?

“Neredesin?”

“Seni geri arayacağım. Az önce adımı söylediler.”

“Bekle, *neredesin?*”

“Doktorda. Sonra konuşuruz. Benim...”

Göğsü sıkıştı ve nefesi kesildi.

“Hangi doktor? Nerede? Neden?”

“Asya marketinin yanındaki klinikte ama ben iyiyim. Sadece incittim... Kapatmak zorundayım. Hoşça kal.” O gece telefonu ikinci kez yüzüne kapattı.

Neye zarar vermişti? Kendine mi? Başka birine mi? Aceleyle kapıdan çıkıp arabasına atladı.

Bir kadın, ağlayan kız bebeği için yatıştırıcı sesler çıkarıp bekleme salonunda bir ileri bir geri yürürken Esme kollarını göğsüne sıkıca sardı. Bebeğin yüzü, dakikalarca ağlamaktan kıpkırmızı ve yaşla kaplıydı ve bu durum, Esme’nin kollarını kendi kızını tutmak arzusuyla sızlatıyordu. Neyse ki Jade hiç bu kadar hastalanmamıştı ama Esme hastalanmıştı. Ateşin ve ağrının en kötü olduğu zamanları hatırlıyordu, Jade’e uzak durmasını, böylece kendisinin de hastalanmayacağını söylemişti ve Jade gözyaşlarına boğulmuştu.

“Ağlama,” demişti Esme.

“Hasta olacağımdan korktuğum için ağlamıyorum,” diye cevap vermişti kızı. “Ağlıyorum çünkü seni seviyorum.”

Esme’nin kızına duyduğu özlem dayanılmaz bir hâl almıştı ve ayak bileği normal boyutunun iki katı kadar şişip bir yastıkla buz torbası arasına sıkışmamış olsaydı bu yabancının bebeğini kucağına almayı teklif edebilirdi.

Khâi bekleme odasının kapısından içeri girdiğinde kadının tüm vücudu kaskatı kesildi. Bir hayalet görse daha iyiydi. Onun burada ne işi vardı? Neden gelmişti? Odayı geçip

karşısında çömeldiğinde ve bileğine kaşlarını çatarak baktığında ne düşüneceğini bilemedi. Ona bağırarak mıydı?

Adam, “Ne oldu?” diye sordu. “Doktor seni gördü mü? Ne dedi?”

“Merdivenlerde burktum. Doktor incindiğini düşünüyor. Röntgen filmi sonuçlarını bekliyor.”

Buz torbasını şişmiş ayak bileğinden kaldırdı ve kaşları daha da çatıldı. “Ayağını oynatabiliyor musun?” Kadın ayağını kıpırdattığında, “Yukarı aşağı? Yanlara doğru?” diye sordu.

Bir kapı açıldı ve bir hemşire “Esmeralda Tran” diye seslendi.

Esme ayağa kalktı ve daha önce yaptığı gibi topallayarak muayene odasına gitmeye hazırlandı ancak yaralı ayağı yere değemedi başı döndü. Kendini Khâi’nin kollarında buldu; tıpkı bir film kahramanı gibi kucaklamıştı onu ve kasları gerildi.

“Beni taşımana gerek yok. Yürüyebilirim. Ağırım.”

Adam, gözlerini devirdi ve hemşireyi koridorda takip etti. “Ağır değilsin, küçücük bir insansın.”

“Ben ‘küçük’ değilim.” Ama bu sözlere fazla öfkelenemedi. Adamın onu tutuşu güvenliydi ve ağır nefes almıyordu.

Ona kendini güvende hissettiriyordu. Ve küçük. Buna bayılmıştı. Evde, annesi ve büyükannesi her zaman ondan üst raftan bir şeyler indirmesini ya da ağır paketleri taşımasını isterdi çünkü Esme, onlardan çok daha iriydi.

Khâi onun çok iri olduğunu düşünmüyordu.

“Hanımefendiyi şuraya bırakabilirsiniz.” Hemşire kâğıt kaplı muayene yatağını gösterdi. Odadan çıkarken de, “Harika bir erkek arkadaşınız var. Doktor birazdan gelecek,” diye ekledi.

Erkek arkadaş. İkisi de onu düzeltemeden hemşire gitti ve Khâi onu yatağa bıraktıktan sonra Esme, dikkatini duvardaki kemik ve kas resmine verdi. “Teşekkür ederim...”

Adamın dikkatle muayene yatağına yerleştirdiği ayak bileğini işaret etti.

Adam omuz silkti ve duvara dayalı bir sandalyeye oturdu. “Bir süre üzerine basmamalısın.”

“Çok da kötü değil.” Şimdi. Gerçi daha önce çok fena acımişti. Ayağının kırık olduğunu düşünmüş ve paniklemişti. Khài ile açıkça başarısız olmuştu. Çalışamazsa C   Nga onu Vietnam’a erkenden geri mi gönderecekti? Henüz eve gidemezdi. Hâlâ babasını araması gerekiyordu. Rahatsız bir şekilde kolunu ovuşturarak, “Neden geldin?” diye sordu.

Adam ona tuhaf bir bakış attı. “Yaralısın.”

Kalbinin içinde bir şeyler    kt   ve yüzünü ondan uzaklaştırıp kucağındaki ellerine baktı. Onunla birlikte olmak için mi gelmişti?

Ne kadar yabancı bir kavramdı.

Büyürken kendi başının çaresine bakması beklenirdi. Annesi ve büyükannesi her zaman çalışmakla meşguldü ve eğer yaralanır ya da hastalanırsa dişlerini sıkıp bununla tek başına başa çıkması gerekiyordu. Jade’e sahip olduğu için bu durum şimdi daha da geçerliydi. Khài buz torbasıyla oynayıp bileğinin üzerine yeniden yerleştirdiğinde hiç olmadığı kadar önemsendiğini hissetti.

“Ben iyiyim,” dedi.

“Umarım   yledir.”

Kapı çaldı ve doktor içeri girdi; daha öncekiyle aynı doktordur. Koyu renk yüz hatları, ortalamanın üzerinde boyu ve telaffuz edemediği Hintli ismiyle son derece yakışıklıydı. Navneet Bir şey. Elinde siyah bir röntgen filmi tutuyordu.

“Haberler iyi, Esmeralda. Kırık yok. Sıkıca sarar, y  k-sekte tutar ve üzerine buz basarsan birkaç hafta içinde iyileşirsin.”

Esme’nin vücudu rahatlayarak gevşedi. “Harika. Teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.” Doktor cebinden bir kartvizit çıkartıp uzatırken beyaz dişli bir sırıtışla ona baktı. “Başka bir kontrol gerektirecek kadar ciddi değil ama mesai saatleri dışında buluşmak isterseniz bir kez daha bakmaktan mutluluk duyarım.”

Esme kartviziti aldı ve arkasını çevirdiğinde başka bir telefon numarası karalandığını gördü. Esme’nin bakışları tekrar onun yüzüne kaydıığında doktor ona göz kırptı.

Khài ayağa kalktı ve doktor, Khài’nin boyunu, koyu renk kıyafetlerini ve kadına suikastçıları ve korumaları düşündürten o etkileyici havasını görünce gözleri büyüdü.

“Özür dilerim. Burada olduğunuzu fark etmedim,” dedi doktor.

“’Mesai saatleri dışında derken ne demek istediniz?’” Khài ciddi bir tavırla sordu.

Doktor yutkundu. “Anlamı... hanımefendi ne anlama gelmesini istiyorsa.” Kapıya doğru geri geri gitti. “Kontrolüm bu kadardı. Bileğinizi sarması için hemşireyi göndereceğim.” Son bir kez daha gülümseyerek oradan ayrıldı.

Khài, kapı kapanırken kaşlarını çattı ve doktorun geride bıraktığı bir rulo bezi aldı. “Bunu yapabilirim. Nasıl yapılacağını biliyorum.”

Sonra bacağını kaldırıp bezi ayak bileğinin ve ayak kemerinin etrafına sararak onu şaşırttı. Tutuşu sertti ama onu asla incitmedi. Sıcak parmakları baldırının buz gibi derisine, ayağının topuk kısmına nazikçe dokunuyor, bacağındaki tüyler diken diken oluyordu.

Kadın nefesini tuttuğunda adam ona baktı. “Çok mu sıkı?”

Konuşamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Adam onun çirkin ayağına dokunuyordu ve sarsılarak uzaklaşmıyor ya da avuçlarını pantolonuna silmiyordu. Bunun yerine ona çok değerliymiş gibi dokunuyordu. Sadece ayak bileği bile

olsa onun güzel zihninin tamamen ona odaklanmış olması baş döndürücü bir duyguydu.

Gecikmeli olarak, “Hayır, çok sıkı değil,” diye cevap verdi.

Adam, dikkatini tekrar Esme’nin ayak bileğine verdi. Esme parmaklarını sıkarken kartvizitin kenarları tenine baskı yaptı. Adamın yüzüne, profilindeki düşünceli çizgilere, alnına, çenesine, burnunun keskin köprüsüne, o çok öpülesi dudaklarına dokunmak istiyordu.

“Bu iş görür,” dedi ve ellerini çektiğinde, kadın ayak bileğini düzgünce sardığını ve ucunu metal bir tokayla sabitlediğini gördü. “Ayak parmaklarında his kaybı başlarsa bana haber ver, ben de gevşeteyim.”

“Tamam, teşekkürler, Anh.”

“Gitmeye hazır mısınız?”

Kadın başını salladı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, ayağa kalkmak niyetindeydi ama adam onu tekrar kollarına alıp odadan dışarı taşıdı.

“Yürüye bilirim,” diye fısıldadı.

“Yürümesen daha iyi. Seni taşımamın bir sakıncası yok.”

Bundan sonra itiraz etmedi. Onun kendisini taşımasına da aldırmadı. Çocukluğundan beri kimse onu böyle taşımamıştı. Ancak klinikte ilerlerken ellerini yumruk yaptı ve kollarını gergin tuttu. Geçmişte ona her dokunduğunda adamın nasıl tepki verdiğini unutamıyordu. Bu ânı mahvetmek ya da onu düşürebileceği kadar şaşırtmak istemiyordu.

Adam, muayene ücretini ödemek için onu kısa bir süreliğine resepsiyona bıraktıktan sonra –ne kadar tuttuğunu bilmiyordu çünkü Esme faturayı göremeden, adam kredi kartını resepsiyon görevlisine uzatmıştı– dışarı çıkarıldı ve adamın arabasına bindirildi. Khâi evine doğru sürerken Esme uykulu bir hâlde ışıkların yanıp sönmesini izledi.

Khài sessizliği bozarak sordu. “Düştüğünde hangi merdivendeydin? Annemin restoranında hiç merdiven yok.”

Onun sorusuyla adrenalini yükseldi ve soğuk terler tenini buğulandırdı. “Sokağın karşısındaki merdivenler.”

Lütfen daha fazla soru sorma.

“Yetişkinler okulundakiler mi?”

Kadın, koltuğuna gömülmeye çalıştı ve parmak uçlarını kapısının tutamacı boyunca gezdirdi. “Arabani beğendim. Ne tür bir araba?”

“Porsche 911 Turbo S.”

“Por-sha,” diye tekrarladı. “Kulağa hoş gelen bir isim.” Omuz silkti ve “Sanırım öyle,” dedi.

Kasları gevşedi. Onun dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

Ama adam evinin önüne park ettiğinde arabadan hemen inmedi. “Yetişkinler okulunda ne yapıyordun?”

Kadın oturduğu yerde kıpırdandı ve bacaklarını oynattı. Giysileri kollarının altında nemlendi ve saçları ensesine yapıştı. Eğer bunları öğrenirse tüm çabaları boşa gidecekti.

“Sen...”

Adam sorusunu tamamlayamadan Esmeyi kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Garaj yolunun dörtte birini topallayarak katetmişti ki arabanın sesi duyuldu ve adam arkasından geldi.

“Henüz üzerine basmamalısın,” dedi. “Seni içeri taşımama izin ver.”

Buna ihtiyacı yoktu. Bileği çok daha iyiydi. Ama yine de başıyla onayladı.

Adam, anahtarlarını ona verip “küçük bir insan”mış gibi onu kucağına aldı. Ön kapının kilidini açtıktan sonra onu içeri taşıdı ve kadın onun yakınlığının tadını çıkardı. Eğer biraz öne eğilirse onu öpebilirdi. Bu muhtemelen onu ürkütürdü.

Öpüşmek yok. Dokunmak yok.

Yine de parmak uçları, onun hafif sakallı çenesini ve boynunun güçlü kıvrımlarını okşamak için kaşınıyordu. Parmaklarını onun saçlarında gezdirmek nasıl bir his olurdu? Saç telleri, kendisinininkinden daha kalın ve koyu renkliydi ve bazı düzensiz tutamlar çenesinin altına düşüyordu. Uçlarına dokunmadan önce kendini durdurdu.

“Saçını kestirmen gerek.”

Adam ona alaycı bir bakış attı. “Biliyorum.”

“Yapabilirim. Nasıl yapıldığını biliyorum. Eskiden kuzenlerimin saçlarını keserdim. Bu işte iyiyimdir,” dedi ama sonra nefesini tuttu. Saçını evde kestirmek onun için çok mu nezaketsizlik olurdu? Belki de teklif etmemeliydi.

Adam, koridorda durdu ve söylediklerini düşündü. “Benim için saçımı keser misin?”

“Elbette.”

“Ama bunu belli bir şekilde yapmalısın.”

“Bana bir fotoğraf göster. Eğer modeli görürsem yapabilirim.”

Adam daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine onu odasına götürdü. Onu kanepeye oturtuttuktan sonra, “Yarın sabah saçımı keser misin? Lütfen...”

Kız dudağını ısırды ama bu, yüzüne yayılan geniş gülümsemeyi engelleyemedi. “Seve seve yaparım.”

Başını salladı. “Teşekkürler.”

“Nasıl kesmemi istersin? Gösterebileceğin bir fotoğraf var mı?”

Adam bir elini saçlarında gezdirdi. “Tarzını sana bırakacağım. Sadece daha kısa istiyorum.”

“Kesim modelini ben seçebilir miyim?”

“Evet, tabii.” Ellerini ceplerine sokup odanın içinde amaçsızca dolaşırken hafifçe gülümsedi ve masanın yanında durdu. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve masanın üstünden bir şey aldı. Babasının fotoğrafını. “Bunlar kim?”

Kadın incinmiş ayak bileğine odaklandı ve ayak parmaklarını birkaç kez oynattı. “Annem ve babam.”

Adam kaşlarını kaldırarak ona doğru baktı. “Berkeley’e gitmiş.”

Bir nefes aldı ve bıraktı. “Sanırım öyle ama emin değilim. Onunla daha önce hiç tanışmadım.”

“Oh.” Khài resmin arkasını incelemek için çevirdi fakat orada yazılı bir şey olmadığını biliyordu.

“Sence oraya gidersek onu bulmama yardım edebilirler mi?”

“Berkeley’e mi?” diye sordu.

Kadın başını salladı.

Adam omuz silkti. “Bu mümkün.”

Göğsünde umut çiçekleri açtı. “Yarın gidebilir miyiz? Saç kesiminden sonra?”

“Tabii,” demeden önce bir saniye tereddüt etti. “Gidebiliriz.”

Kadın ayağa kalktı, o kadar mutluydu ki ona sarılmak istedi ama bunun yerine ellerini yumruk yapıp sırtıttı. “Teşekkür ederim, Anh Khài.”

Adamın ağzında garip bir gülümseme belirdi. “Rica ederim.” Odalarını birbirine bağlayan banyoya doğru yürüdü ama eli kapı kolundayken durakladı. “Duş aldığında bandajlarını çıkarmayı unutma. Uyumaya hazır olduğunda tekrar saracağım.”

“Tamam.”

Adam gittiğinde kız ayak bileğindeki bandajları hayranlıkla seyretmek için bir an durdu. Ne çok sıkı ne de çok gevşek; eşit aralıklı ilmeklerle mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Demek Khài’nin biriyle ilgilenmesi böyle bir şeydi.

Onun Jade’le ilgilendiği hayal etti. Eğer isterse küçük kızıyla çok iyi anlaşabilirdi.

Ama Esm 'nin buna hiç inancı yoktu. Bunun hiçbir *anlamı* yoktu. Bunun kafasına girmesine izin vermemeliydi. O sadece iyi bir insandı. Kadın, üzerinde çalışıyordu ama hâlâ... kendisiydi. şaşırtıcı bir şekilde M  olarak önceki hayatından edindiği deneyim, yarın işine yarayacaktı.

Telefonunu çıkardı ve güzel erkeklerin görüntüleri gözkapaklarının arkasına yapışana kadar film yıldızlarının ve müzisyenlerin fotoğraflarına bakındı. Yarın Kh i'ye hayatının en iyi sa kesimini yapacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

E rtesi sabah Esm e her şeyi hazırlamıştı. Mutf ağın ortası-na bir sandalye yerleştirilmiş, keskin makaslar tezgâhın üzerinde duruyordu ve süpürgeyle faraş da temizlik sonrası için hazır dı. Eksik olan tek şey Khâi'ydi. Ellerini birbirine kenetledi ve birkaç nefes aldı. Gergin olmaya gerek yoktu. Bir sürü saç kesimi yapmıştı. İyi bir iş çıkaracaktı.

Ama ya beğenmezse? Ya saçını “mahvettiği” için kızarsa?

Duş kapandı ve kısa bir süre sonra Khâi siyah bir şort ve üzerinde beyaz harflerle *Vergileri Seviyorum* yazan siyah bir tişört giyerek mutf ağına girdi. Tişörtünün kolları, kollarının üst kısmındaki sert kasları sıkıca sarıyordu; Esm e, dikkati tamamen dağılmadan önce saçlarına baktı. Duştan yeni çıkmıştı, saç kesimi için ideal ıslaklıktaydı.

Adam, onun ayaklarını düşündü. “Ayakta durmak canını acıtıyor mu? Bunu başka bir zaman da yapabiliriz.”

Gülümsedi. Adam, duygularının incindiğini pek fark etmemiş gibiydi ama incinmiş ayak bileğiyle ilgileniyordu. “Hayır, çok daha iyi. Hadi bakalım.” O sandalyenin arkasını kavradı. “Anh Khâi, otur.”

Adam itaat etti ve dizlerini kavuşturdu, artık hazır dı.

Bir profesyonel gibi davranarak, ki öyle değildi, sandalyeyi kaldırdı ama Khâi, “Bunu belli bir şekilde yapmalısın,” dedi.

“Senin için seçtiğim saç modelini görmek ister misin? Sana gösterebilirim...”

Başını iki yana salladı. “Hayır, öyle değil. Senin zevkine güveniyorum. Belki...” Ellerini birkaç kez kalçalarında aşağı yukarı gezdirdi. *Gergin* miydi? “Belki de şimdilik makası bırakmalısın.”

Makası bıraktı. Harika, her şeyi berbat edeceğinden korkuyordu. Berbat edeceğini sanmıyordu. Klasik ve sofistike bir şey seçmişti. En azından o öyle düşünüyordu.

Duvara odaklanarak, “Ben otistik biriyim ve duysal sorunlarım var. Bana dokunmanın belli bir yolu var, özellikle de yüzüme ve saçıma.” Adam, dikkatini onun yüzüne çevirdi. “Muhtemelen en iyisi sana göstermem. Bana ellerinden birini verebilir misin?”

Avucunu uzattı ve Esme ona yaklaştı. “Otistik” ya da “duysal sorun” nedir bilmiyordu ama adamın ona önemli bir konuda güvendiğini anlamıştı.

Nefesini tutarak elini yavaşça indirdi. Daha yakına. Daha yakına.

Ta ki dokunana kadar.

Dudağını ısırdı, onun irkilmesini ya da yüzünü buruşturmasını bekliyordu. Adamın sıcak parmakları, kızın etrafını sarıp sıktı ve kız nefesini verirken ısı dışarıya doğru yayıldı.

El ele tutuşuyorlardı.

Adam boğazını temizledi. “Hafif dokunuşlar beni rahatsız eder ve özellikle beklenmediyse daha da kötü olur. O yüzden saçımı keserken dokunuşunu sert tutarsan memnun olurum. Bunun gibi.” Kadının elini iki elinin arasına aldı ve avuç içini göğsünün ortasına bastırarak ellerini kadınıninkilerin üzerinde tuttu.

Adam dışarıdan sakin görünüyordu, her zamanki gibi kararlı, yetkin ama kalbi avucunun altında çılgınca atıyordu. *Gergindi*. Ama kadının düşündüğü nedenden dolayı değil.

Esme, “Tüm o diğer zamanlarda ben...” diye fısıldadı.

Göğsü derin bir nefesle kalktı. “Çok hafifti ve beni hazzırlıksız yakaladın.”

“Bilmiyordum...” Kadın, sorunun *kendi* dokunuşu olduğunu düşünmüştü. *Herkesin* dokunuşu olduğunu hiç düşünmemişti. “İnsanlar sana çok hafif dokunduğunda nasıl hissediyorsun?”

Kaşları kırıştı. “Bana çok fazla geliyor. Neredeyse acıtıyor gibi ama gerçek acıyı tercih ederim. Tarif etmesi zor.”

“Sana dokunmam gerekirse önce sana söylemeli miyim?” diye sordu.

“Evet, eğer bunu beklemiyorsam beni uyarman en iyisi.”

Kolunu hafifçe çekti. “Yüzüne dokunabilir miyim?”

Başını salladı ve ellerini onunkilerden ayırdı ama boğazı gürültülü bir yutkunmayla sarsıldı.

Parmaklarını çenesine doğru kaldırdı ama temas etmeden önce durdu. “Bana yardım edebilir misin?” Yanlış anlamak istemiyordu.

Adamın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yanağını kadının avucuna bastırırken elini de yüzüne götürdü. “Bu kadar endişelenmene gerek yok. Artık neler olup bittiğini biliyorum. Birlikte çalışırsak tepkilerimi kontrol edebilirim.”

“Bu kötü mü?” diye sordu, tek bir parmağını bile oynatmaya korkarak.

“Hayır, sorun değil. Saçlarım için en iyisi, onları keserken saç telleri üzerinde iyi bir gerilim tutturabilmen. Sertçe çekmenin bir sakıncası yok. Acıtmaz. Ama hafif dokunuş olmasın. Lütfen.”

“Hafif dokunuş yok.” Diğer elini ona doğru uzattı, tereddüt ederken parmaklarını kıvırdı ve sonra nemli saçlarına geçirerek parmak uçlarını kafa derisine sıkıca bastırdı. “Bu iyi mi?”

Adamın gözkapakları zevkle sarkıp başını salladığında kadın daha da cesaretlendi. Diğer elini çenesinden şakağına ve saç çizgisine doğru itti.

“Bu nasıl?” Fısıldadı.

“İyi.” Kelime derin, neredeyse pürüzlü bir sesle döküldü dudaklarından.

Saçları kalın ve soğuktu, parmaklarının arasında ipek gibi pürüzsüzdü ve ne yaptığıнын farkına varmadan yavaş okşama hareketleriyle kafa derisine masaj yapıyordu. Adam da ona izin veriyordu. Gözleri kapandı ve sanki kadının dokunuşunu içine çekiyormuş gibi ona doğru eğildi. Nefesleri yavaş ve kolay geliyordu. Şimdi avucunu kalbinin üzerine bastırса kalp atışlarının sakinleştiğine dair her şeye ne bahse girerdi. Başarmıştı.

Genellikle keserken yaptığı gibi saç tellerini çekti.

“Bu nasıl?”

Adam kaşlarını çattı ama gözleri açılmadı. “Daha sıkı.”

“Böyle mi?” Daha sert çekti.

“Daha fazla.”

Kadın dudağını ısırdı ve onu incitmekten korkarak daha da sert çekti. “Peki bu?”

Uzun bir nefes çekti içinden. “Bu daha iyi.”

Kadın, kendi kendine gülümserken başını salladı. Ona nasıl yapılacağını göstermemiş olsaydı asla çözemeyeceği bir bulmacaydı. Gerçi bunlar en iyi bulmaca türleriydi, değil mi? Başka kimsenin çözemeyeceği türden bulmacalar...

“Artık kesiyorum,” dedi.

Adam gözlerini açtı ve ona odaklandı. “Pekâlâ.”

Sözlerini duydu, devam edebileceğine dair bir izin olarak algıladı ama o anda ellerini geri çekemedi. Ona daha yakın olmak istiyordu, daha uzak değil. Yaptığı masaj adamın yanaklarına renk; koyu, karanlık gözlerine uyku hâli getirmişti. Dudakları hiç bu kadar öpülesi görünmemişti.

Onu öpme ihtiyacı vahşi bir arzuya dönüştü, kadını kucağına doğru sürünmeye, vücudunu adamınkine bastırmaya ve onu almaya, almaya, almaya cesaretlendiriyordu.

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendini geri çekti ve düşüncelerini toplamak için bir an durdu. Bu bir saç kesimiydi.

Hepsi buydu. Sözleri, kafasının içinde bir hatırlatma olarak yankılandı.

Durmak. Zorundasın. Anlıyor musun? Durmak. Zorundasın.

Daha fazlasını istiyorsa ilk hamleyi Khâi yapmalıydı. Kadın yapamazdı.

Makasın soğukluğu onu kendine getirdi ve zihni, bir cerrahın neşteri eline aldığı gibi keskinleşti.

Her şey göz önüne alındığında Khâi ona karşı gerçekten hoşgörülü davranmıştı ve bir de bugün onu, babasını bulmaya götürecekti. Bunun karşılığında iyi bir şey yapmak istemişti ve o da bu karşılığın hakkını vermek istiyordu.

Adamın arkasında durarak, “Başlıyorum,” dedi.

“Tamam.”

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi ilk hamleyi yapmakta zorlandı. Adam onu buradan göremiyordu. Ya onu şaşırtır ve tüm bu şeyi daha başlamadan mahvederse?

Kadın sol elini onun kulağının yanında tuttu. “Elimi saçına koyabilir misin?”

Adam omzunun üzerinden şaşkın bir gülümsemeyle ona baktı ve tekrar öne doğru dönmeden önce kadının elini saçlarına bastırdı.

Kadının hareketleri ilk başta kararsızdı ancak makasın her kesişinde güven kazandı. Saçlarını parmaklarının arasında topladı, gerginliği sıkı tutmaya özen gösterdi, kesti ve düzeltti. Daha fazla saç toplamadan önce parmaklarını kafa derisinin üzerinde gezdirdi. Bunu tekrar tekrar yaptı

ve çok geçmeden hareketin ritmik doğası, adamı olduğu kadar kadını da rahatlattı.

Arkasıyla yanlarını düzeltti ve adamın önünde durdu. Son bir makas darbesiyle koyu renk saçlar mutfak zeminine döküldü. Yaptığı işi değerlendirmek için bir adım geri çekildi, saçlarından daha fazlasını görebilmek için odağını genişletti ve dönüşüm onu nefessiz bıraktı. Khài, daha önce de yakışıklıydı. Ancak şimdi, *fazlasıyla* çekici görünüyordu.

Kısa saç kesimi yüzünü açıyor, güçlü hatlarını tüm avantajıyla ortaya çıkarıyordu. Kızlar önüne atlayacaklardı. Dikkatli olmazsa başta kendisi önüne atlayabilirdi.

“Nasıl oldu?” diye sordu.

Kadın, dokunuşlarını sert tutmaya dikkat ederek her iki taraftaki uzunlukların eşit olup olmadığını görmek için saç tellerini çekiştirdi. “İyi.” Makasın sapını çenesine vurarak dudaklarına bir gülümseme yerleşmesine izin verdi. “*Ben de iyiyim.*”

Cebinden cep telefonunu çıkardı, kilidini açıp ona uzattı. “Vy için bir fotoğraf çek lütfen. O, tam bir saç uzmanı.”

Esme birkaç farklı açıdan fotoğraf çekti ama telefonu adama geri vermeden önce en beğendiği fotoğrafı kendine gönderdi. “Beğenecektir.”

Aynı resmi kız kardeşine gönderirken küçük tüylerin derisine yapıştığı boynunu kaşıdı. “Göreceğiz bakalım.”

Telefonu çaldığında kadın süpürge ve farası getirmiş, yerdeki saçların yarısını süpürmüştü. Khài kıkırdayarak ona ekrandaki kısa mesajları gösterdi.

Nihayet!

Kim kesti? Bolca bahşiş ver!

Küçük kardeşim çok seksi!!!

“Sanırım o da onaylıyor,” dedi.

Esme sırtıttı. “Beğeneceğini söylemiştim.”

“Teşekkür ederim.” Esme’nin gülümsemesine karşılık verdi; gözlerini kırıştıran, yanaklarındaki gamzelerini ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran nadir gerçek gülümsemelerinden biriydi bu.

Gökyüzü ve yeryüzü şahit olsun ki o gülümsemeyi tatmayı çok istedi. Ve o gamzelerin her birini. Saf arzu, elektrik akımlarıyla vücuduna yayıldı, derisindeki ince tüyleri diken diken etti. Neredeyse adama doğru eğilecekti. Eğer muhasebedeki Esme olmak konusunda daha iyi olursa adam onu geri ister miydi acaba?

Adamın gülümsemesi soldu. “Ne oldu? Bir sorun mu var?”

Kadın düşünmeye vakit bulamadan, “Seni öpmek istiyorum,” diye cevap verdi.

Kelimelerin ağzından döküldüğünü duyunca yanakları öfkeyle kızardı ve arkasını dönüp çöp kovasını çöpe boşaltmakla meşgul oldu. Bunu neden söylemişti? *Neden?*

Ona yaklaştı. “Esme...”

Kadın, etrafından dolandı ve yerde kalan saçları süpürdü. “Özür dilerim. Söylediklerimi unut.” Her şeyi tekrar çöpe attı ve süpürgeyi dolaba geri götürmek için acele etti. “Cal Berkeley’e ne zaman gitmek istiyorsun?”

Adam ensesini ovuşturarak, “Bir şeyler yiyip tekrar duş aldıktan sonra gidebiliriz sanırım,” dedi.

“Tamam, hazırlanayım.” Koridora doğru topallayarak yürüdü.

“Bekle, aç değil misin?”

Aç değildi. “Hayır, teşekkürler Anh.”

“O zaman gitme vakti geldiğinde seni alırım,” dedi. Ellerini yeni kısalttığı saçlarında gezdirdi.

“Acele etme.”

Esme odasında oturup onu düşünmemeye çalışacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Khâi, Esme'yi Berkeley'e götürürken onun itirafını aklından çıkaramıyordu.

Onu öpmek istemişti.

O da onu öpmek istedi.

Ama yapamadı.

Bir kadını; onunla çıkmak ve bir ilişki yaşamak istiyorsan, sevmek ve karşılığında sevilmek istiyorsan, sevebiliyorsan öperdin. Gerisini yerine getiremediğiniz bir kadını öperseniz bir pislik olurdunuz. Duşta mastürbasyon yapmak daha iyiydi.

Bunun bir seçenek olmasını diledi. Esme hayatına girdiğinden beri sürekli bir uyarılma hâlindeydi ve uykusunda kazara olanlar dışında hiçbir rahatlama yoktu. Bugüne kadar gecenin bir yarısı dört kez kalkıp boxer'ını değiştirmek zorunda kalmıştı. Çok utanç vericiydi. Yeniden on iki yaşında olmak gibi. Ve rüyalarından hep o vardı. Her zaman. Çoğu zaman Hammer pantolonuyla da ilgiliydi.

O pantolonu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Şu anda, bacaklarına boyanmış gibi görünen mavi bir kot pantolon giyyordu. Kendisi kot pantolon giymeyi pek sevmezdi ama avuçlarını onun kalçalarında gezdirmekten de çekinmezdi. Dokunmaktan hoşlanmayan biri olarak, bunun hayalini kurmak için çok fazla zaman harcıyordu.

Kampüse vardıklarında adam, arabasını kayıt bürosuna mümkün olduğunca yakın bir yere park etti ve yolda birlikte yürüdüler. Daha doğrusu adam yürüdü. O topalladı.

“Doktor sana koltuk değneği vermeliydi.” Telefon numarası yerine... Fırsatçı piç. “Nasıl hissediyorsun? Yardıma ihtiyacın var mı?”

“O kadar da kötü değil.” Yüzündeki gülümseme, giydiği sarı uzun kollu gömlektен daha güneşliydi. Kollardan birinin yan tarafında turuncuyla yazılmış bir *Em yêu anh yêu em* yazısı vardı. Yazılı Vietnamcası berbattı ama bunu kabaca “Kız oğlanı sever, oğlan kızı sever” diye çevirebilecek kadar biliyordu. Güzel bir kavramdı. Sevgi çemberi falan. Ne yazık ki bu çemberi asla tamamlayamayacaktı.

“Dinlenmek istersen bana haber ver. Seni oraya da taşıyabilirim.”

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bunu yaparsan insanlar senin erkek arkadaşım olduğunu düşünecek.”

Adam kampüste dolaşan öğrencilere bakıp omuz silkti. “Ne fark eder ki?”

Kadın, “O zaman canım çok acıyor. Beni oraya kadar taşı,” dedi sırtarak ve abartılı bir şekilde topallayarak.

Artık adam, onu şaka yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyordu ama yine de kucağına aldı. Kız güldü ve kollarını ona doladı, gözleri güneş ışığında parlarken ona sırıttı. Tam o anda Khâi yeşilin en sevdiği renk olduğuna karar verdi ama deniz köpüğü yeşilinin bu özel tonu olmalıydı.

Kadının birden kendine güveni geldi ve elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. “Yürüyebilirim.”

“İşte geldik.” Ortadaki çift kapının üzerinde *Ana Yönetin Binası* yazan, dört sütunlu büyük beyaz binaya doğru başıyla işaret etti. “Kayıt bürosu orada. Buraya giden tüm öğrencilerin bir kaydına sahip olmalılar. Yine de bize istediğin bilgileri verirler mi, bilmiyorum.”

Binaya bakarak başını salladı. “Babam da aynı merdivenlerden çıktı.”

Bacaklarını oynattı ve adam onu aşağı indirdi. Topallayarak merdivenlerden binaya çıkmadan önce adama dalgın bir gülümseme yöneltti. İçeri girdiklerinde gezinen gözleri ve şaşkınlıktan açık kalan ağzıyla etrafına bakındı.

Adam, ellerini ceplerine soktu ve ona keşfetmesi için alan açtı. Kadının bu hayranlığını gerçekten anlamıyordu. Burası sadece bir binaydı ve babası bir parçasını burada bırakmış gibi değildi. Eğer bırakmışsa bu hoş olmazdı.

Kayıt memurunda sıra yoktu, bu yüzden doğrudan bankoya yürüdüler.

“Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu bankodaki adam kocaman turuncu sakalının arasından.

Esme çantasını göğsüne bastırdı, dudaklarını ıslattı ve kulağa prova gibi gelen bir İngilizceyle, “Babam uzun zaman önce burada okudu. Adı Phil. Onu benim için bulabilir misiniz lütfen?”

Yani İngilizce *konuşabiliyordu*. Sadece onunla konuşmamayı tercih etmişti. Adam mor plastik çerçeveli gözlüklerinin üstünden ikisine de baktı. “Ciddi misiniz?”

Esme başıyla onayladı.

“Soyadını bilmiyor musunuz?” diye sordu adam.

Esme yutkundu, başını salladı ve tekrar İngilizce cevap verdi: “Hayır, tek bildiğim Phil.”

Khâi onu analiz edebilmek için yavaşça başını çevirdi.

Babasının sadece ilk adını biliyordu. Bu şaşırtıcı ve... üzücüydü. Bu, onu bulma şansını önemli ölçüde azaltıyordu.

“Burada muhtemelen binlerce Phil var. *Benim de* adım Phil.” Adam, yaka kartında *Philip Philipson* yazan yere dokundu.

Khâi kaşlarını kaldırdı. Adam yüzde iki yüz Phil’di ama yaşı ve rengi tamamen farklıydı. “Onda bir fotoğrafı var.”

Esme, fotoğrafı çantasından aceleyle çıkarıp, uzattı. “Yirmi dört yıl önce.” Gülümsemeye çalıştı ama boğazını temizlemeden önce dudakları zar zor kıvrıldı.

Philip Philipson, Esme’ye özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. “Size yardım etmeyi çok istiyorum ama bu bilgiyi size vermeye iznim yok. Çok özür dilerim.”

“Ama o buradaydı,” diye ısrar etti.

“Gerçekten çok üzgünüm. Belki de özel bir dedektif tutmalısınız,” dedi Philip.

Esme resmi göğsüne bastırırken gözleri yaşarmıştı ve Khài tezgâhın öbür ucuna uzanıp Phil’i sarsarak özür dilemesini isteyecekti. Fakat o harekete geçemedi Esme tezgâhtan uzaklaştı ve topallayarak odadan çıktı.

Esme aceleyle binadan çıkarken, merdivenlerden topallayarak inerken ve plazanın karşısındaki yuvarlak süs havuzunun yanına otururken Khài de onu takip etti. Derin derin nefes alıp veriyordu ama adamın anlayabildiği kadarıyla ağlamıyordu. Gerçi ağlıyor da olabilirdi. Yaptığının ağlamaktan ne farkı olduğunu anlayamıyordu.

Tanıdık bir etkisizlik hissi onu ele geçirdi. İnsanlar böyle duygusal olduklarında ne yapacağını asla bilemezdi ama *bir şeyler* yapmak istiyordu.

Daha iyi bir fikri olmadığı için onun yanına oturdu ve şöyle dedi. “Annemle babam ben küçükken boşanmışlar. Babamı tanıyorum ama onu hiç görüşmüyoruz.”

Ona bakmak için döndü. “Neden görüşmüyorsunuz ki?” Yine Vietnamcaya dönmüştü. Bu ne anlama geliyordu?

“Yeni ailesiyle meşgul ve Santa Ana’da yaşıyor. O bir muhasebeci. Benim gibi. Ya da belki ben onun gibiyim. Bilmiyorum.” Boynunu ovuşturdu. “Belki de babanı tanımaman daha iyidir. Onun benimkinden daha iyi olduğunu hayal edebilirsin.”

“Bu doğru.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. “Ama ben sadece tanımak istedim ve

eğer onu görmeden gidersem buraya kadar boşuna gelmiş olacağım ve...” Kolunu gözlerine sildi ve daha derin nefesler almaya çalıştı ama sonra yüzü asıldı ve omuzları titredi.

Kahretsin, şimdi gerçekten ağlıyordu. Paniğe benzer bir şey onu yakaladı. Ağlayamazdı. İkisi için de mutlu olması gerekiyordu çünkü adam, nasıl mutlu olacağını bilmiyordu.

Kadının ellerinden birini tuttu. El ele tutuşmak iyiydi, değil mi? Ama sonra kadın ona doğru eğildi ve kısa süre sonra yüzünü boynuna gömerken ona sarılıyordu. Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. Onun kollarındaydı, ona dönmüştü, ona güveniyordu; tıpkı kâbus gördüğü zamanki gibi.

Korkunçtu. Harikaydı.

Ona daha sıkı sarılmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Öğrenciler meydandan geçiyordu. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, hafif bir meltem esiyordu.

Güneş ışığı yüzüne ılık ılık vuruyordu. Kadın ona daha da sokuldu ve vücudunun ağırlığıyla baskı yaptı. Boynunda dudak izlerini hissetti.

Bu, bir öpücük sayılır mıydı?

Yüzünü yana çevirip nemli kirpiklerinin arasından ona baktı ve adam başparmağıyla yanağında kalan nemi sildi. Çok yumuşak, çok güzeldi. Adam şakaklarındaki ıslak saç tutamlarını okşadı ve kızın dudakları aralandı.

Bir anda her şey değişti. Rüzgâr kadifeye dönüştü ve sesler, kalbinin gürültüsü ve kanının akışından ibaretti. Renkler parlaklaştı ve dans etti. Gözlerinin yeşili, gömleğinin sarısı, yaz gökyüzünün mavisi, hepsi ağzının pembesi etrafında toplandı.

Parmak uçlarının, kadının alt dudağına dokunduğunu görene kadar ne yaptığının farkında değildi. Solgun yüzüne karşı bronz tenini görmek ne güzel bir manzaraydı. Gözleri ıslık ıslık ve hülyalı bir hâl aldı. Parmak ucunu tekrar dudağının üzerinde gezdirdi, kadının ağzı daha da açıldı. Adam kendini ona doğru eğilirken buldu, istiyor, istiyor,

istiyordu ama tüm kurallarını çiğnemedi önce durmayı başardı.

“Beni öpebilirsin,” dedi, yarı fısıltı yarı boğuk bir sesle. “Ne zaman istersen beni öpebilirsin.”

Kız oğlanı sever, oğlan kızı sever diye tekrarladı kafasında. Onu sevemezdi, ona herhangi bir söz veremezdi. On-
dan uzak durmalıydı.

Gözlerini ondan ayırmadan devam etti: “Beni öpebilirsin... ve bana dokunabilirsin... ama benimle evlenmek zorunda değilsin. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Gitmeden önce...”

Kadının sözleri, adamın içinde birbiriyle çelişen tepkiler-
e yol açtı. Onun gitme fikri midesini bulandırdı ama aynı
anda kaslarındaki gerginlik de azaldı. İzin vermiş ve hiç-
bir beklentisi olmadığını açıkça belirtmişti. Onu öpmenin
bir randevuyla, ilişkiyle, evlilikle ya da aşkla bir bağlantısı
yoktu. Onu sadece istediği için öpebilirdi.

Onu öpebilirdi.

Teni ısındı ve bunun olacağını biliyordu. Esme’yi öpe-
cekti. Bu artık kaçınılmazdı.

Parmaklarının ucuyla yanağına dokundu ve dudakları-
nın arasından titrek bir nefes çekti. Onların tadına bakma-
lıydı, onları tanımalıydı.

Şimdi.

Eliyle çenesini kavrayarak ona doğru eğildi.

“Esmeralda, *sensin*,” diye kalın bir Rus aksanıyla yük-
sek bir ses araya girdi.

○ lamaz, bu ses tanıdıktı.

Esme irkilerek Khài’den uzaklaştı ve korkuları
doğrulanınca yüreği ağzına geldi. Bu, oydu. “Merhaba,
Angelika.”

Khài, uzun boylu ve sarışın Rus kadına baktı. Esme soğuk terler dökmeye başladı. Onun büyük bir yalancı olduğunu öğrenecek ve sonra da onu daha çok hor görecekti.

“Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum,” dedi Angelika.

Khài Angelika’yı düzeltmedi. Belki bunun bir anlamı vardı ama Esme’nin bunu düşünecek zamanı yoktu. Hemen yola çıkmaları gerekiyordu. Belki hızlı olurlarsa Khài durumu anlamayacaktı.

Ayağa fırladı. “Gitmemiz gerek. Görüşürüz, Angelika.” Khài’yi kolundan tutup peşinden sürüklemek istedi ama adama yanlış şekilde dokunmaktan korkuyordu. Bir anlık tereddüitten sonra onu takip edeceğini umup kendi başına topallayarak uzaklaştı. Neyse ki Khài onu takip etti.

Ama Angelika, onların rahatça gitmelerine izin vermek yerine peşlerine takıldı. “GED’i* geçersen buraya başvurmayı düşünüyorum. Ama geçip geçemeyeceğimi bilmiyorum. Sen GED’e girsen geçersin.” Khài’ye dönüp devam etti. “Esmeralda çok zeki. Sınıftaki tüm testlerinden A alıyor.”

Esme’nin kalbi yerinden fırladı ve o kadar hızlı atmaya başladı ki görüşü bulanıklaştı. Artık çok geçti.

“Ders mi alıyorsun?” diye sordu. “Annemin restoranının karşısındaki yetişkin okulunda mı?”

Başını salladı ve yere bakarak tuğlaların arasındaki çatlaklarda erimeyi diledi. Artık onun muhasebedeki Esme olmadığını biliyordu. O daha liseden bile mezun olmamış Esme’ydi.

Angelika rahatsız bir şekilde geri adım attı. “Ben, şey, sonra görüşürüz. İyi hafta sonları. Tanıştığımıza memnun oldum.”

* Amerika’da uygulanan ve lise eğitimi düzeyinde bilgi sahibi olduğunu kanıtlamaya yardımcı olan sınav.:(e.n.)

Esme el salladı ve Khài, tekrar Esme'ye odaklanmadan önce her zamanki zoraki gülümsemesini Angelika'ya gösterdi.

Konuşmak için ağzını açtığında Esme aceleyle, “İşimiz bitti. Artık gitmeliyiz,” dedi.

Topallaya topallaya geldikleri yoldan geri dönerken kampüsün olabildiğince büyük bir bölümünü seyrederek dikkatini dağıttı. Babası da aynı tuğlaların üzerinde yürümüş, aynı havayı solumuş, aynı ağaçları görmüştü. Muhtemelen ona en çok bu kadar yaklaşılabilecekti.

Khài uzun, sakatlanmamış bacaklarının rahat adımlarıyla ona yetişti. “Diğer yoldan gitmeliyiz.”

Kadın, “Araba bu tarafta,” diyerek park yerini işaret etti.

“Denememiz gereken başka bir yer daha var.”

Durakladı. “Başka bir yer daha mı?”

“Mezunlar binası. Daha çok yardımcı olabilirler. Muhtemelen önce seni oraya götürmeliydim. Oraya gitmek için yardıma ihtiyacın var mı? Çok uzak değil. Hemen şurada.” Diğer yöne, yaşlı ağaçlarla çevrili daha modern binalar kümesine doğru işaret etti.

“Yürüyeceğim. Hadi gidelim.”

Esme öğrenci trafiğinde olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak ilerledi; hızlı hareket ederlerse konuşamayacaklarını umuyorlardı. Ama öyle olmadı. Khài'nin “Hangi dersleri alıyorsun?” diye sormasını engelleyemedi.

Kadın, üşümediği hâlde kollarını göğsünde kavuşturdu.

“İngilizce, sosyal bilgiler ve muhasebe.”

“Çok değil mi? Üç ders?”

“Öyle mi?” Bunu kıyaslayabileceği bir şey yoktu. Tek bildiği, insanların onu göremeyeceğini düşündüğü zamanlarda gizlice ders çalışarak çok zaman geçirdiğiydi.

“Sanırım öyle.” Adam saçlarını karıştırdı ama eli kısa tutamlarla karşılaşınca onun yerine boynunu ovuşturdu.

“O derslerde hiçbir zaman çok iyi olamadım; muhasebe dışında tabii ki. Sayılarla aram daha iyidir.”

Esmeye buna gülümsemek zorunda kaldı. “Ben de.” Hangi dilde konuşulursa konuşulsun aynıydılar.

Adam geçip giden ağaçların tepelerine odaklanmadan önce ona gülümsedi. “Yardıma ihtiyacın olursa deneyebilirim. Benim için sakıncası yok.”

Kadın ondan başka bakacak bir şeyi olsun diye ayaklarının düzensiz bir şekilde yere basışını izledi. Adım at-çeeek, adım at-çeeek, adım at-çeeek. Sonunda cesaretini topladığında, “Özür dilerim. Yalan söylediğim için. Ben muhasebeci değilim. Ben...” Nefes aldı. “... yerleri temizliyorum.” Nefesini verdi ve içi burkuldu. “Yaşadığım yerde, okulu bitiremedim. Ngoai çalışamayacak kadar zayıf olduğu için paraya ihtiyacımız vardı, ben de temizlik yapmaya başladım ve sonra...” Bebek sahibi olmaktan bahsetmeden önce dudaklarını ısırdı.

Kız, ona baktığında kaşlarını çatarak önündeki yolu izlediğini gördü. “Bana yalan söylemene gerek yoktu.”

Yüzünü buruşturdu ve tekrar ayaklarına baktı. Adım at-çeeek, adım at- çeeek, adım at-çeeek. “Benden hoşlanmanı istedim.” Bu bir soru değildi ama onun cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

İşte o zaman cam ve kırmızı tuğladan oluşan tek katlı mütevazı bir binanın önünde durdu. “İşte burası.”

Ön taraftaki resepsiyonda, onları kısa gri saçlı ve pantolonlu bir kadın karşıladı. “Mezunlar Evi’ne hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Esmeye dudaklarını ıslattı ve çantasından fotoğrafı çıkardı. Düşüncelerini İngilizceye çevirmekte zorlandı. “Bir adamı arıyorum. Bu adam. Yirmi dört yıl önce...”

“Özür dilerim. Burada mezun etkinlikleri konusunda yardımcı oluyoruz. Belirli bir mezunu arıyorsanız başka

biriyle konuşmanız gerekecek. Kayıt bürosunu denediniz mi?” diye sordu kadın.

Khài, “Az önce oradaydık,” dedi.

“Anlıyorum.” Kadın kaşlarını çattı ve bir süre sonra aceleyle masasına gitti, çekmecelerden birinde bir kartvizit bulup Esme’ye uzattı. “Bu kadın, Mezunlar Derneği’nden sorumlu. Onu aramayı deneyin. Size yardımcı olabilir mi bilmiyorum ama yardımcı olabilecek biri varsa o da bu kadındır.”

Esme gülümsemeye çalıştı ama dudakları işbirliği yapmayı reddetti. “Teşekkür ederim.”

Arabaya doğru kısa bir yürüyüş yaptıklarında ikisi de sessizdi. Birisi ön cam sileceklerinden birinin altına sarı bir kâğıt sıkıştırmıştı ve Khài onu çıkarıp okudu. Adam kâğıdı cebine koymadan önce Esme kâğıtta Park Cezası yazdığını fark etti ve arabanın tam önünde, üzerinde “İzinsiz park etmek yasaktır” yazan büyük bir tabela olduğu da gün gibi ortadaydı.

Kasıtlı olarak ceza almıştı ve bunu, bileğinden dolayı onun için yaptığını biliyordu. Küçük bir şeydi ama onun için böyle bir şey yapacak başka kimseyi tanımıyordu. Sadece Khài.

Otoparktan çıktı, kampüsün içinden geçip büyük yola saptı ve kız onun öğleden sonraki trafiğin içinde, banka soygunundan sonra kaçan bir sürücü gibi hızlı ama mükemmel bir kontrolle ilerleyişini izledi. Elleri direksiyonla vites kolunda güçlü ve becerikli görünüyordu; daha önce elleriyle ona dokunduğunu hatırladı. Yüzüne, dudaklarına, çenesine.

Sahte bir muhasebeci olduğunu öğrendikten sonra ona tekrar dokunmak isteyecek miydi? Bir bebeği olduğunu öğrense ona dokunmak ister miydi?

“Eve gittiğimizde o kartviziti bana ver, tamam mı?” dedi beklenmedik bir şekilde. “Mezunlar Derneği’ndeki o kadını aramak istiyorum.”

Sözleri onun düşünceleriyle o kadar uyumsuzdu ki ne demek istediğini anlaması zamanını aldı. “Onu benim için arayacak mısın?”

Gözleri yolda, “Evet. Bana yararlı bir bilgi verirse sana haber veririm,” diye yanıtladı.

Farkında olmadığı bir ağırlık omuzlarından kalktı ve içinde minnettarlık duygusu kabardı. Çoğu zaman pata-vatsız olan biri için, önemli olduğunda inanılmaz derecede düşünceli olabiliyordu. Çantasından kartı çıkardı ve orta konsola yerleştirdi. “Teşekkür ederim, Anh.”

Başını salladı ve arabayı sürmeye konsantre oldu.

Eve vardıklarında arabayı park etti ama kontağı kapatmadı. Parmakları emniyet kemeri tokasının üzerinde tereddüt etti.

“Derslerin gece, değil mi?” diye sordu.

Kız koltukta kıpırdandı. “Evet, gece.”

“Bundan sonra seni benim almamı ister misin, böylece otobüse binmek zorunda kalmazsın?”

“Senin için sorun olur mu?”

“Sorun olmaz,” diye yanıtladı.

“O zaman teşekkür ederim, Anh.”

Adam bir kez başını salladı ve arabadan çıktı; kadın da onu takip ederek araba yoluna ilerledi ve adam evin ön kapısının kilidini açtı. Onun kendisini öpeceğini düşündü ama adam sadece kapıyı açık tutmakla yetindi. Esme doğruca içeri girmek yerine önünde durdu ve onu daha önce yarıda bıraktığı şeye devam etmeye davet etti. Beklentisi arttı ve ciğerleri nefes almak için bekledi. Kalbi bile atmayı bekledi.

Öp beni. Öp beni.

Adamın bakışları kızın dudaklarına kaydı ve kadının dudakları sanki onlara dokunmuş gibi karıncalandı. Evet, yapacaktı...

Khài, bir adım geri çekilip gözlerini ondan kaçırdı ve “Ben ofiste bazı işlerimi halledeceğim. Akşam görüşürüz.”

Esme hayalkırıklığıyla çöktü; adamın bilgisayar çantasını alıp arabasına dönmesini izledi. Esme’yi öpmek istemişti. Onu tanımadan önce. Ama artık istemiyordu.

Tüm bunları –doktorun muayenehanesine gitmek, onu taşımak, saçını kestirmek– muhasebedeki Esme’yle birlikte yapmıştı. Gerçek Esme’yle ilgilenmiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi hafta, Khâi neredeyse hiç öpüşme olmamış gibi davrandı. Esmе'nin Rus arkadaşı, onu bir anlık kötü bir muhakeme sonucu büyük bir hata yapmaktan kurtarmıştı.

Esmе, fiziksel bir ilişkiyi herhangi bir olumsuz etki olmadan idare edebilirdi belki ama Khâi kendisinin bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Kadın zaten kafasında sürekli tekrarlanan bir şarkıydı. Eğer onunla seks yapmaya başlarsa bu iş tam bir bağımlılığa dönüşecekti ve yaz sonuna doğru Esmе gittiğinde ne bok yiyecekti? Bunu öğrenmek istemiyorsa mesafesini korumak zorundaydı.

Cuma akşamı, yazın ikinci düğününe katılma vakti gelene kadar, Khâi bu konuda harika bir iş çıkardı. Kadının kapısını çaldı ve kadın da belli belirsiz bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

Uzun bir süre sadece kadına baktı. Kendisi gibi görünmüyordu. Elbisesi siyahtı. Bunun mutsuz bir renk olduğunu düşünmüyor muydu? Vücudunun üzerinde gevşekçe sallanıyor, ilgi çekici her bölgeyi gizliyordu ve lanet olsun, şu mücevherlere bakın. Kulakları, gerdanı ve elleri kör ediciydi. Orada en az yüz dolar değerinde kübik zirkonya olmalıydı; bunların gerçek elmas olmasına imkân yoktu.

Yine de çok güzeldi. Kan kırmızısı ruju ve yeşil gözlerine dikkat çeken siyah göz kalemi dışında makyajı sadeydi.

Tanrım, o dudaklar. Böyle boyanmış olmaları, başını döndürmeye yetiyordu. Onu neredeyse öptüğü günden beri, gözlerini her kapadığında onun dudaklarını görüyordu. Hayal gücü, geçen hafta o ağza tarifsiz şeyler yapmıştı.

Boğazını temizledi. “Gitmeye hazır mısınız?”

Kadın omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. “Ben hazırım.”

Evden çıktılar ve adamın arabasına bindiler. Khài, San Jose’ye doğru, 101S yoluna girer girmez sessizliği bozarak, “Berkeley Mezunlar Derneği’ni aradım. Bana sen doğmadan önceki on yıl boyunca Berkeley’e giden tüm Phillerin bir listesini verdiler,” dedi.

Esme, oturduğu yerde dans ederken ciyakladı ve ağzını kapattı.

Hareketleri eteğinin bol kenarının yukarı kaymasına neden oldu ve *kahretsin*. Altı Numaralı Kural, artık var olmayabilirdi. Esme söz konusu olduğunda bu kurala uymasının imkânı yoktu. Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki elleri direksiyonu ölümüne kavradı. Parmaklarının o çıplak kalçaların üzerinde gezindiğini ve o çuval gibi elbisenin altından kaydığını neredeyse görebiliyordu.

Pantolonunun fermuarı rahatsız edici bir şekilde sıkılaştı ve dikkatini pornografik düşüncelerinden uzaklaştırdı. *Kahretsin*, lanet arabasının içinde ereksiyon hâlindeydi. Bir kasise çarpsa muhtemelen penisi ikiye ayrılacaktı. Çölü, kutupları, Finansal Muhasebe Standartları Kurulu’nun 157 numaralı bildirisini ya da başka bir şeyi düşünmesi gerekiyordu.

“Listede kaç isim var?” diye sordu.

Doğru ya. Liste. “Neredeyse bin.”

“Ah!” Esme düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı, ellerini bilinçsizce uyluklarında aşağı yukarı gezdirerek Khài’nin mevcut durumuna hiç yardımcı olmadı.

“Quan’ın arkadaşlarından biri listeyi incelememe yardım ediyor. Uygun bir yazılımla bunu yapmanın kolay olduğunu söylüyor,” dedi. “Elindeki resmin bir kopyasına ihtiyacım olacak.”

“Çok pahalı mı?” diye sordu tereddütle.

“Hayır. Quan’a iyilik yapıyor.”

“Harika.” Adama, kendine özgü gülücüklerinden birini attı.

“Bu gece eve gittiğimizde fotoğrafı sana veririm. Ağabeyine benim adıma teşekkür ettiğini söyler misin?”

“Ona kendin söyleyebilirsin. O da düğünde olacak.”

“Oh, tamam, söylerim.” Bir elini saçlarında gezdirdi ve eteğini kalçalarının üzerinden düzeltti. “Bak şimdi gerildim,” dedi küçük bir kahkaha atarak.

“Quan’la tanışacağın için mi gerginsin?”

Başını eğdi. “O senin ağabeyin. Benden hoşlanmasını istiyorum.”

Khài omuz silkti. “Seni sevecektir. O herkesi sever.” Ve herkes de Quan’ı severdi. Eşsiz bir karizması vardı. Hayatta yolunu şaşıran, insanları sağda solda ağlatan Khài’nin aksine...

“Umarım öyledir.” Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama Khài endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu.

San Jose’ye yarım saatlik bir yolculuk yaptıktan sonra Seafood Plaza adlı iki katlı büyük bir restoranın önüne park etti. Çatının üzerinde dev bir neon yengeç vardı ve Çince karakterler yanıp sönüyordu. Burası Khài’nin annesinin en sevdiği restorandı ve yıllar boyunca buraya sayısız kez gelmişti.

“İşte burası,” dedi. “Hem tören hem de resepsiyon burada.”

Bazı insanları hiçbir şey, zencefilli yeşil soğan soslu istakoz kadar *sonsuz* dek mutlu edemezdi.

Esme, “Yemekler güzel mi?” diye sormadan önce birkaç dakika binaya baktı.

Khài omuz silkti. “Eğer Çin yemeği ve denizanası seviyorsan.”

“Denizanası mı?” diye sordu Esme ilgiyle.

Khài kaşlarını kaldırdı. “Denizaneleri insanları sokan okyanus canlılarıdır. Bir sürü dokungaçları vardır.” Onları taklit etmek için parmaklarını oynattı. “Tuhaf bir dokusu var. Tadı hiçbir şeye benzemez.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Denizanasının ne olduğunu biliyorum ve tadı hiçbir şeye benzemiyor.”

Adam, yavaş yavaş anlamaya başladı. “Heyecanlandın. Hem de bir denizanası için.”

“Ee, iyi bi konu çünkü.”

“San Francisco Fairmont için bu kadar heyecanlanmamıştın.” Fiyat etiketine ve mekânın ayrıcalığına bakacak olursanız çoğu insan Fairmont’tan çok daha fazla etkilenirdi. Khài, Esme’nin Seafood Plaza’ya duyduğu coşkuyu hem eğlenceli hem de sevimli bulmaktan kendini alamadı.

Kadın bir omzunu kaldırdı ve gülümsedi. “Güzel yemekleri severim.”

“İçeri girelim o zaman. Bence mutlu olacaksın.”

Otoparkı geçtiklerinde onları kesif bir yağ ve rutubet kokusu karşıladı. Evet, burayı biliyordu ama Esme yanındayken farklıydı. Esme’yle *her şey* farklıydı. Onun için kapıları açıp kapamasına ihtiyacı yoktu, her şeyin parasını ödemesini ya da eşyalarını taşımasını istemiyordu, bütün gün vücuduna bakmasına aldırmıyordu...

Kadın adamın koluna uzandı ama dokunmadan önce durdu. “Bundan hoşlanmıyorsun.” Düşünürken başı öne eğildi ve sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Onun birkaç adım önüne geçti ve bir elini sırtının alt kısmına koydu. “Erkekler bazen ellerini buraya koyarlar. Yürürken ya da ayakta dururken. Bunu yaparsanız kadınlar kolunuza tutmaz.”

Dilinin ucunda, kadına kolunu tutmasına aldırmadığını söylemek vardı –artık aldırılmıyordu– ama kendini tuttu. Daha fazla mesafeye ihtiyaçları vardı, daha azına değil.

“Bir dene. Belki daha çok seversin.” Kadın, omzunun üzerinden onu izleyerek hareketsiz durdu ve bekledi.

Bu çok saçmaydı ama yine de kadının istediğini yaptı. Sonra da keşke yapmasaydım dedi. İri elini kadının sırtında görmek adama bir şeyler yaptı. Kadının omurgası çok zarif bir kıvrıma sahipti, özellikle de o nokta... Kadının üzerinde hak iddia ederken içindeki temel bir parça heyecanlandı.

Onun olması fikri...

Kadın, restorana doğru ilerlemeden önce kısa bir an için ona gülümsedi. Adamın eli oradayken, yürürken kadının kalçalarının nasıl sallandığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Bu durum neden bu kadar seksiydi?

Girişteki ıstakoz, yengeç ve asık suratlı balıkların bulunduğu devasa akvaryumların önünden geçtiler ve restoranın zemin katındaki oturma alanına girdiler. Tüm sandalyeler boştu ve saçında mavi tükenmez kalem olan bir garson, onları ikinci kata çıkan iki sarmal merdivenden birine yönlendirdi.

Merdivenleri çıktıklarında, masalarını bulduklarında ve yuvarlak masalardan oluşan labirentte yürüdüklerinde, elini sırtının küçük kısmında tutmak Khâi için doğal bir hâl aldı. Kadının teninin sıcaklığı elbisesinin kumaşından süzülüyor ve avucunu ısıtıyordu.

Masalarına vardıklarında Khài, tanıdık bir baş ve omuz kumesi gördü. Quan arkasını döndü, sırttı ve Khài'ye canavar gibi sarılabilmek için ayağa fırladı.

“Şu hâline bak.” Quan bir elini Khài'nin yeni kısalttığı saçlarında gezdirdi. “Saç kesimin iyi olmuş.”

“Teşekkürler.” Khài kardeşinin elini itti ve geri çekildi.

“İşte burada,” dedi Quan.

Khài, kolunu Esme'nin beline dolamak için duyduğu garip dürtüyü bastırdı. Onu istediği gibi kendine çekmek yerine ondan bir adım uzaklaştı. “Esme, bu benim kardeşim Quan. Quan, Esme.”

Quan, yüzünde dalgın bir ifadeyle Khài ve Esme arasındaki mesafeyi inceledi.

Esme ona gülümsemeden önce dirseğini ovuşturdu. “Merhaba, Anh Quân.”

Ağabeyinin yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandığında Khài olması gerektiği gibi rahatlayamadı. Bunun yerine kasları gerildi ve Esme'nin tepkisini yorumlamaya çalışarak izledi. Ne aradığını, ne istediğini bilmiyordu ama önemli bir şey bu âna bağlıydı.

Esme elini sıkması için Quan'a uzattı ama Quan ona tuhaf bir bakış attı. “Gerçekten mi? Tokalaşmak mı?” Quan onu kucaklamak için kendine çekti ve Esme de ona sarılırken güldü.

Khài bu ikilinin birbirlerinden hoşlanacağını biliyordu ama bu manzara midesini bulandırdı. Quan'ın tasarımcı takım elbisesi ve yakasının üstünden görünen dövmeleriyle, reformcu bir uyuşturucu baronu imajı vardı ve Esme, tüm bu belalı görünüme yumuşak bir zıtlıkla uyum sağlıyordu. Birlikte iyi görünüyorlardı.

Esme, Quan ve Khài'nin arasındaki koltuğa oturdu ama Quan'a doğru döndü. Dikkatli bir İngilizceyle, “Babamı aramama yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi.

“Sorun değil. Memnuniyetle,” dedi Quan, her zamanki kibar hâliyle. “Bana şu âna kadar burada olanlardan bahset. İşler nasıl gidiyor? Keyfin yerinde mi?”

Esme sırtarak Quan’a şimdiye kadarki deneyimlerini anlatırken Khâi’yle konuşmadığı kadar İngilizce konuştu ve Khâi’nin bilmediğı şeyleri paylaşırken Khâi’nin midesindeki asitli his daha da kötüleşti. Kadına gününün nasıl geçtiğini hiç sormamıştı. Aralarındaki dinamik bu şekilde işle-miyordu. şimdiye kadar onu görmezden gelmeye çalışmıştı ve o da Khâi’yle sohbet etmeye çabalamıştı. Ama şimdi, ona kendisi hakkında soru sormayı akıl edebilmiş olmayı diliyordu. Esme gerçekleri, zihninde asla unutulmayacak özel bir yere sahipti ve aslında ne kadar az şey bildiğini fark etmesi onu rahatsız ediyordu.

Garson masalarına geldi ve ortaya dev bir tabak koydu. İçinde üç çeşit soğuk et ve deniz yosunu salatası vardı, bir de denizanası. Pirinç eriştesi ya da sotelenmiş soğan gibi görünüyordu ama dişlerinize çok rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu.

Esme tabağıını doldurmak için sırasını beklerken kendini zor tuttu ve sonra tabağındakileri Quan’ın sırtmasına neden olan bir şevkle yedi. Kızardığında Quan daha da çok sırttı.

“Aç mısın?” Quan sordu.

“Bu çok güzel,” dedi kız ağzını peçeteyle silerken.

Quan kıkırdadı. “Eminim seni dışarı çıkarmak eğlence-lidir.” Dikkatini Khâi’ye çevirerek, “Onu San Mateo’daki o soğuk erişte restoranına götürdün mü?” diye sordu.

Khâi başını hayır anlamında sallarken ağzını acı bir tat doldurdu. Onu dışarı çıkarmak aklına gelmemişti. Annesi-nin ve Esme’nin yemekleri arasında yiyecek çok fazla şey vardı. Dışarı çıkmak için bir neden görmemişti.

şu âna kadar.

“Bir dahaki sefere oraya gitmelisin,” dedi Quan. “Orada her şey çok güzel. Ne kadar yiyebildiğini görmek eğlenceli olur.”

“Çok,” dedi Esme gülerek ve yeşil gözleri tüm kübik zirkonyumlarının toplamından daha parlaktı. Mutlu görünüyordu.

Quan onu mutlu ediyordu.

DJ “Here Comes the Bride” şarkısını çalmaya başladı. Pek tanımadığı uzak bir kuzeni olan damat ve gelin kol kola masaların arasından geçerek dans pistinden sahneye doğru yürüdüler ve burada tamamen Vietnamca olan yeminlerini ettiler. Ardından babaları konuşma yaptı ve Khâi’nin dikkati dağıldı. Bu tür konuşmaların sayısız varyasyonunu duymuştu. *Bu iki ailenin birleşmesinden dolayı çok mutluyum, parlak geleceklerini görmeyi dört gözle bekliyorum, kızım la gurur duyuyorum*, vs. Ancak Esme, her kelimede takılı kalmış görünüyordu.

Gülümsedi ama Khâi onun üzüntüsünü fark etti ki bu onun için alışılmadık bir başarıydı. Kadının gözleri parlaklığını kaybetti ve gelinin babası kızına sarıldığında Esme, yanağından bir damla gözyaşı sildi. Khâi tam eline uzanmıştı ki Esme ağzını kapatıp kahkahasını bastırmak için geri çekildi. Quan kadının kulağına bir şeyler fısıldayınca kız daha çok güldü ve sanki eski arkadaşlarmış gibi başını salladı.

Khâi sessizce nefes verdi ve eline baktı. Onu güldürebileceği hiç aklına gelmemişti. Nasıl yapacağını bile bilmiyordu. İyi ki bu dünyada Quan gibi insanlar vardı.

Konuşmalar bittiğinde mezeler hızlı bir şekilde masaya geldi: Pekin ördeği, buharda pişmiş balık, her zamanki düğün yemekleri. Zencefilli yeşil soğan soslu ıstakoz geldi ve Esme saçlarını arkaya doğru bağlayıp içine daldı; bir kısıkaçı kırarak açtı ve içindeki yumuşak eti yedi. Etobur olduğu zamanlarda bile güzel olması ne garipti.

Khài'nin kendisini izlediğini fark edince tabağındaki dokunulmamış ıstakoza baktı ve sordu: “Senin için kırmamı ister misin? Bu işte iyiyimdir.”

“Hayır, teşekkürler, ben yapabilirim.” Onun kendi yemeğine odaklanmasını istiyordu. Onun yemekten keyif almasını izlemek hoşuna gidiyordu.

“Ne? Bunu nasıl geri çevirebilirsin?” Quan sordu. Esme'ye, “Benimkini yapabilirsin,” dedi.

Esme gülümsemesini bastırarak Quan'ın tabağına bir parça ıstakoz eti koydu ve Khài kardeşinin tabağındaki yemeği kapıp mideye indirmek için korkunç bir dürtü duydu. Bu hiç mantıklı gelmedi ve su bardağını kapıp büyük bir yudum aldı. Çiçeksi bir tat kaşlarını çatmasına neden oldu. Neydi bu?

Bardağı dudaklarından çektiğinde kenarında kırmızı ruj izi buldu. *Mikrop aktarımı*. Aşırı derecede mikrop düşmanı değildi ama ağzında kaynaşan yeni bakterilerin sebebi, onu öpmüş olması da olabilirdi.

Ama onu hiç öpmemişti. Bir kez bile.

Onun dudaklarının yumuşaklığını ya da ağzının tadını bilmiyordu.

Onun fincanından içerek hiçbir faydası olmadan tüm maliyeti üstlenmiş gibi olmuştu. Bu pek adil görünmüyordu. Görüş alanı Esme'nin dudaklarına doğru daraldı. Dolgun, kırmızı ve ıslak dudaklar onu çağırıyordu.

Kız parmak uçlarını emdiğinde Khài içinin derinliklerinde bir çekim hissetti. Vücudu baş döndürücü bir hızla sertleşirken nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

Suyunun geri kalanını içti ve masadan uzaklaştı. “Ben bir içki alacağım.” Belki alkol bakterileri öldürür ve zihnini temizlerdi.

Sert bir şeyler sipariş etmek için bara doğru kaçarken Esme ona soslu parmaklarını salladı.

Gerçi bu pek de bir kaçış sayılmazdı. Quan onu takip etti ve iri kolunu barın tezgâhına dayadı, aynı anda hem rahat hem de tehlikeli görünüyordu.

Quan, “Nasılsın?” diye sordu.

Khâi, o anki durumunu nasıl ifade edeceğini bilemediği için her zamanki cevabını verdi. “İyiyim.”

“Geçen hafta sonu kendo antrenmanını kaçırdın.”

Bu büyük bir olaydı. Khâi antrenmanı asla kaçırmazdı –hasta olduğunda bile– ama Esmе ondan kendisini Berkeley’ye götürmesini istemişti. Ve eğer isterse ona her şeyi verebileceğini biliyordu. Eğer yapabilseydi...

“Üzgünüm, meşguldüm,” dedi.

Quan, kısa saçlı başını ovuştururken güldü. “Bir de bana sor. Bu CEO saçmalığıyla o kadar meşgulüm ki hiçbir şeye zaman ayıramıyorum. Bu yüzden seni daha önce arayıp soramadım. Annemin senin için seçmesini beklediğim kişi o değildi ama harika biri. Ondan hoşlanmamana şaşırdım.”

Khâi kardeşini düzeltmeye ve ondan *hoşlandığını* söylemeye yeltendi fakat sonra bunun yerine kaşlarını çatarak içkisine baktı. Ondan hoşlandığını söylerse Quan muhtemelen çöpçatanlık yapmaya başlayacaktı. Bunu istemiyordu. Zaten ondan uzak durmak yeterince zordu.

“Onun nesini beğenmedin?” Quan sordu. “Eğlenceli ve çok ateşli.”

Bu soruya cevap veremedi. Esmе’de değiştirebileceği hiçbir şey yoktu. Tek bir şeyi bile. “Sadece ilgilenmiyorum.”

Ancak bu sözleri söylerken rahatsız edici bir şekilde yalan gibi hissediyordu.

İlişkileri fiziksel bile değildi ve o, şimdiden kadına yarı bağımlıydı. İkisinin de iyiliği için birbirlerinden ayrı olmaları gerekiyordu.

Ceketinin iç cebinden ciltsiz kitabı çıkardı ve başparmağıyla sayfaları bir kez çevirdi.

“Şaka yapıyorsun,” dedi Quan, kitaba tiksinişmiş bir bakış fırlatarak. “O, orada otururken kitap mı okuyacaksın?”

“Evet.” Planı buydu. Dügünler yeterince kötüydü ama Esme ve Quan’ın çok iyi arkadaşlarmış gibi davranmalarını izlemek daha da kötüydü. Nedenini analiz etme zahmetine girmedi.

“Ona iyi davranmayı deneyemez misin? Onun için düğünlerin zor olduğu aşikâr. Babasız büyümüş ve üstüne gelini babasıyla görmesi de berbat bir şey olmalı.”

Khâi kaşlarını çattı. Bu bağlantıyı daha önce kuramamıştı. Taş kalbi yüzünden. Ama şimdi Esme’nin üzüntüsünün nedenini anladığına göre gerekirse Phillerin listesini tek tek gözden geçireceğine ve sonra da babasını, Anneler Günü’ndeki Lexus gibi kırmızı bir kurdeleye sararak ona göndereceğine yemin etti. Ona iyi davranmaya gelince kardeşinin kimsesiz her şeye karşı zaafını hatırladı; köpekler, kediler, okuldan küçük gangsterler, aklınıza ne gelirse. “Seninle iyi olacak.”

“Sen... kadınına bana mı veriyorsun? Birlikte olmamız senin için sorun olmaz mı?”

Khâi’nin ağabeyinin ne dediğini anlaması bir an sürdü ve sonra kasları istemsizce gerildi. Hayır, buna razı değildi. Esme’yi kendisi için istemiyordu ama başka biriyle birlikte olmasını da istemiyordu. Kendisini ve onu hep ayrı fakat bekâr olarak hayal etmişti.

“Çünkü ben ilgileniyorum,” diye devam etti Quan. “Sadece o gözler bile yeterdi ama geri kalanı...” Quan elleriyle kum saati hareketleri yaptı. “Tanrım.”

Kardeşinin Esme hakkında bu şekilde konuşmasını dinlemek, birinin ağzı açık çiğnemesini dinlemekten daha kötüydü ve Quan’ın burnuna yumruk atmak için alışılmadık bir arzu hissetti. Khâi, ellerini yumruk yaptığını fark edince dehşete kapılarak parmaklarını çözdü. Şiddet dolu

düşüncelerini bir kenara itti ve kendini mantıklı olmaya zorladı. Kendi ihtiyaçları yerine Esme'nin ihtiyaçlarını düşündüğünde bir şey çok netleşti.

Quan onun için mükemmeldi.

Kardeşi, Esme'ye Khài'nin veremediği şeyleri verebilirdi. Quan onu mutlu edebilir, onu anlayabilir ve en önemlisi de onu sevebilirdi. Khài, kadın için bunu istiyordu. O bunu hak ediyordu.

Kendini, “Benim için sorun değil,” derken buldu. Boğazını temizledikten sonra, “İkinizin birlikte olması benim için sorun değil,” diye de açıklığa kavuşturdu. Khài'nin alnında boncuk boncuk soğuk terler oluşurken midesi bulandı ve içkisinden bir yudum aldı. Ne içtiğini hatırlayamıyordu ama tadı kuvvetliydi. Daha sert olmasını diledi. “Ben gidip aşağıda kitap okuyacağım. Ona haber ver, tamam mı?”

Quan bir an için onu düşündü, bakışları sabit ve kararlıydı.

“Tamam, ona haber veririm.”

Khài, bardağını Quan'inkiyle hafifçe tokuşturdu ve arkasında paha biçilmez bir şey bırakıyormuş gibi hissederek ziyafet salonundan kaçtı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Khài elinde bir içki ve bir kitapla ziyafet salonundan Kayrıldığında, Esmе'nin ağzındaki ıstakoz büyüdükçe büyüdü. Yediğı en iyi ıstakozdu, zencefilin tazeliğıyle dengelenmiş tuzlu ve tatlının ideal karışımıydı ama artık aç değildi. Khài onu bırakmıştı. Tekrar. Ellerini silmeden önce güçlkle yutkundu ve sandalyesine geri oturdu.

Servis elemanları yemek tabaklarını masadan kaldırıp, herkesin önüne kabarık pasta dilimleri yerleştirirken Quân onun yanındaki sandalyeye oturdu. Kadın çatalını eline aldı ve dilimini farklı açılardan inceleyerek yemek için hevesini toplamaya çalıştı.

“Ne arıyorsun?” Quân sordu.

“Yemek için fazla güzel.” Kremadan çiçekler, fırçayla boyanmış gibi görünüyordu. Güller, ebegümece, nilüfer çiçeğı, tohumlar, her renk. Normalde onları ağzına tıkmak için heyecanlanırdı ama o an hiç heyecanlı değildi.

Quân güldü ve tabağını ona doğru itti. “Ben kendimin-kini çoktan çirkinleştirdim. Benimle paylaşabilirsin.”

Teklifi, ruh hâline rağmen yüzüne bir gülümseme getirdi. Tanıdığı en iyi insanlardan biriydi ve onun yanında oturuyor olmasından tarifsiz bir memnuniyet duyuyordu. “Yemeğı ziyan etmek kötüdür. Yiyeceğim.” Çatalının dişleriyle pastasının mükemmel yüzeyini deldi.

Vanilyalı kek, hafif tatlı krema ve ileklerden ilk ısırığı-
nı aldığında Quân ona doğru eğildi ve “Kardeşimle aranız
nasıl?” diye sordu.

Pasta dilinde yavanlaştı. Ağzını su ile temizlemeye çalış-
tığında bardağını boş buldu ve Khâi’ninkini çalmak zorun-
da kaldı. “İyi.”

“Gerçekten mi?”

Çatalının ucuyla pastasını dürttü ve bir omzunu kaldıra-
rak hiçbir şey söylemedi.

“Dans birazdan başlıyor,” dedi. “Benimle dans etmek
ister misin?”

Kadının gözleri adamın yüzüne kaydı. “Dans mı etmek
istiyorsun? Benimle mi?”

“Evet, seninle dans etmek istiyorum.” Dudaklarında bir
gülümseme belirdi; sert ve tehlikeli yüzü, çılgınca yakışıklı
bir hâl aldı. Ah, bu adam.

“Ben, eee...” Bunun önemli olduğunu hissederek çatalı-
nı yere bıraktı. “Bu kötü görünür eğer... *Neden?*”

“İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Bu sadece
bir dans Esme,” dedi adam umursamaz bir sırtıtışla.

Ama bu sadece bir dans değildi. Bundan daha fazlasıydı.
Evlenmek için bu işe girmişti ve insanlar, onu kardeşler ara-
sında gidip gelirken görürlerse acımasız davranırlardı. Cô
Nga hayal kırıklığına uğrayacaktı. Quân bunu bilmeliydi.
Ama...

Peki o, onunla evlenmekle ilgileniyor muydu? Hayır,
onunla daha yeni tanışmıştı. Şimdiden onunla evlenmek
istiyor olamazdı.

Değil mi?

Yüzünü ovuşturmaya başladı ama ıstakoz kokusu du-
raksamasına neden oldu.

“Ellerimi yıkamam gerekiyor. Hemen dönerim,” dedi
masadan aceleyle uzaklaşmadan önce.

Tuvalette, en arkadaki kabine girdi. Komikti ama tuvaletler onu rahatlatıyordu. Muhtemelen tanıdık geldikleri içindi, o kadar çok tuvalet temizlemişti ki... Ama bütün gece burada kalamazdı. Vermesi gereken bir karar vardı.

“Parası ve yeşil kartı için onun peşinde olduğunu biliyorsun,” dedi diğer kabinlerden birindeki bir kadın.

“Elbette öyle,” diye cevap verdi ikinci bir kadın.

Esmeye kontrollü bir nefes verdi. Kendisi ve Khâi hakkında konuşuyor olmalıydılar. Bu tür konuşmaların yapılacağını biliyordu. Şimdiye kadar böyle bir konuşma duymamış olması şaşırtıcıydı.

“Dürüst olmak gerekirse, eğer aileden biri olmasaydı, parası için peşine düşerdim,” dedi ilk kadın gülerek.

“Aslında ben de öyle.” Her iki kadın da aynı anda güldü.

Khâi hakkında mı konuşuyorlardı? Esmeye onun zengin olmadığından eminken onlar sanki adam bir milyardermiş gibi konuşuyorlardı. Bu iki kadının ondan daha kötü durumda olmalarının pekâlâ mümkün olduğunu düşündü. Eski püskü bir ev, hiç ev olmamasından daha iyiydi.

“Quan’a yapıştığını da gördün mü?” diye sordu ilk kadın.

“Evet, bir kardeşle olmazsa diğerini dene.”

Esmeye kaşlarını çatı. Şüphesiz onun hakkında konuşuyorlardı ama o, Quân’la flört etmiyordu ki. Ediyor muydu? Kesinlikle bilerek yapmıyordu. Yine de çekici, komik, düşünceli ve nazik biriydi. Khâi’yle hiç tanışmamış olsaydı onunla dans etme fırsatını kaçırmazdı.

Ama Khâi’yle tanışmıştı.

Tuvaletin sifonu çekildi, topuklar fayans zemine vurdu ve kadınlar ellerini yıkarken suyun akışı duyuldu.

“Çok yakışıklı ama,” dedi ikinci kadın.

“Aynı zamanda pisliğin teki.”

“Tamam, haklısın. O... biliyorsun işte ama Sara’ya düğünü hakkında şikâyetle bulunduğunu duydum. Tam da düğün günü masada...”

Esme’nin onların gizlice yaptıkları kötü konuşmalarına tahammülü, içinde bir ateşin yanmasıyla sona erdi. Kabinin kapısını deyim yerindeyse tırmalayarak açtı ve dışarı çıktı.

“O bir pislik değil. Tatlı biri.”

Onun hakkında kötü düşünmeleri sorun değildi –onlar umurunda değildi– ama Khâi onların ailesiydi. Dedikodu yaymak ve onu kınamak yerine adamı anlamak için daha fazla çaba göstermeliydiler.

Kadınlardan biri kızardı ve kapıya doğru koştu ama diğeri Esme’ye keskin bir bakış attı. “*Sen* kimseye tepeden bakamazsın.”

Esme başını dikleştirdi ama kadınlar lavabodan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Ne *söyleyebilirlerdi ki*? Hem Esme’yi hem de Khâi’yi tüm hikâyelerini bilmeden yargılamışlardı. Khâi kötü biri değildi. Yanlış anlaşılmıştı. Esme’ye gelince o bir servet avcısı değildi. Khâi’yi takip etme nedeninin parayla hiçbir ilgisi yoktu. Her şeyi mahvetmeden bunları kimseye söyleyememesi çok kötüydü.

Ellerini yıkamayı bitirip aynaya baktı, omuzları çöktü. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendisiyle ilgili bir şeyler hep eksikti. Rujunu bulana kadar çantasını karıştırdı ve dudaklarına yeni bir kırmızı kat sürdü ama bu sorunu çözmedi. O hâlâ Khâi’nin istediği muhasebedeki Esme değildi.

Ama Quân onu istiyordu –belki de– ve onu olduğu gibi muhasebe sertifikası ve lise diploması olmadan seviyor gibiydi. Khâi’nin aksine onunla dans etmek istiyordu. Bu, Quân için büyük bir olay olmayabilirdi ama kendisi için öyleydi. Adam cinsel cazibe saçıyordu. Vücutları birbirine değecekti. Kollarını ona dolayacaktı. Birlikte hareket edeceklerdi.

Kadın da ona karşılık verecekti. Nasıl vermesindi ki? O, bir insandı ve şefkate hasretti.

Eğer akıllıysa daha iyi bir seçenek olan kardeşine geçerdi. Şu anda bulunduğu yerden o kardeşin Quân olduğu anlaşılıyordu ama iş gönül meselelerine gelince mantığını dinlemekte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Asıl soru şuydu: Kalbi kimi istiyordu?

Khài kitabına odaklanamıyordu. Artık denemenin bir anlamı yoktu. Kitabını kapatıp restoranın alt katında volta atmaya başladı, başparmağını kitabın köşesinde gezdiriyor ve sayfaları çeviriyordu. *Fuişt. Fuişt. Fuişt.*

Artık adım atmıyordu. Artık böyle huzursuz hareketler yapmıyordu. Ama aslında belli ki yapıyordu.

Resepsiyon görevlisi ve tüm personel üst katta düğünle meşguldü ve Khài'nin ayak sesleri kırmızı halının üzerinde yankılanıyordu. Yakında dans başlayacaktı.

Khài dans etmezdi. Ama Quan ederdi. Esme'nin de edeceğini tahmin etti.

Quan'ın daha önce söylediği sözler Khài'nin kafasında tekrarlandı: *Ben ilgileniyorum. Sadece o gözler bile yeterdi ama geri kalanı...*

Bina yavaş bir bas sesiyle gümbürdedi ve Khài'nin cildi, buz kesip uyuştı. Başlamıştı. Önce gelinin, babasıyla dansı vardı. Ama ondan sonra...

Esme. Quan'la birlikte. Bedenleri bir arada. Yavaşça hareket edeceklerdi.

Hasta olacaktı. Cildi acıyordu. Her nefes acıtıyordu. İçi parçalanıyordu. Neden her şeyi paramparça etmek istiyordu ki?

Quan ellerini Esme'nin sırtının küçük kısmına, Khài'nin bugün daha önce sahiplendiği yere koyacak; kalçalarına,

kollarına, ellerine dokunacaktı. Ve Esm  de ona izin verecekti. O da ona dokunacaktı.

Haklıydı da. Quan daha iyi bir adamdı.

Kh i gidebileceğini fark etti. Quan, onunla ilgilenir ve onu eve bırakırdı. Belki Quan’la vakit geçirdikten sonra Esm , eşyalarını toplayıp kardeşleri ve evleri değiştirmek isteyebilirdi. Bu, Kh i için iyi bir   z m olurdu. Giderse ona karşı bir bağımlılık oluşturamazdı.

Çenesini sıkarak restoranın  n kapısına doğru yürüdü ve ellerini metal kulba bastırdı. Ama kolları, kulbu itmeyi reddetti.

Ya Esm  dans etmek istemiyorsa? Ya hemen şimdi eve gitmek istiyorsa? Kh i eve giderken Quan’ın onu götürmesi mantıklı değildi. Bu saçma olurdu.

Arkasını dönüp yukarı çıkmayı ve kadının mutlu olduğuna emin olup ona eve gideceğini söyleyecek kadar uzun süre müziğe g  s germeyi planladı.

Ama işte Esm  oradaydı, merdivenlerin dibinde, elini tırabzanlara dayamıştı.

Çok güzeldi. Ve oradaydı. Kh i’yi tekrar bulmaya gelmişti. Kimse onu aramazdı. Hepsi onun yalnız kalmak istediğini bilirdi. Ama her zaman durum öyle değildi. Bazen alışkanlıktan yalnız kalıyordu. Bazen içinde büyüyen boşluktan kendini uzaklaştırmak için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Kadın, “Gidiyor musun?” diye sordu kısık bir sesle.

“Ben de sana söyleyecektim.” Kelimeleri sanki uzaktan, başka biri söylemiş gibi duydu. “Dans etmek istiyorsan kalmalısın.”

“Dans etmemi ister misin?” Kelimeyi söylemedi ama aralarında asılı kaldı: *sensiz*.

Boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. “Eğer seni mutlu edecekse.”

Ona doğru bir adım attı. “Ya seninle dans etmek istersem?”

“Ben dans etmem.”

“Deneyebilir misin?” Ona doğru bir adım daha attı.

“Benim için?”

Göğsü daraldı. “Yapamam.” Hayatında hiç dans etmemişti. Bu işte berbat olacak, onu incitecek ve kendini küçük düşürecek. Yüksek sesli müzikten bahsetmiyordu bile. O kulak tırmalayıcı desibelde hiçbir şey yapamazdı. Quan’ın daha iyi bir adam olmasının bir başka nedeni. “Kalmak istiyorsan Quan’ın memnuniyetle seni eve götüreceğini biliyorum.”

“Benim... onunla... dans etmemi mi istiyorsun?” Kaşları birbirine yaklaştı. “Doğru mu anladım?”

“Eğer istersen.” Ve bu doğrudu. Eğer istediği buysa, göğsünün çığneniyormuş gibi hissetmesine neden olsa bile, bunu yapmasını istiyordu.

Kadın, “Anlıyorum,” diyene kadar birkaç dakika geçti. Sonra gülümsedi ama gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı ve arkasını dönmeye önce daha geniş bir şekilde gülümsedi.

Onu ağlatmıştı.

“Esme...”

Kadın onu görmezden geldi ve merdivenlere doğru yürüdü. Quan’ı bulacaktı. Çok mutlu olacaktı.

Onsuz.

Adamın içinden bir şey koptu ve zihninin mantıklı kısmı kendini kapattı. Yabancı bir parçası kontrolü ele geçirdi. Cildi ateş gibi yanmaya başladı. Kan akışının kulaklarında uğuldadığını hissediyordu. Ayaklarının onu odanın diğer ucuna götürdüğünün farkındaydı, elini kadının koluna dolandığını ve yüzünü ona dönmesi için kendine çevirdiğini gördü.

O gözyaşları.

Onu paramparça ettiler. Başparmaklarıyla tuzlu suyu sildi.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Merak etme. Ben...”

Ağzını tuttu, dudaklarını onunkilere bastırdı ve kadının yarattığı his vücudunda şok etkisi yarattı. Yumuşak. İpeksi. Tatlı. Esme. Kadının kaskatı kesildiğini fark ettiğinde dehşet içinde geri çekilmeye başladı. Ne düşünmüştü ki...

Bir an sonra kadın da gardını indirdi, onu geri öptü ve hepsi bu kadar... Düşünceleri yanıp kül oldu. Küllerinden başka bir şey doğdu; o kadar uzun zamandır zincire vurduğu, tüm vahşiliği ve hayvani açlığıyla ortaya çıkan bir şey. Dilini kızın dudaklarında gezdirdi ve kız iç çekip dudaklarını ayırdığında vahşi bir zafer onu kasıp kavurdu. Dudaklarını ele geçirdi, ağzını ele geçirdi, içindeki vanilya, çilek ve kadın tadındaki sıvı sıcaklığı ele geçirdi.

Esme, Khâi'nin öpücüğünün yoğunluğu altında eridi. Daha önce hiç böyle öpülmemişti, adam durursa ölecekmiş gibiydi. Hareketleri ilk başta sanki onu öğreniyormuş gibi çekingendi ama kısa sürede güven kazandı. Dudaklarının her dokunuşu, dilinin her baskın hareketi kadını daha da zayıflattı.

Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ama kendini ona bırakmaktan korkuyordu. Khâi durursa ağlayacaktı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, çok daha fazlasına. İhtiyaçlarından dolayı nefes alamıyordu.

Kadın onu daha sert öptü ve adam ağzına karşı inledi ve ellerini sırtından aşağı, kürek kemikleri ve omurgası boyunca gezdirdi. Aşağıya. Sırtını sıktı ve kadının iç kasları gerildi.

Adam onu kendine çekti ve kalçalarını döndürerek sertliğini ona doğru bastırdı. Kadının içine doğru bir elektrik akımı yayılırken nefesi kesildi ve ona doğru eğilerek ceketinin yakalarına yapıştı. Ya ona yapışacaktı ya da düşecekti.

Daha yakın, daha yakın olmaya ihtiyacı vardı. Onun içinde erimeye çalıştı, vücudunu onunkine sürttü ama bu yeterli değildi. Avuç içleri dokunmak, keşfetmek ve onu tanımak için can atıyordu. Dürtüsüne direndi ve adam çenesini öperken, kulak memesini ısırırken ve boynunu emerken yakalarını daha sıkı kavradı. Tüyleri diken diken oldu.

Odada baş döndürücü bir girdap oluşarak ikisini kendi dünyalarında tutuyordu. Tek bildiği onun kucağının güvenliği, ağzının sıcaklığı ve kokusuydu; sabun, tıraş losyonu, erkek kokusu. Bir yatağa, bir duvara, bir masaya, herhangi bir şeye ihtiyaçları vardı. Khài'yi şimdi istiyordu ve çok hazırdı...

“Çorbaya çok fazla yağ koymuşlar,” dedi tanıdık bir ses.
“Ama balık, aman Tanrım...”

Annesi ve birkaç teyzesi merdivenlerin ortasından onlara bakıyordu.

Esme ve Khài bir anda birbirlerinden ayrıldılar. Utançla kızaran Esme, hanımlar merdivenlerden inmeyi bitirirken titreyen elleriyle elbisesini düzeltti.

“Chào, Cô Nga,” dedi başını teyzelere doğru eğmeden önce. Baldırlarını birbirine bastırdı, insanlarla dolu bir odada bu kadar tahrik olmaya alışık değildi.

Khài bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Merhaba anne, Dì Anh, Dì Mai, Dì Tuyết.” Gözlerini kaçırarak şişmiş alt dudağını ağzına götürdü. Ah Tanrım, ruju her tarafına bulaşmıştı.

“Anh Khài, izin ver de ben...” Kadın, bir elini adamın yüzüne doğru kaldırdı.

Ona dokunmakta tereddüt edince Khài kadının elini çenesine götürdü.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Rujum.” Başparmağını kızarmış ağzının köşesindeki bir lekenin üzerinde gezdirdi ama leke çıkmadı. “Olamaz, Khài.”

Kızın düşündüğü gibi üzölmek yerine gülömsedi, gam-zelerini ona gösterdi ve kızın yüreğine bir sıcaklık doldu.

Kadını öperken yakalanmak umurunda değildi.

“Gençler, ha?” diye yorum yaptı teyzelerinden biri ve diğerleri de liseli kızlar gibi kıkırdadılar.

“Bu iki çocuk.” C  Nga sert görünmeye çalışsa da yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. “Evinize gidin artık. İnsanlar sizi görecek.” Dev boyutlu çantasını karıştırarak bir mendil buldu ve Esme’ye uzattı. Sonra teyzeleri sürükleyerek götürdü.

Ön kapılar kapanır kapanmaz Esme mendili Kh i’nin ağzına doğru kaldırdı ama Kh i mendilden kurtuldu ve dudaklarını dudaklarına yavaşça bastırarak onu tekrar öptü. Parmaklarını saçlarına geçirip onu daha derinden öpebilmek için başını geriye doğru eğdiğinde mendil elinde buruşturuldu ve unutuldu.

Birinin boğazını temizlediğini duydular.

Ama bu kez Esme kendini kurtarmaya çalıştığında Kh i’nin kolları onu sarıp sarmaladı. Omzunun üzerinden bakınca Qu n’ın kollarını kavuşturmuş, yüzünde kocaman bir sırıtışla onları izlediğini gördü.

“Büyükler gitmeye başlıyor,” dedi Qu n. “Gençler bunu... başka bir yerde yapmak isteyebilirsiniz. Bilirsiniz, böylece onlara kalp krizi geçirtmezsiniz.”

Kh i bir ağabeyine, bir Esme’ye baktı ve kadını tutuşunu biraz gevşetti. “Benimle gelmek mi istiyorsun... yoksa kalmak mı?”

“Seninle olmak istiyorum,” diye fısıldadı.

Adamın yüzüne yine o güzel gülümseme yayıldı. “Gidelim o zaman.”

Ayrıldılar, Esme saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı; o anda Qu n’ın yanında nasıl davranacağından emin değildi. Ama o, kızgın ya da aşağılanmış görünmüyordu. Aksine memnun görünüyordu. Bunu, bir şekilde o mu planlamıştı?

Quân, Khâi'yle şu Amerikan el sıkışma/tek kolla sarılma/sırt tokatlama şeylerinden birini yaptı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. İkinize de iyi geceler."

Esme'ye göz kırptı ve merdivenlerden geri çıktı, Esme de ona beceriksizce el salladı. Khâi ağabeyinin daha önce tuttuğu elini açtı; avucunda parlak bir folyo duruyordu.

Esme'nin yanakları kızardı ama sırtıtmaktan da kendini alamadı.

Quân gelmiş geçmiş en iyi kardeşti.

Khâi folyoyu işaret ve ortaparmaklarının arasında tutacak şekilde kaydırды ve sabit bakışlarla kadını süzdü. "Bunu bu gece kullanma şansım olacak mı?"

Soluksuz beklenti, Esme'nin damarlarında fokurdarken dudağını ısırды. Adamın daha önce yere düşürdüğü kitabı aldıktan sonra omzunun üzerinden ona baktı ve "Umarım," dedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Khâi, arabayı deli gibi kullanarak evine doğru gitti. Kalp atışları o kadar hızlıydı ki on tane araba kazası yapmamış olması mucizeydi. Cebindeki prezervatif kalçasını yakıyordu.

Esme'yle seks yapacaktı.

Seks.

Esme'yle.

Bu ateşin ortasında bile bunu yapmaması gerektiği gerçeğinin farkındaydı. Ondan uzak durmalıydı. *Kız oğlanı sever, oğlan kızı sever.* Ya ona âşık olursa? Yapamazdı...

Hayır, dedi kendine kararlı bir şekilde. Yapabilirdi. Hiçbir şey beklemediğini açıkça belirtmişti ve Esme'nin ne istediğini bildiğini düşünüyordu. Kendisine ve bağımlılık korkusuna gelince üstesinden gelebilirdi. Artık duramayacak kadar ileri gitmişti. Bunu çok fazla istiyordu. Ayrıca yetişkin insanlar bunu her zaman yapardı. *Ağabeyi* bunu her zaman yapıyordu, prezervatif tedariki de bunu kanıtlıyordu.

Khâi, evinin önüne park ettikten sonra, birlikte ön kapıya doğru yürüdüler. Bunu sayısız kez yapmışlardı ama bu gece her şey farklı ve gerçeküstü geliyordu. Gece açan yaseminler her zaman orada olsalar da hava, her nasılsa daha tatlı kokuyordu. Nasıl olmuştu da circır böceklerinin

civıltısını daha önce hiç böyle duymamış ya da ağaçların arasından göz kırpan yıldızları fark etmemiştir?

Kapının kilidini açtığında Esmeyi cıltsız kitabını göğsüne bastırarak, kirpiklerinin altından onu izliyordu. Dudaklarını ıslattı ve onu öpmeyi arzusu karnındaki kasları kasacak kadar sertleştirdi. Adam nefesini düzenlemeye çalıştı, kanının akışını sakinleştirmeye çalıştı, her zamanki işlevsel durumunu geri kazanmaya çalıştı ama sonra onu öpmeye *izni olduğunu* hatırladı.

Ne. Zaman. İsterse.

Onu kapıya yasladı ve dudaklarına yapıştı. Kadın gevşeyip öpücüküne karşılık verdiğinde inledi. Her zaman kadının kendisini geri çevirmesini beklerdi ama o bunu asla yapmamıştı. Bu baş döndürücü bir şeydi, onun kabulü... Başka ne yapmasına izin verecekti acaba?

Dudaklarına son bir veda öpücükü kondurduktan sonra, dudaklarını boynundan aşağıya doğru kaydırarak. Bunu yapmak istememiştir ama orada bir iz bırakmıştı. İçinde derin bir mağara adamı memnuniyeti belirdi ve bunu sorgulamadı. Karşılık olarak o noktayı öptü. Kadın başını yana eğip kendini sessizce ona sunduğunda anlamadığı içgüdülerine teslim oldu ve dişlerini kadının hassas teninde gezdirdi. Kızın nefesi kesildi ve kolundaki tüylerin diken diken olduğunu gördü. Bunu o yapmıştı.

Çok yumuşak, ona karşı çok duyarlı, sadece onun için. Şimdilik.

Nefesini tutarak sonsuza dek yapmayı arzuladığı şeyi yaptı. Kadının dolgun göğüslerini avuçlarının içine aldı. Kadın da ona izin verdi. Başparmakları elbisesinin içinden göğüs uçlarının sert noktalarını fark etti, onları okşadı; kadının gözleri puslandığında titreyerek nefes verdi ve alt dudaklarını ısırarak. Onun bundan hoşlandığından yüzde doksan emindi.

Başka nelerden hoşlanırdı? Onu şu anda hissettiği kadar iyi hissettirebilir miydi? Denemeye kararlıydı. Onu memnun etmesi gerekiyordu. Adamın buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Ağzı tekrar onunkini buldu ve zihni *bulanıklaştı*. Kadın duyularını bastırmış, düşünmesini imkânsız hâle getirmişti. Sadece çilekli tadı, teninin ipeksiliği, avuçlarını dolduran kıvrımları ve kalçaları ona doğru her sallandığında ona baskı yapan yumuşaklığı vardı.

Öpücüklerin arasında fısıldadı. “Yatak. Khâi. Şimdi.”

Yatak.

Seks.

Esmе.

Vücudu acı verecek kadar sertleşti ve Esmе’nin dudaklarını bırakıp alnını onunkine bastırarak bir anlığına sakinleşti; beynini nasıl kullanacağını yeniden öğreniyor gibiydi. İnsanlar ona zeki olduğunu söylerdi. Onları yatağa nasıl götüreceğini bulabilmeliydi. Bu sıradan bir görevdi. O kadar da imkânsız görünmemeliydi. Yapacaklarını adımlara bölebilirdi.

Kapıyı açtı, anahtarlarını cebine koymayı hatırladığında kendine ekstra bir puan verdi ve sonra onu kucağına aldı.

Adam onu evin içine taşıırken Esmе güldü. “Yürüye biliyorum. Daha iyiyim.”

“Sana sarılmak hoşuma gidiyor.”

Gözleri onunkilerle buluştu. Kadının dudakları kıvrılmadı ama gülümsediğini hissetti. Odasına giden yolun geri kalanında sessizdi. Adam onu yatağının ortasına yerleştirdikten sonra ayağa kalktı, kitabını komodinin üzerine koydu ve kadının yüksek topuklu ayakkabılarını ayağından çıkarıp tüylü halıya bıraktı. Ardından kolyesini ve diğer takılarını çıkardı. Sonra bacaklarını altına kıvırdı ve ateşli gözlerle onu izledi.

Bir an sonra Esme'nin beklediğini fark etti. Onu beklediğini...

Ayakkabılarını çıkardı; yatak odasında hiç yapmadığı bir şeydi bu çünkü ön kapıda yapardı. Muhtemelen evin içinde sokak kirinden bir iz bırakmıştı. Bu, onu daha fazla rahatsız etmeden önce başını iki yana salladı, takım elbisesinin ceketini silkti ve yatağa oturdu. İstemedен de olsa aralarına bir kol boyu mesafe koymuştu, güvenli bir mesafe.

Kadın, adamın gözlerinin içine bakmadan önce bir saniyeliğine bu boş alanı düşündü, elbisesini tuttu ve onu tamamen yok edecek şekilde başının üzerine çekti.

Bir saniye içinde, adam için mükemmelliğin yeni tanımını olmuştı. Khâi'nin standartları, tam onun oranlarına ve ölçülerine göre hizalanmıştı. Başka hiç kimse onunla boy ölçüşemezdi.

Güzel kadın, güzel yontulmuş memeler ve esmer meme uçları, güzel kalçalar... İlk düğün gecesinde giydiği beyaz pamuklu külotun aynısını giymişti. Bel bandındaki küçük fiyonktan bunu anlayabiliyordu. Ya öyleydi ya da onun gibi birkaç tane vardı. Kadınlar da erkekler gibi altılı paketler hâlinde mi iç çamaşırı alıyordu? Altı küçük beyaz fiyonklu, altı beyaz külotun görüntüsü zihninde canlandı.

O küçük fiyonk onu büyülemişti. Ona dokunmak istedi. Ve bacaklarına, tenine, her yerine. Memelerine, kesinlikle memelerine.

“Sıra sende.” Kadının sesinin boğuk tonu, neredeyse tenine dokunuyor gibi hissettirdi; adamın vücudundaki tüyler diken diken oldu.

Ağzı konuşamayacak kadar kurumuştı, bu yüzden başını salladı. Titrediğini hissediyordu ama kravatını çözerken ve gömleğinin düğmelerini açarken elleri sabitti. Onu heyecanlandıran, kadının yüzündeki ifade ve her hareketini izleyişiydi. Onun için bedeni sadece... bedeniydi, içinde

yaşadığı bu şeydi. Kendisini onun gözlerinden görmek yeni bir deneyimdi.

Tişörtünü çıkardığında kadının dudakları hızlı bir nefes çekişiyle ayrıldı. Pantolonunu çıkarıp sadece boxer'ıyla kaldığında, kadının bakışları üzerinde dolaştı. Baktığı her yerde adamın teni ısınıyordu; göğsü, kolları, karnı, bacakları.

Kadın, bir elini uzun saçlarının arasından geçirip bir parmak ucunu ısırdı ve adamın ciğerlerinden resmen hava fışkırdı. Daha fazla direnemeyerek dizlerinin üzerine çöktü ve yaklaştı, daha da yaklaştı. Yarım kol boyu. Bir çeyrek. Vücutları ilk kez birbirine, ten tene değdi.

Erkeklerle boğuşmuştu. Bu kasıtlı, nazik olmayan bir dokunma türüydü ve kabul edilebilirdi. Karşısında birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu; eşleşmiş iki kişi birbirlerini morartıyor ve cezalandırıyorlardı, biri kaysa, diğeri onu boğmaya çalışıyordu.

Bu öyle bir şey değildi. Esmeyi, spor çorabı ve erkek teri gibi kokmuyordu ve kıvrımları onun çukurlarına uyuyordu, yumuşaktan sert, pürüzsüzden pürüzlüye, mükemmel bir eşleşmeydi. Kendisinden çok daha küçük olması pek bir anlam ifade etmiyordu. İstese kadını iki saniye içinde alt edebilirdi. Ama bunu asla yapmak istemedi.

Kadının sıcak nefesi boynunu ısıttı ve yüzünü görebilmek için başını geriye doğru eğdi. Uykulu yeşil gözleri ona bakıyordu ve aralanmış kırmızı dudakları adamın direnişinden arta kalan ne varsa yakıp yok etti. Ağzını aldı, dilini derinlere soktu ve kadın da onu aynı şiddetle öptü.

Adam sanki yeterince yaklaşıyor, nefes alamıyor, düşünemiyordu. Zihninde vücudunun haritasını çıkarırken kadının her yerine dokundu. Poposunun olgun kıvrımlarına, sırtının pürüzsüzlüğüne, memelerine... Kadının sert meme uçları, avuçlarının ortasına sürtünürken inledi. Ağzına alması için ağlıyor gibiydiler ve daha ne olduğunu anlamadan

sertleşmiş bir ucu emiyor, dilinin üzerinde yuvarlıyor, kadını yatağa bastırıyor, içinde kayboluyordu. Kalçalarına yer açmak için bacaklarını ayırdı ve ona doğru sallanırken ürperdi. Sürtünme, onun kokusu, çıkardığı mırıltılı sesler, saf cennet.

“Şimdi, Khài.”

Kelimeleri anlamamıştı. Kendini ona sürtmekten alıkoymıyordu.

“Khài,” dedi nefes nefese. “Şimdi.”

Geri çekildi ve meme ucu ağzından fırladı; ıslaktı, parlıyordu. Bu görüntü o kadar erotikti ki düşüncelerini toparlayamadan önce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu tanınmayacak hırıltılı bir sesle.

Kadının dudakları aralandı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Göğsü hızlı nefeslerle kabarıyor, memelerini en çekici şekilde hareket ettiriyor ve elleri iki yanında, orada olmayan bir şeyi kavrıyormuş gibi açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyordu.

Sonunda kadın, “Prezervatif,” dedi.

Her şey yerli yerine oturdu.

Yataktan kalktı ve pantolonunun cebinden tek prezervatifi çıkardı. Kadını izleyerek iç çamaşırını aşağı indirdi, böylece penisi dışarı fırladı. Kadının gözleri karardığında ve dilinin ucuyla üst dudağını yaladığında, ham bir şehvet dalgası adamı neredeyse dizlerinin üzerine çökertti. İç çamaşırını sonuna kadar indirdi ve yatağa, kadının yanına uzandı.

Folyoyu açarken kırıştı ve yağlı lateksi aşırı hassas ve uzun uzvunun üzerinde yuvarladı. İş bitince ellerini yanlarına bıraktı.

Vakit gelmişti ama bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Her zaman, ona ne yapması gerekeceğini söyleyen bir iç ses olacağını düşünmüştü. İnsanlar binlerce yıldır çiftleşiyordu. Bu onlara doğal, içgüdüsel olarak geliyordu.

Ama Khái'nin tek duyduğu kendi nefes alış verişiydi. Bu işi berbat edecekti.

Kadın, gözlerini onunkilerden ayırmadan alt dudağını ısırды ve kalçalarını hafifçe kaldırarak külotunu çıkardı. Bacaklarını birbirine bastırmaya devam etti; kalçalarının arasındaki kıvrımlar Khái'nin dikkatini çekmişti. Sertçe yutkundu. Çıplaktı, görkemli bir şekilde çıplaktı.

“Buraya gel,” dedi kadın.

Vücudu kendiliğinden itaat etti, dizlerinin arasına girip kadını sardı ve tam olarak aynı hizaya geldi. Dudaklarının cazibesi çok fazlaydı ve onu çaresiz bir dokunuşla öptü. Kalçalarını döndürdüğünde, penisi onun üzerinden kaydı ve ucu içine girdi. Sadece ucu. Her yeri alev alev yanmaya başladı; sırtı, kafatasının tabanı, kafa derisi.

Bu oluyordu. O ve Esmе. Birlikte.

Yavaşça içeri iterken onu daha derinden öptü. Her santim onu değiştirdi, parçaladı ve tekrar bir araya getirdi; sonunda tamamen içine girdiğinde kadın başını arkaya atıp inledi.

Bir an için hareket edemeyecek kadar şaşırmıştı. Onu *memnun etmişti*. Bir kadını tatmin etmenin bu kadar kolay olacağını hiç hayal etmemişti. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, dudaklarını öptü, şefkat ve yeni hislerle çalkalandı. Esmе'nin içinde olmak gibisi yoktu. Kadın dardı, sanki birbirleri için özel yapılmış gibi ona uyuyordu; sıcak ve yumuşak.

Kadının kalçaları kalkıp onu daha da içeri ittiğinde zevk adamın içinde cızırdadı ve sahip olmadığını düşündüğü içgüdüleri canlandı. Geri çekildi ve sert bir iniltiyle tekrar içine girdi; dışarı, içeri, daha hızlı. Lanet olsun, seks çok güzeldi. Seks *harikaydı*, duşta mastürbasyon yapmaktan on bin kat daha iyiydi, bir milyon kez, bir milyar kez.

Ve bunun Esme'yle birlikte olduğundan kaynaklandığını biliyordu. O her şeyi farklı kılıyordu. İlk seferini Esme'yle yapmasından dolayı çok mutluydu.

Esme, Khâi'ye dokunma ihtiyacına karşı savaşıırken bat-taniyeleri elleriyle sıktı. Adamın yüzü acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Onu yatıştırmak ve sonra her yerini okşamak istedi.

Muhteşemdi, güçlü kasları ve sert hatları vardı.

İyiymiş, çok iyiymiş ve ihtiyacı olan yere bir kez bile dokunmamış olmasına rağmen orgazm olmaya acı verici bir şekilde yakındı. Sırtını kamburlaştırdı ve mükemmel açığı bulmaya çalışarak ona karşı kıvrandı ama hareketleri adamı sadece alevlendirdi.

İtişleri hızlanıp sığlaştı ve nefesi kesilirken penisini keskin bir şekilde içeri sokup kalçalarını birkaç kalp atışı boyunca kilitledi; şakaklarından öptü. Sonra çekilip yataktan kalktı ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Adama inanamayarak yatağa yığıldı. Bu muydu yani? Elbette yakında geri dönecekti. Onun dönmesi ve başladığı işi bitirmesi için can atıyordu.

Sonra duş sesini duydu.

Yatakta doğruldu ve teni soğurken banyo kapısına baktı. Gerçekten işi bitmişti. Keyfini çıkarmıştı ve şimdi de ondan kalan izleri duşta temizliyordu. İşini bitireli bir dakika bile olmamıştı. Dudakları hâlâ adamın öpücükleriyle ıslaktı.

Gözyaşları, onu akmakla tehdit etse de onları bastırdı. Banyo kapısına bakarak orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Saatler ya da saniyeler olabilirdi ama sonunda adamın yatağından atladı, eşyalarını topladı ve odasında yere bıraktı. Kanepeye tünedikten sonra kollarını kendi etrafında sıkıca sardı. Onunla birlikte olmak istemişti ve olmuştu da.

Merakı tatmin edilmişti. Ona hiçbir şey beklemediğini söylemişti ve adam da ona tam olarak bunu vermişti. Hiçbir şey.

İçinden acı ve öfke sarmalı geçiyordu. Öfkeye odaklandı. Duş kapandığında banyoya doğru yürüdü. Adam, havluya kurulanırken başını kaldırıp baktı. Garip bir ânın ardından havluyu kalçasından kaldırdı ve saçlarını kurularken güzel çıplak vücudunu ortaya serdi. Başını ovuştururken kıvrılan kollarındaki belirgin kaslar, geniş omuzları, sıkı karnı, o *kısmı*, güçlü bacakları. Her şey gözüne mükemmel görünüyordu ama gördükleri onun için değildi. Adam ona sırttı, gamzeli bir sırıtıştı bu ama kadın ona sertçe bakınca gülümsemesi soldu.

Kadın, duş kabinine girdi ve düğmelere sertçe bastı. Onun nesi vardı da adamın gülümsemesi hâlâ onu eritiyordu? Kendine hiç saygısı yoktu. Bacaklarının arasını ovaladığında, hassas teni ihtiyaçtan zonkluyordu. Adam öpmüş, dokunmuş ve onu çılgına çevirmiş, sonra da öylece bırakmıştı. Yine terk edilmişti.

Onu her zaman öylece bırakacaktı. Çünkü istediği o değildi. Bunu biliyordu ama yine de kendini adamın kollarına atmıştı.

Ah, aptal kız.

Su onu yıkarken ve sıcaklık tenine işlerken her şeyin orada bittiğine yemin etti. Artık bitmişti. Artık gizli umutlar, baştan çıkarmalar, adamı önemsemek yoktu. İşi bitmişti. Zengin, şık ya da akıllı değildi ama bir kez kullanıp atabileceğiniz bir şey de değildi. Onun bir değeri vardı. Bunu giydiği kıyafetlerde ya da adından sonra gelen kısaltmalarda göremez ya da konuşma tarzında duyamazdınız ama nereden geldiğini tam olarak anlamasa da *hissediyordu*. Göğsünün içinde çarpıyordu; büyük, güçlü ve parlak. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

İnancının verdiği güçle suyu kapattı, göğsüne yeni bir havlu çekti ve duştan çıktı.

Khài dişlerini fırçalarken durakladı ve dönüp ona baktı, bakışlarının çıplak teninde gezinmesine izin verdi. Adamın yeniden sertleştiğini fark etmemek imkânsızdı ve kadının hain vücudu buna karşılık olarak ısındı. Ah, aptal vücut.

Onun yanından geçip gitti ve tek kelime etmeden kendini odasına kapattı. Konuşmaya çalışsa ya ağlayacak ya da ona bağıracaktı. Başka bir beyaz külot giydikten ve pijamalarını da üzerine geçirdikten sonra battaniyelerini silkeleyip yatağını kanepeye yaptı. Artık yatağını paylaşmak yoktu.

Bacaklarını yorganın altına iterken kapısı çalındı ve Khài üzerinde yeni bir boxer'la odaya girdi.

Kanepenin üzerindeki battaniyelere bakarken boynunu ovuşturdu. “Benim odamda... uyumayacak mısın? Her zamanki gibi?”

“Kanepe iyidir.”

Adamın kaşları çatıldı ama bir süre sonra başını salladı. “Tamam o zaman. İyi geceler.” Ona hafifçe gülümseyerek kapıyı kapattı ve odasına dönerken ayak sesleri azaldı.

Esme yastığını yanağının altından çekip çıkarmadan önce yumrukladı ve bedeninin yanına çekerek sanki bir insanmış gibi yastığına sarıldı. Onunla uyumasına gerek yoktu. Öfkesi ona eşlik edecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Khâi'nin ertesi sabah gördüğü ilk şey, yatağının diğer yarısının boş olduğuydu. Esme yoktu, hatta battaniyelerde bir kırıksıklık bile yoktu.

Biriyle seks yaptıktan sonra ondan uzaklaşmak istemesi normal miydi? Bunu anlamıyordu, özellikle de Esme yalnız uyuduğunda kâbuslar görürken ama onu kendi hâline bırakmaktan başka ne yapacağını da bilmiyordu.

Oturdu, ayaklarını yere koydu ve parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi. Ölü gibi uyumuştı –muhtemelen harika bir seksin getirisiydi bu– ama bugün her şey ters geliyordu. Duvarlar çok gri, oda çok pis, yatağı çok büyüktü. Halısı bile çıplak ayaklarının etrafında fazladan çirkin görünüyordu ve yumuşaklığı rahatsız ediciliğini telafi etmeye yetmiyordu.

Rutinin işleri yoluna koyacağını umarak pazar sabahı olağan işlerini yapmaya koyuldu. Hazırlandı, bir protein barı mideye indirdi ve ağırlık kaldırdı ama Esme odasından hiç çıkmadı. Bunu biliyordu çünkü tüm zamanını onu bekleyerek geçirmişti.

Duş aldıktan sonra onu kanepede oturmuş, televizyonda dönen çizgi filmin karşısında ders kitabı okurken buldu. Dizüstü bilgisayarını aldı ve o ders çalışırken yanında

çalışmayı düşünerek kanepede ona katıldı ancak oturur oturmaz kadın ayağa kalktı ve odasına geçerek gözden kayboldu.

Ne haltlar dönüyordu? Seks yaptıkları için ondan bıkmış mıydı? Adam ondan bıkmamıştı. Aksine onu daha az değil, daha çok istiyordu. Kaşlarını çatarak bilgisayarını kanepeye bıraktı ve onun peşinden gitti.

Kapısının önünde derin bir nefes aldı, ellerini genişçe açıp uzattı ve kapıyı çaldı.

Kapı kısa bir süre sonra açıldı ve Esmе onunla yüz yüze geldi.

Diz hizasındaki şortunun üzerine sarı *Em yêu anh yêu em* gömleğini giymiş, saçlarını özensiz bir şekilde at kuyruğu yapmış ve kulağının üzerine bir kalem koymuştu. O kadar güzeldi ki adamın göğsünü acıtıyordu.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu.

Ona bakarken kadının dudakları inceldi.

“Neden böyle davranıyorsun?” Onun eskisi gibi olmasını istiyordu.

Kadın çenesini yukarı kaldırdı, isyan edercesine inatçı görünüyordu ve adamın içinde onu öpmek için sapkın bir arzu yükseldi. Neredeyse harekete geçecekti ama kadın onu ısıracak gibi görünüyordu. Ancak o zaman gözleri cam gibi oldu ve nefes alışları hızlandı. “İstediğimi yaparım.”

“Aç mısın? Ben...”

“Hayır, teşekkürler.” Kadın, kapıyı adamın suratına kapattı.

Adam bir dakika boyunca kapıya baktı. Neler oluyordu böyle? Yanlış bir şey mi yapmıştı? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Seks yapmıştı, harikaydı ve sonrasında terini kızın üzerine bulaştırmamak için hemen duş almıştı. Biri onu su aygırı sakinleştiricisiyle vurmuş gibi hissettiği için bu muazzam bir çaba gerektirmişti. Ne oluyordu? Keşke insanları anlayabilseydi.

Ama bunu yapabilen birini tanıyordu. Çünkü o ideal bir insandı.

Anahtarlarını aldı ve kendini evden dışarı attı. Quan'ın San Francisco'daki mahallesine varması kırk beş dakika, sokakta park yeri bulması ise on beş dakika sürdü. Sonunda apartmanın dışındaki zile bastığında cevap gelmedi.

Tekrar denedi.

Hâlâ cevap yoktu.

Hissederek bir kez daha.

Yine bir şey yok.

Kendi kendine homurdanarak cebinden telefonunu çıkardı ve kardeşini aradı.

Quan ilk çalışta telefonu açtı. "Hey, naber?" diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Senin binanın önündeyim."

"Ne oldu? Bir sorun mu var? Bekle, geliyorum. Bir saniye bekle." Daha yumuşak bir kadın sesi arka planda bir şeyler mırıldandı ve o da, "Kardeşim arıyor. Hemen döneceğim," dedikten sonra telefon bağlantısı kesildi.

Khài beklerken, betonun üzerindeki bir toprak parçasını tekmeledi. Olaylı bir gece geçiren tek kişi kendisi değilmiş gibi görünüyordu. Yine de Quan'ın sevgilisinin bütün gün onu görmezden geleceğini ve ondan kaçacağını sanmıyordu.

Ön kapı açıldığında Quan'ın üzerinde dövmeler ve eski bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. "Selam."

Khài bir an için Quan'ın dövmelerine o kadar dalmıştı ki neden geldiğini unuttu. "Yenilerini ne zaman yaptırdın? O boş kalan yer için de bir planın var mı?"

Quan, sol tarafındaki Japon tarzı sanatla birleşen sağ tarafındaki girdaplı kaligrafiyi kaşıdı. "Boş bırakacağım. İyisinden bir sürü var zaten."

"'Bir sürü' sınırını çoktan aştığını düşünmüyor musun?" Khài sordu.

“Kapa çeneni. Kırım hâlâ çıplak. İçeri gel hadi.”

Khài binaya girdi ve asansöre birlikte bindiler.

“Ee, ne oldu?” Quan dijital ekrandaki rakamlar yükselirken sordu. “Beni hiç ziyaret etmezsin sen.”

Khài parmaklarını gevşetmeden önce tekrar uzattı. “Dün gece seks yaptım. Esme’yle.”

Ağabeyinin ağzında kocaman bir sırıtış belirdi. “İlk seferindi, değil mi?”

Khài başıyla onayladı. Kimseye bakir olduğunu söylememişti ama elbette Quan o mükemmel insan sezgileriyle bunu biliyordu.

“Aferin küçük kardeşim.” Quan yumruğunu uzattı, Khài de alışkanlıktan yumruğunu kendi yumruğuyla tokuşturdu. O zaman kendini gülünç hissetti.

“Umursamazsın, değil mi? Sen onunla ilgilendiğini söylemiştin ve ben...”

“Hayır, umurumda değil,” dedi Quan küçük bir kahkaha atarak. “Sen benim kardeşimsin. Her zaman önceliğim sensin. Ayrıca ikinizi yakıştırıyorum. Ona yaklaştığın için memnun oldum.”

Khài derin bir nefesle göğsünü doldurdu, kararsızlığı yüzünden ağabeyiyle arasını bozmadığı için rahatlamıştı ama aynı zamanda Esme’nin Quan yerine onu seçmiş olmasından da garip bir gurur duyuyordu. Khài bir kadın olsaydı Quan’ı seçerdi, rakibi yoktu. “Şu anda garip davranıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Yani sana yapıştı ve sen de durmasını mı istiyorsun? Bazen böyle şeyler olur. Onları nazikçe bırakman gerekiyor. Benim yaptığım şey şu...”

“Hayır, öyle değil.” Sarılmayı umursamazdı. Bu, şu anda olanlardan daha iyi olurdu. “Sanırım bana kızgın ama sorunun ne olduğunu anlayamıyorum. Bana söylemiyor.”

Quan'ın kaşları kalktı. “Ne zaman garip davranmaya başladı?”

“Sanırım...” Anılarını araştırırken yana doğru baktı. “Sanırım biz, seks yaptıktan hemen sonra.”

Quan'ın kaşları daha da havaya kalktı, sonra ifadesi donuklaştı. “Belki de öyledir. Onun, bilirsin işte, hoşuna gitti mi?”

“Evet, o kısmı kolaydı.”

“Gerçekten mi?” dedi Quan kuru bir ses tonuyla. “İlk seksindi; milli oldun.”

“Evet.”

Quan, Khài'ye şüpheli bir bakış attı. “Nesin sen, Orgazm Kralı Midas mı? Sekizinci sınıftan beri sanatımı mükemmelleştiriyorum ve bazen hâlâ orada ne yaptığımı bilmiyorum. Kadınlar karmaşıktır.”

“Ne sanatı? Bu sadece seks. Vücutları bir araya getirirsin ve bir şeyler olur. Doğal kanallar gibi.” Lanet olsun, duygusal açıdan kötü olabilirdi ama bu kısmı doğru anlamıştı.

Quan, “Sorunu çözdüğümüzden oldukça eminim,” dedi.

Khài ellerini ceplerine soktu. “Anlat o zaman.” O, Quan'ın yanıldığından yüzde doksan dokuz emindi.

“Geldiğini nereden biliyorsun?”

Asansörün sesi duyuldu. Dar bir koridorda yürüyüp Quan'ın dairesine doğru giderken Khài boğazını temizledi. “Sesler çıkardı. O *türden* sesler.” Gerçekten güzel sesler.

“Başka bir şey var mı?” Quan kapının önünde durdu ve anahtarı kilide soktu.

“Başka ne olacaktı ki?”

“Oh, Tanrı aşkına, içeri gelip otur.” Quan bekâr evinin kapısını açtı.

Khài içeriye dikkatle adım attı, yarı yarıya duvarlarda sperm bulacağına inanıyordu ama çoğunlukla temizdi.

Kesinlikle sperm yoktu. Görebildiği kadarıyla. Siyah deri koltukları yakından incelediğinde ne bulacağını kim bilebilirdi ki? Quan'ı mutfağa kadar takip etmeden önce ayak-kabıllarını çıkarmadı.

“Otursana. Akşamdan kalmalığımı düzeltmem gerek.” Quan modern mutfağını karıştırdı, yumurtaları blendera kırdı ve portakal suyu ekledi. Karışımı köpürttükten sonra eski, dev bir Slurpee bardağına doldurdu ve mutfak masasında Khài'ye katıldı. “Biraz ister misin?” Bardağı Khài'ye doğru uzattı.

Khài yüzünü buruşturdu. “Hayır, teşekkürler. Advil'in var mı?”

“Yok, bitti.” Quan içkisinin yarısını içti, bardağı yere bıraktı ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Tamam, sekse dönelim. Tahminimce orgazm olmadı.”

“Orgazm belirtileri nelerdir?”

Quan kahkahayı patlattı ve portakallı karışımından biraz daha içti. “Sadece sen orgazmdan bir hastalıkmiş gibi bahsedersin.”

Khài parmaklarını masaya vurdu. “Artık devam edebilir misin?”

“Tamam, tamam, tamam.” Quan kıkırdamadan önce derin bir nefes aldı, başını salladı ve çenesindeki kirli sakallarını kaşıdı.

“Öncelikle, o... Bekle, Michael burada olsaydı harika olmaz mıydı? O, bu işte profesyoneldir. Hadi, *onu arayalım.*”

“Ne? Hayır. Öğrenmem gerekenleri sen anlatamaz mısın?”

Quan parmaklarını Khài'nin ceplerine doğru salladı. “Telefonunu çıkar ve onu ara. Söylediklerimi doğrulayabilir, böylece bana birinin test cevaplarından kopya çekiyormuşum gibi bakmayı bırakabilirsin.”

“*Sen ara.*”

“Arasam da açmaz. Bugün cumartesi ve daha sekiz bile olmadı. Onu sen ararsan acil bir durum olduğunu düşünür. Çünkü sen, hiç kimseyi aramazsın.”

Khài gözlerini devirerek telefonunu çıkardı, kuzenini aradı ve hoparlör düğmesine bastı. Bütün konuşmayı tek başına yapmasına imkân yoktu.

Michael dördüncü çalışta telefonu açtı. “Hey, Khài, nasıl gidiyor?”

Khài, telefonu kardeşine doğru tuttu ve Quan, “Michael, uzmanlığına ihtiyacımız var. Orgazm hakkında.”

“Bu da ne? Dalga mı geçiyorsun benimle?” Hoparlörden sinirli bir ses yükseldi. “Uyumaya geri dönüyorum.”

“Şaka yapmıyoruz,” dedi Khài hızla.

Michael, “Ne bilmek istiyordunuz?” demeden önce uzun bir duraklama oldu.

Khài derin bir nefes alıp verdikten sonra sordu: “Bir kadının orgazm olduğunu nasıl anlarsınız? Sempt... işaretler nelerdir?”

“Vay canına, tamam. Orgazm. Ee...” Boğazını temizledi. “Bir sürü işaret var ama her kadın aynı değil. Genelde o...” Tekrar boğazını temizledi. “Bu neden bu kadar zor?” Biraz güldü.

“Peki madem dokuz yaşında bir çocuk kadar olgunsun, ben başlayayım,” dedi Quan. “Sesler gerçekten yanıltıcıdır. Gürültülü bir kadınla birlikte olduğunda bil ki çoğu sahtekârdır ve seksin bitmesini istiyordur çünkü hoşuna gitmemiştir. O yüzden anlayabilmek için vücudunu gözlemlemek daha iyidir. Bir kadın boşalmak üzereyken gerilir ve kalçaları yükselir. Cildi kızarır. Ve orgazm olduğunda sert ve hızlı bir şekilde kasılır. Tüm vücudu titreyebilir. Eğer dikkat edersen bunu sikinde, parmaklarında ya da dilinde hissedersin. Bu harika bir şeydir.”

Uzun bir duraksamadan sonra Michael, “Ne dedi?” dedi.

Önce telefona, sonra da kardeşinin yüzüne bakan Khài’nin tenini rahatsız edici bir his kapladı. “Bütün bunları yapıp yapmadığını bilmiyorum. Çok iyi hissettiğim için dikkatim dağılmıştı.”

“İçinde miydin?” Quan sordu.

“Şey, evet. Seks böyle yapılır,” dedi Khài. Bunu beşinci sınıf sağlık dersinde öğretmişlerdi.

Quan ona sabırsız bir bakış attı. “Klitorisine hiç dokundun mu?”

“O da ne?”

“Lanet olsun,” dedi Michael.

Quan avucunu alnına vurdu. “Onun klitorisi. Boşalmasını sağlamak için onu uyardığın yer.”

“Nerede?”

Quan iki eliyle yüzünü ovuştururken Michael, “Lanet olsun” diye tekrarladı.

“Ne?” Khài sordu. “Okulda sağlık dersinde ‘klitoris’ hakkında konuşmuyorlar.” Kulağa gerçekmiş gibi bile gelmiyordu. Tek bildiği, bunun Chupacabra* ya da Roswell uzaylıları** gibi bir şehir efsanesi olduğuydu.

“Gerçekten öğretmeliler,” dedi Michael, sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

“Neden yapmıyorlar?”

Michael ve Quan sustular.

“Yani belki de orgazm olmadı. Bu bana kızması için yeterli bir sebep mi?” diye sordu.

“Kimden bahsediyoruz?” diye sordu Michael.

“Esme,” dedi Khài.

* 1975 yılında Porto Riko’da hayvanlara musallat olup öldürdüğü düşünülen efsanevi yaratık. 1990’lı yıllarda hayvanların tekrar ölmesiyle bir kez daha gündem olmuştur. (e.n.)

** 1947 yılında New Mexico’da uçan daire düştüğüne ve bunun ABD hükümeti tarafından üstünün kapatıldığına inanılan komplo teorisi. (e.n.)

“Oh,” dedi Michael.

“Başka kim olabilir ki?” dedi Quan. “Sonunda ona sarıldın mı? Bunun için birkaç dakikaya ihtiyaçları var.”

“Neden?”

“Siktir Quan!” dedi Michael. “Onu daha iyi hazırlamalıydın.”

Khài, “Beni neye hazırlamalıydı?” diye sordu.

Quan, elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. “Kahretsin.”

“Ter içindeydin ve prezervatifin sızdırıp onu hamile bırakmasından korktum. Duş aldım. Bu uygun görünüyordu.” Öyle değil miydi?

Quan başını ovmaya devam etti. “Kahretsin.”

“Neden bunu söyleyip duruyorsun?” diye sordu Khài.

Quan ellerini başından indirdi ve sabit bakışlarını Khài’ye odakladı. “Bir kadın olduğunu düşün ve –ciddiyim, gülme– bir erkeğin sana dokunmasına izin veriyorsun ancak işler gerçekten iyi hissettirmeye başladığında o duruyor. Ve sonra kendine sorun olmadığını, iyi vakit geçirdiğine sevindiğini söylüyorsun ama adam, seni hemen bırakıyor ve hızlıca gidip duş alıyor, yatağında yalnız kalıyorsun. Ne hissederdin?”

“Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış?”

Quan başını kaldırıp tavana baktı. “Evet, kullanılmış, üzgün ve boktan. Kadınlar seksten sonra daha hassas olurlar, bu yüzden önemsendiklerini hissettiklerinden emin olmalısın.”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Michael.

Khài ağır, yılgın bir nefes verdi. Söz konusu kadınlar olduğunda Michael’ın söyledikleri altın değerindeydi. Khài her şeyi berbat etmişti. Beşinci sınıf sağlık müfredatındaki eksiklikler ve taş kalbi yüzünden...

“Şimdi ne yapacağım?” diye sordu, ne yapacağını bilemez bir hâlde.

Michael ve Quan aynı anda konuştular.

“Özür dile.”

“Özür dile.”

“Ne söylemem gerektiğine dair bir örnek verebilir misiniz?” diye sordu. Bir senaryo çok iyi olurdu. Ezberleyebilir ve ona tekrar edebilirdi.

Quan, “Söyleme, Michael,” dedi, sonra Khâi’ye dönüp. “En iyisi kendi başına bir şey bulman. Bu şekilde daha gerçekçi olur. Ama önce, senin için bazı kitaplarım var,” diye ekledi.

“Ne kitabı?” Michael sordu.

“Seks eğitimi kitapları. Ne? Evet, okuyorum. Şaşırtıcı, biliyorum.” Quan telefona bakarak başını salladı. “Bence artık uyumaya ya da kadınını becermeye geri dönebilirsin. Khâi ile konuşmam gereken bazı şeyler var.”

“Hangi kitaplar? Benim...” Zorlukla duyulabilen bir kadın fısıltısının ardından öpücük olduğu belli olan bir ses duyuldu. “Sonra görüşürüz, beyler. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın.”

Khâi’nin telefonunun ekranı karardı ve Quan ayağa kalktı. “Hemen döneceğim. Yatak odamdalar.”

Khâi kardeşinin koridorda ilerleyişini izledi. Çok geçmeden Quan, kolunun altında bir yığın kitapla geri döndü.

“Gerçekten mi? *Sex for Dummies* [Yeni Başlayanlar İçin Seks] mi?” Khâi sordu. “Bunu *sen* mi okudun?”

“İyi bir genel bakış sunuyor. Ama ben en çok bunu seviyorum.” Quan kitapları masanın üzerine koydu ve *She Comes First* [Önce Kadın Gelir]’i en üste taşıdı. “Oradaki her şeyi katı kurallar olarak alma. Onlar sadece öneri. Hepsine katılmıyorum ama başlamak için iyi bir kaynak.”

Khâi kitaba uzandı ama eli birkaç santim ötede duraksadı. “Bu kitaplara güvenle dokunabilir miyim?”

“Evet, seni ahmak, dokunabilirsin. Ben nasıl yapılır kitaplarıyla değil, pornolarla mastürbasyon yapmayı tercih ederim. Sende kalsınlar. Onlarla işim bitti.”

“Tamam, teşekkürler.” Khài *She Comes First*’ü eline aldı ve diyagramlara kaşlarını kaldırarak göz gezdirdi. *Şunu* yapmamıştı.

Ama yapmak istiyordu.

“YouTube’da meyvelerle bir şeyler gösterdikleri videolar var. Bir göz atmalısın. Ama ben olsam onları sonraya saklardım. O kitabı hızlıca okumalı ve HEMEN özür dilemelisin.”

Khài bütün kitapları topladı. “Tamam, anladım. Tekrar teşekkürler.”

Quan’ın ağzının köşesi kalktı. “Ne zaman istersen, Khài. Seni daha önce hazırlamalıydım ama...”

“Dinlemezdim. Hazır değildim.” Esme olmasaydı muhtemelen hiçbir zaman hazır olmayacaktı. “Artık hazırım.”

Quan ona uzunca bir süre baktıktan sonra, “Dikkatli ol, tamam mı? İkiniz de yetişkinsiniz ve kendi kararlarınızı verebilirsiniz ama dikkatli ol. Kendine ve ona karşı. Sizi gerçekten yakıştırıyorum ve...”

“Quan,” diye seslendi biri dairenin diğer tarafından. “Üşümeye başladım.”

Quan her şey yoluna girmiş gibi ellerini çırpı ve ovuşturdu. “Sanırım burada işimiz bitti. Soruların olursa beni aramaktan çekinme. Ama en erken saat 10’da aramalısın. İyi şanslar. Hah, belki eve dönerken bir kutu prezervatif almak istersin. Sana benimkilerden verirdim ama sadece iki tane kaldı.”

Khài kapıya doğru yöneldi. “Anladım.” Esme’yle aralarının şu anda ne durumda olduğu düşünüldüğünde bu gerçekten iyimser görünüyordu ama hazırlıklı olmak en iyisiydi.

Dışarı çıkarken Quan’ın şöyle dediğini duydu. “Özür dilemeyi unutma. Önce kelimelerle. Sonra dilinle.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

E sme, ders çalışmaya odaklanabilmek için elinden geleni yapıyordu ama Khài hakkındaki düşünceleri, Amerika Birleşik Devletleri tarihi dersini sürekli bölüyordu. Neden kafası bu kadar karışık görünüyordu? Bütün kadınlarına böyle mi davranıyordu? Onunla yattığı için minnettar olması ve daha fazlası için yalvarması mı gerekiyordu?

Alayla gülümsedi. Bu hayatta değil. Hatta yayın balığı olacağı bir sonraki hayatında bile böyle bir şey olamazdı.

Aynı sayfayı üç kez okuduktan sonra ders kitabını kapattı. Artık onu etkilemeye çalışmıyordu. Neden ders çalışmaya devam ettiğinden emin değildi. Bu bilgilerin hiçbirinin, tuvaletleri daha iyi temizlemesine yardımcı olmayacağı kesindi.

Birden ev özlemi kapladı içini. Saate baktı ancak evi aramak için henüz erken olduğunu fark etti. Ailesiyle konuşamayınca meyve yemek en iyi alternatiflerden biriydi. Meyve ve ev, zihninde birbiriyle bağlantılıydı. Côt Nga'nın aldığı her şey çoktan tükenmişti, bu yüzden kileri talan etti. Taze meyve en iyisiydi ancak hiç yoktan iyidir diye düşünerek bir büyük kutu liçi açtı, üzerine buz serpti ve Netflix'te *Notre Dame'ın Kamburu*'nu izlemeye başladı.

Khài ön kapıdan içeri girdiğinde televizyonun önündeki halıda bağdaş kurmuş oturuyor, çorba kaşığıyla ağzına liçi

tıkıştırıyordu. Adam çatık kaşlarıyla ayakkabılarını çıkarmaya odaklanmadan önce kısa bir an için kadına doğru baktı. Okuma gözlüklerini takmıştı ve siyah tişörtü ve pantolonuyla özellikle muhasebeci/suikastçı gibi görünüyordu. Güzel bir zihin, güzel bir vücut.

Bu adam dün gece onu boğuluyormuş gibi öpmüştü.

Ve sonra onunla işi biter bitmez kadını bir kenara atmıştı.

Boğazına bir liçi takıldı ve rahatsız edici bir yutkunmayla onu zorla midesine yolladı. Yarısi bitmiş liçi kâsesini aldı ve kaçmaya hazırlandı.

“Hayır, gitme.” Khài ona doğru bir adım attı ve plastik torbalar yanında sallandı. “Lütfen. Seninle konuşmak istiyorum.”

Yine de kaçmayı düşündü ama gözlerindeki yalvarış onu yerinde tuttu. Adamın ne söyleyeceğini beklerken kaşığıyla yüzen bir liçi meyvesini dürtükledi. Ne bekleyeceği hakkın-da hiçbir fikri yoktu. Adam hiçbir zaman tahmin edilebilir biri olmamıştı.

Hemen konuşmak yerine odayı geçti ve topuklarının üzerinde onun önüne oturdu. Plastik poşetleri yere bırakırken hışırdadılar.

“Bunları senin için aldım.”

Poşetlerden birinin üstünden rambutan meyvelerinin belirgin kırmızı dikenli kabukları görünüyordu ve kadın soluk soluğa onları kaptı.

“Benim için mi? Nereden buldun bunları?” Evine yürüme mesafesindeki normal markette bunlardan yoktu.

Hafifçe gülümsedi. “Biraz dolaşmam gerekti ama San Jose’de buldum.”

“Bütün gün mü?” diye sordu.

“Hayır, bütün gün değil.” Başını eğdi ve hafifçe güldü. Ona mı öyle gelmişti yoksa adamın yanakları mı kızarmıştı? “Biraz okuma yaptım.” Gözlüklerini çıkardı ve sehpanın üzerine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi, itiraf etmek istemediği kadar duygulanmıştı ama sonra ikinci plastik torbanın içindeki kutuyu fark etti. Bunun ne tür bir kutu olduğunu biliyordu.

Gözü döndü. Eğer dün gecedan sonra onunla tekrar seks yapacağını düşünüyorsa daha öğreneceği çok şey vardı. Bu meyveler onunla birlikte odasına gelecekti ve evinin her yerini karıncaların basmasını umut edecekti. Onları gizlice besleyecek ve adamın yatak odasına çekecekti, böylece adamı uykusunda ısıracaklardı.

Tam kâseyi ve çantayı kaldırıp ayağa kalkabilmek için bacaklarını açtığı sırada, adam doğrudan ona baktı ve “Özür dilerim” dedi.

Bu sözler o kadar beklenmedikti ki ne yapacağını bilemedi. Gözlerini kırpmadan adama baktı.

“Dün gece her şeyi berbat ettim. Farkında değildim, bilmiyordum.” Üzgün bir ses çıkardı ve dizlerine baktı. “Gerçekten bu konuşmayı önceden hazırladım ama şu an anlatmayı beceremiyorum.” Gözleri tekrar onunkilerle buluştu, artık kararlıydı. “Dün gece benim ilk seferimdi.”

Kadın anlam veremeyerek başını salladı.

“Benim ilk seferim. Daha önce hiç. Bir kadınla. Herhangi biriyle.”

“Sen hiç...?” dedi boğazı kurumadan önce.

“Bunun iyi bir bahane olmadığını biliyorum. Senin için doğru olanı yaptığımdan emin olmak için önceden hazırlanmalıydım ama...” Yüz ifadesi yumuşadı. “İlk deneyimin seninle olmasından dolayı mutluyum.”

Kadın nasıl cevap vereceğini bilemedi. Kimsenin ilki olacağını hayal bile edemezdi ve bu temkinli adamın ilki olmak, bir anlam ifade ediyordu.

“Hoşuna gitmediğini düşünürsek bunu söylemek ben-cilce bir şey sanırım,” dedi yüzünü hafifçe buruşturarak. “Bana bir şans daha verecek misin? Bunu telafi etmeme izin verir misin?”

Esmeye konuşmak için dudaklarını araladı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

“Yoksa işleri çok mu berbat ettim?”

Kadın cevap vermemeye devam edince adamın göğsü çöktü. Dudakları neredeyse hiç gamzesi olmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözlerini kaçırarak dizlerinin üzerine çöktü. “Ben ofise gidiyorum. Görüşürüz...”

“Sana bir şans daha verirsem ne yapacaksın?” diye sordu.

Adamın gözleri kadının dudaklarına düşmeden önce gözleriyle buluştu. “Daha fazla öpüşme. Çok daha fazla öpüşme.”

“Ve sonra?”

“Daha fazla dokunma.”

Adamın bakışları vücudunda gezinirken kadın ürperdi. “Kim dokunacak? Sadece sen mi?”

Kaşları çatıldı. “İstersen bana dokunabilirsin.”

“Her yere mi?”

“Bir yer hariç,” dediğinde başını sallamak üzereydi.

“Yüzün.”

“Yok, hayır. Yüzüme dokunabilirsin. Zaten dokundun.”

“O zaman nereye?” diye sordu.

Yüzünden düşünceli bir ifade geçti. “Bana bir şans daha vermeye karar vermediğin sürece bunun bir önemi yok. Verecek misin?”

“Belki,” demeden önce dudağının içini kemirdi.

“Karar vermene nasıl yardımcı olabilirim?”

Elindeki meyveyi bir kenara bıraktı ve neredeyse göz hizasına gelecek şekilde dizlerinin üzerine çöktü. “Beni ilk seferki gibi öp.”

Adam bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Sonra kolları onu sardı, kendine çekti, elleri başını geriye doğru eğdi. Dudakları birbirine çarptı ve içinden ok gibi bir sıcaklık geçerken nefesi kesildi. Adam onu incitmekten korkuyormuş

gibi hemen sakinleşti ve öpüşmeleri yavaşladı, uyuşturmaya başladı.

Kadın, ona dokunmamak için mücadele ederken gömleğini avuçladı ve adam geri çekilerek, “Özür dilerim, ben...” dedi.

“Daha fazla.”

Adam onu tüm dünyasıymış gibi öptü ve zaten diz çökmemiş olsaydı yere yığılacaktı. Gömleğini kavrayarak dudaklarının her sancılı baskısına, dilinin her darbesine karşılık verdi.

Yerde birbirlerine yaslanana, dudakları şişene ve nefesleri kesilene kadar öpüştüler ve sonra daha fazla öpüştüler, her biri diğerinde kayboldu. Ancak adamın eli kızın pantolonunun kemerinin altından kayınca kız şaşkınlığını üzerinden attı ve tüm vücudu gerildi. Açıklanamaz bir panik dalgası tenini dondururken öpüşmeyi kesti.

“Ne oldu?” diye sordu. Yanakları kızarmıştı ama gözleri şaşkınlık ve endişeyle onu izliyordu. “Fikrini mi değiştirdin?”

Kadın, hayır anlamında hızla başını salladı. İsteddiği şey buydu, onu istiyordu. Ama işte sorun buydu. Başından beri onu istemişti, kendini defalarca ona açmıştı ve ne elde etmişti?

“Korkuyorum,” dedi fısıltıyla.

Yüzü acıya benzeyen bir hisle buruştu. “Benden mi?”

Tekrar başını salladı. “Hayır, sana yanlış dokunduğumda beni yine itmenden, beni yine terk etmenden korkuyorum.” İradesi dışında gözleri sulandı ve yaşlar yanağından süzüldü. Yüzünü ondan çevirdi ve kolunun tersiyle gözlerini sildi; utanmıştı. Söyledikleri kendine bile acınası geliyordu.

Adam kadının yanağını avuçladı ve nazikçe kendisine bakması için onu zorladı. “Öyle bir şey yapmayacağım,” dedi sert bir sesle. “En azından yapmamaya çalışacağım.”

Kadın başını salladı ve karşılık olarak gülümsemeye çalıştı ama kendini kötü hissetti. “Yapmamaya çalışacağım” kulağa pek inandırıcı gelmiyordu.

Sıkıca yumruk yaptığı ellerini bir araya getirip parmak eklemlerini öperek kadını şaşırttı. “Bunu dün de yapmış-tın.” Sert parmaklarını hafifçe araladı ve tırnaklarının avuçlarında bıraktığı derin oyukları görünce kaşları çatıldı. “Bu kadar yeter.”

Kısa bir tereddüitten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini çıkardı, şekillenmiş kasların üzerine gerilmiş pürüzsüz cildi ortaya çıkardı.

“Senden dokunmamamı istediğim yer...” Bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve “Göbek deliğim,” dedi.

Kadın kendini tutamadı, ağzından bir gülümseme yayıldı ve kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. “Göbek deliğin mi?”

“Evet, göbek deliğim. Kulağa komik geldiğini biliyorum.”

“Birazcık.” Gülümsemesini durdurmaya çalıştı ama bu sadece sırtıışını daha da büyüüttü.

“Ciddiyim,” dedi düz bir bakışla. “Oraya dokunulmasına dayanamıyorum. Eğer denersen yanlışlıkla sana zarar verebilirim. Orası söz konusu olduğunda tepkilerimi kontrol edemiyorum. Bunu *düşünmekten bile* hoşlanmıyorum.”

“Oraya dokunmayacağım. Söz veriyorum. Ama...” Ona biraz daha yaklaştı. “Oradan başka her yerine dokunabilir miyim?”

Bir kez başını salladı. “Evet, yeter ki...”

“Hafif dokunuş yok, biliyorum.”

Bir elini göğsüne doğru indirdi ve adam, onu durdurmak için herhangi bir harekette bulunmayarak tepkisiz kaldı. Kadın temas etmeden önce geri çekildi, bir kalp atışı kadar durakladı ve tıpkı adamın yaptığı gibi gömleğini çıkardı.

Her zamanki gibi sutyen giymemişti –sutyenlerden nefret ediyordu ki– adam bakışlarıyla onu sarhoş etti; ona dünyanın en çok arzulanan kadını olduğunu hissettirdi. Kadın vücutlarını göğsünden dizlerine kadar birleştirdi, yanağını onun omzuna yasladı ve kollarını yavaşça ona doladı. Nefesini tutarak onun göremediğini bildiği hâlde avuçlarını sırtının sert düzlemlerine sıkıca bastırdı.

Kadının kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki her atışta göğüs kafesinin titrediğini hissedebiliyordu. O kâbusla yatağına girdiğinden beri ilk kez ona sarılmaya cesaret ediyordu. Eğer onu itecekse şimdi tam zamanıydı.

Ama yapmadı. Esme'nin başının üstünü öptü ve karşılığında ona sarıldı; Esme içindeki acı yavaş yavaş boşalırken anbean gevşedi.

Sonunda ona dokunmaya cesaret etti. Adamın güçlü omuzlarını, pazularının kabarıklığını ve kürek kemiklerinin arasındaki kaslarından sırtının küçük kısmındaki ikiz oluklara kadar her şeyi keşfetti ve adam da ona izin verdi; ona güvendi.

Belki boynunu öpmüştür. Ve çenesini. Çenesinin altını. Adam ona doğru döndüğünde dudakları buluştu ve kadının içinde tatlı bir his uyandı. Öpüşme şefkatle başladı fakat birbirlerine yaklaştıkça hızla yoğun bir şeye dönüştü. Zorlukla nefes alabiliyordu ama umurunda değildi.

Cesurca pantolonunun üzerinden onu okşadı, inlemesinden ve onu daha sert öpmesinden keyif aldı. Ve sonra olmaya başladı... Aç eller düğmeleri çözdü, fermuarları indirdi, giysileri aşağı itti. İlk kez ona dokundu, onun kendisinden hoş bir şekilde farklı oluşunu sevmişti. Karşılığında, adam da ona dokundu. Parmak uçları nemli bukleler ve ıslak kıvrımlar arasında gezindi ve oraya, oraya, *oraya* yerleşti. Kadın titreyen parmaklarıyla adamın aldığı kutuyu yırtarak açtı ve bir folyo paket çıkardı.

“Oral seks yok mu?” diye sordu. “Okuduğum kitaplar şiddetle tavsiye ediyordu ve ben de denemek isterim.”

Bunun ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı; sonra kızarması o kadar arttı ki vücudundan dalga dalga yayılan ısıyı net bir şekilde hissedebiliyordu. Bu daha önce denediği bir şey değildi; büyükannesini bunu kesinlikle onaylamazdı. Onu kalçalarının arasından öpme düşüncesi çok çirkindi.

Ve ilgi çekiciydi.

“Sonra,” dedi ve onu acele etmesi için teşvik etti. Adam prezervatifi uzvuna geçirdikten sonra Esme onu kendisiyle birlikte yere çekti. Vücutları mükemmel bir şekilde üst üsteydi ve adam, ona yakın olmanın tadını çıkarıyormuş gibi yanağını onunkine bastırdı.

“Lütfen, seni ağlatmama izin verme,” diye fısıldadı kulağına. “Bir sorun varsa bana söyle ki düzeltebileyim. Lütfen.”

Kadının kalbi sıkıştı ve ona sıkıca sarıldı. “Söyleyeceğim.”

Kalçalarını oynatmadan önce bir kez yutkundu; kesik nefesler ve uzun bir iç çekişle bir araya geldiler. Onunla dolup taşan kadın, adam uzanıp ona dokunana kadar daha da yakınlaşmaya çalışmaktan kendini alamadı. Parmak uçlarının dokunduğu yerden dışarıya doğru bir sıcaklık yayılırken kadın ona sıkıca sarıldı.

Adam, “Bunu senin için de nasıl iyi hâle getireceğimi göster bana,” dedi doğrudan ona bakarken, yüzünde utançtan eser yoktu. “Çünkü şu anda benim hissettiğim gibi hissetmene ihtiyacım var.”

İlk başta utanç ve çekingenliğin karışımıyla donup kaldı ama sonra elini Khâi’ninkinin üzerine koydu ve ona nasıl zevk alacağını gösterdi. Bir kadının yatakta bu şekilde yer almasının her zaman kötü olduğunu düşünmüştü ama ikisi söz konusu olduğunda algıların bir önemi yoktu. Adamın neye ihtiyacı varsa o olacaktı.

Adam parmaklarıyla onu okşarken kalçalarını hareket ettirmeye başladığında boğazından kaçan seslere engel olmadı. İçi ve dışı okşandı, değer verildi, sevildi. Kollarını ona doladı, vücutları bir ritim bulurken ona elinden gelen her şekilde sarıldı.

O buradaydı. Onun olmuştu. Hiçbir yere gitmiyordu.

Her yerini öpüyordu; dudaklarını, boğazını, omzunu. Şakaktan şakağa, ağır ve samimi nefesler, kulağına fısıltılar, cevaplar.

Böyle mi?

Evet böyle ve böyle ve böyle.

Kalçaları yerden hızla kalktı, ona olabildiğince yaklaştı, daha yükseğe, daha yükseğe. Başını geriye attı. Çok fazla, çok iyi, çok iyi. Titreyen bir inilti. Güçlü kasılmalar, tekrar ve tekrar ve tekrar.

Peki ya sen?

Tek ihtiyacım olan sensin.

Onun adı, onun adı, onun adı, onun adı.

Saf sessizlik.

Aklında ve kalbinde.

Sıcak. Huzurlu. Kadın, onun kollarında güvende. O, kadının kollarında güvende. Kadın adama daha sıkı sarıldı. O daha büyük ve daha güçlüydü ama kadın, onu her şeyiyle koruyacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Khâi hayatının en derin uykusundan uyandı ve gözlerini kırpıştırarak yatak odasına odaklandı. Ne kadar aydınlık olduğunu görünce saate baktı: Sabah 10.23. Gerçekten mi? Hiç bu kadar geç saatte uyanmamıştı. Dik oturmaya çalıştı ama sıcak bir ağırlık onu aşağıda tutuyordu. Ellerini kütleye doğru kaldırdı; uzun ipeksi saçlar ve yumuşak bir tenle karşılaştı.

Esmeyi.

Anılar zihnine akın etti. Onu öpmek. Ona dokunmak. Onun tarafından dokunulmak. İçinde olmak. Onun dağılmasını izlemek.

Pütürlü tavana bakarak uzanırken çıldırmış olması gerektiğini fark etti; pazar programı mahvolmuştu ve yatağında, ağaçtaki bir tembel hayvan gibi üzerinde uyuyan bir kadın vardı. Ama kadının ağırlığı sakinleştiriciydi, tam sekiz saat uyumuştu ve uzun zamandır ilk kez testisleri morarmıyordu. Kendini... iyi hissediyordu.

Bu garip iyi hissetme duygusunu analiz etti, buna güvenmiyordu. Cinsel ilişki sırasında salgılanan oksitosin ve endorfinlerden mi kaynaklanıyordu? Artık seks bağımlısı mıydı... yoksa bundan daha mı kötüydü? Esmeyi'ye bağımlı mıydı? Çok geç olmadan ondan kurtulmalı mıydı?

Onu kaybetme düşüncesi midесinin düşmesine ve vücudunun reddederek sertleşmesine neden oldu; saçlarını yanağından uzaklaştırdı ve başının üstünü öptü, Esme'nin hâlâ burada olduğuna dair kendine güvence verme ihtiyacı duydu.

Bu, her şeyi açıklıyordu.

Khâi Diep, mali müşavir, Esme bağımlısı.

Şaşırtıcı bir şekilde bu durumdan memnundu. Onu kollarının arasına almışken üzölmek zordu. Ama gitmesi gereken gün gelecekti ve onsuz bir hayata alışmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ancak şimdilik bunu düşünmesine gerek yoktu. Yazın, sadece yarısı bitmişti.

Telefonu çaldı ve dikkatini dağıttığı için minnettar olarak hemen açtı. Quan'ın arkadaşından Phillerin listesiyle ilgili bir e-posta. O daha açamadan Esme kıpırdandı.

“Üstündeyim,” dedi. “Bütün gece burada mı uyudum?”

“Sanırım öyle.”

“Özür dilerim.” Üzerinden kalktı. Adam tam itiraz edecekti ki kadının saçlarına takıldı aklı. Sanki saçlarını geriye doğru taramış, baş aşağı dururken saç spreyi sıkmış ya da her ikisini birden yapmış gibiydi. Kadın, fazladan ısıldayan saç tellerine göz gezdirdi ve utangaç bir tavırla tek tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bir yerin ağrıyor mu? Bütün gece üzerinde uyudum ya.”

Bir şey arar gibi ellerini adamın göğsünde gezdirdi –ne olduğunu bilmiyordu, iç kanama ya da kırık kemik izleri olabilirdi– ve adam da ellerini kendi elleriyle kapattı. Ona daha fazla dokunursa “sabah nefesi seksi” yapıyor olacaktı ve bunun nasıl işlediğinden emin değildi.

“Ben iyiyim. Benim için yaratılmış gibisin,” dedi.

Kadın sıırttı. “Benim güzel *ve* mükemmel bedende olduğumu düşünüyorsun.”

Bu çok açıktı, o yüzden konuyu değiştirdi. “Quan’ın arkadaşından daraltılmış bir liste aldım.” Oturduğu yerden kalktı ve e-postayı açtı. “Görünüşe göre listeyi... dokuzaya indirmiş. Tam adları, katılım listeleri, telefon numaraları ve eski öğrenci kimliklerinin resimleri var. Görmek ister misin?”

“*Evet, istiyorum.*” Telefonu aldı ve hemen onun yanına sokuldu, battaniyeyi ağlamaklı bir utançla memelerinin üzerine çekti. Adamın hayal kırıklığına aldırmadı ve fotoğrafları taramadan önce ona heyecanlı bir bakış fırlattı. Sekiz numaraya geldiğinde Khài’nin uzaktaki kolunu tuttu ve onu kucaklaması için kolunun ortasını sardı ve gülümsedi.

Bu adamın hoşuna gitmişti, sarılmaları, kadının gülümsemeleri, onun yanında olmasına yardım etmesi. Sarılmaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ve ona kızmak ya da üzölmek yerine adamla iletişim kurması ve ne yapması gerektiğini göstermesi son derece özgürleştiriciydi.

“Bu o,” diye fısıldadı. “Sekiz numara.”

Khài fotoğrafa şüpheyle baktı. Adamın yeşil gözleri vardı ama hepsi ona aşağı yukarı aynı görünüyordu. Bu adamda nasıl karar kılmıştı? “650 alan koduna bakılırsa buralı.”

Kadın ağzını kapattı. “Aramak için çok mu erken?”

“Erken değil. Saat onu geçti.”

Gözleri büyüdü ve sanki saatin yeni farkına varmış gibi pencereden dışarı baktı. “Geç kalktık, ha?”

“Öyle.” Dün geceye dair anılar kafasında uçuşurken gözlerinin onun profilinde, ince çenesinde ve boynunun zarif çizgisinde gezinmesine izin verdi. Boğazını temizledi ve parmak uçlarıyla tenindeki küçük mor lekelerle dokundu. “Ben, şey, sende iz bırakmış olabilirim.”

Kahretsin, kalıcı mıydılar? Onları bilerek yapmamıştı, yine de bu görüntüyü oldukça tatmin edici bulduğunu itiraf

etmek zorundaydı. Görünüşe göre bir köpek gibiydi ve bölgesini işaretleme ihtiyacı hissediyordu; çişle değil ama.

Kadın, bir elini boynuna bastırdı ve yanakları renklenirken sıırıttı. “Geçer giderler.”

Başını salladı, aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Diğer fotoğrafları tekrar inceledikten sonra sekiz numaraya döndü. Derin bir nefes alıp parmağını telefon numarasının üzerinde gezdirdi ve ardından numarayı arayıp hoparlör düğmesine bastı. Telefon bir, iki, üç kez çalarken alt dudağını ısırıyordu.

Dört kez, beş, altı...

Yedi, sekiz, dokuz.

“Merhaba, Phil Jackson’a ulaştınız. Muhtemelen ameliyathanede meşgulüm. Mesaj bırakın, müsait olduğumda size geri döneceğim.”

Telesekreter kayda başladığında kapatma düğmesine bastı; bu, Khài’yi şaşırtmıştı.

“Mesaj bırakmak istemiyor musun?” diye sordu.

Kadın başını hızla salladı. Uzun bir süre ekrandaki fotoğrafa bakarak dudağını kemirmeye devam etti. “Sence... o bir doktor mu?”

“Belki. Kontrol edebiliriz.” Telefonu ondan aldı ve Google’da “Phil Jackson MD” diye arattı. Palo Alto’da kardiyovasküler ve göğüs cerrahisi alanında uzmanlaşmış bir Phil Jackson vardı.

Esmeye telefonu ondan kaptı ve adamın resmini yakınlıktırdı. Seçkin beyaz saçları, gözlükleri ve rahat gülümsemesiyle yeterince hoş görünüyordu; sanki Noel Baba spor yapıp tıraş olmuş gibiydi.

“O bir doktor,” diye fısıldadı Esmeye ama bundan memnun görünmüyordu. Kaşları kırıştı ve alt dudağına işkence etmeye devam etti.

“Bu bir sorun mu?”

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir omzunu kaldırdı. “Böyle bir adam... kızı için... Ben... değilim.” Vazgeçti ve pencereden dışarı baktı.

“Senden hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?”

Gözleri onunkileri aradı. “Sence beni sever mi ki?”

“Tabii ki sevecek.” Nasıl olur da biri ondan hoşlanmazdı?

Kadın sarılıp yüzünü boynuna yaslayarak onu şaşırttı. Şaşkın bir ânın ardından adam da kollarını ona sımsıkı doladı ve yanağını onunkine yasladı. Kadın üzgün müydü? Mutlu muydu? Ağlıyor muydu? Hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ona sarıldı ve bekledi.

Ama beklerken çıplak Esme’nin onun çıplak kalçalarına oturduğunu fark etmekten kendini alamadı. Memeleri göğsüne yaslanmıştı ve tüm seksiliğiyle *tam karşısındaydı*. Vücudunun beklenen tepkiyi vermesi saniyenin onda biri kadar sürdü ve irkildi.

Kollarında duygusal bir kadın varken bu şekilde tepki vermek ona doğru gelmemişti. Tam ereksiyonunun geçmesini diliyordu ki kadın ereksiyonuna dokundu ve Khâi, farkına vararak kaskatı kesildi. Kadın, kulağını ısırırken kasıtlı olarak kendini ereksiyonunun üzerinde gezdirmeye başladı.

“Yine mi?” diye fısıldadı.

Bu soruya cevap vermenin tek bir olası yolu vardı. Her şeye rağmen “sabah nefesi seksi” yapacaklarmış gibi görünüyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Takip eden ay, Esme'nin hayatının en güzel ayı oldu. Artık işleri öğrenmişti, garsonluk ona çok uygundu ve büyükannesinin evini onarmak ya da daha iyi bir ev almak için yeterince para biriktirmişti. Okuldaki notları yüksek gelmişti. Muhasebedeki Esme olamamıştı belki ama ona yaklaşıyordu.

Hepsinden iyisi, Khâi ile geçirdiği zaman bir rüya gibiydi. Aralarında her şey kolaylaşmıştı. Balık sosuyla yemek pişirdiğinde davlumbazı açması gerektiğini biliyordu ve Khâi de her sabah işe giderken onu öpmeyi ve her akşam dersten alırken ona sarılmayı öğrenmişti. Hâlâ ona özel sorular sormadıkça pek konuşmuyordu ama bu sorun değildi. Kadın ikisine de yetecek kadar konuşuyordu ve adam da iyi bir dinleyiciydi. Bir gün yelkenli bir tekneye binmek istediğine dair bir yorum yapmıştı ve adam o gün onu San Francisco Körfezi'nde, su üzerinde pazar *brunch*'ına götürerek şaşırtmıştı. Çok güzeldi. İlk randevularıydı.

Şimdi evindeki kanepede takılıyorlardı. Kadının çalışması gerekiyordu ve adamın işi de bitmek bilmiyordu. Esme kitapta birkaç sayfayı işaretledikten sonra gözünü ona doğru çevirmek gibi kötü bir seçim yaptı. Yine okuma gözlüklerini takmış, her zamanki gibi sıkı siyah kıyafetlerini

giyinmiş, elit bir keskin nişancı saldırısı planlıyormuş gibi bilgisayar ekranına dalmıştı. Ancak kadın bilgisayara göz attığında savaş planları yerine hesap cetvelleri gördü.

Yine de seksiydi. Ev ödevini bir kenara bırakıp onun yanına sokulmaktan kendini alamadı. Khài ilk başta farkına varmamış gibiydi; bunun üzerine Esme boynundaki ve çenesindeki güçlü kaslara öpücükler kondurdu.

“Khài,” diye fısıldadı. “Belki de...”

Dudakları birleşti ve geri kalan sözler önemini yitirdi. Her zamanki gibi bütün dikkati ve yoğunluğuyla onu öptü ve kısa süre sonra bilgisayarını ittirip yerine geçti; baştan beri planladığı gibi.

Gözlüklerini yamulttular; adam onları çıkaracakmış gibi tuttu.

“Hayır,” dedi hızla ve onları adamın gözüne yeniden taktı. “Onları sevdim.”

Adam ona şaşkınlıkla baktı. “Okuma gözlüğümü mü? Şimdi takmamı mı istiyorsun?”

Kadın sırtırken dudağını ısırdı. “Çok seksi.”

“Okuma gözlüğü mü?” Kıkırdarken başını salladı ama gözlüklerini çıkarmadı. “Başka neler seksi?”

“Sen. Çıplak.” Gömleğinin eteğini tuttu ve yukarı doğru çekmeye başladı ancak o sırada telefonu çaldı ve titreşti.

Annesinin cep telefonundan her arandığında çalan küçük, sevimli şarkıydı bu. Bunu seçmişti çünkü Jade’in hoşuna gideceğini düşünmüştü.

Khài kanepenin onun tarafında bıraktığı çantasına uzandı. Düşünceler, kadının zihninden yıldırım hızında geçti: Telefonunu nerede sakladığını biliyordu. Onun için uzanıp telefonunu alacaktı. Ekranda Esme ve Jade’in fotoğrafını görecekti. *Öğrenecekti.*

Çantasına atladı ama onu yakalamak yerine kanepeden devrildi ve neredeyse kafasını sehpaye çarpıyordu.

“İyi misin?” Güçlü eller onu ayağa kaldırdı ve iyi olduğundan emin olmak için başını okşadı.

Telefonu çalmaya devam ediyordu. “Ben iyiyim. Arayan belki de Phil Jackson’dır.” Yüzünü buruşturdu. Arayan Phil Jackson değildi.

Khài çantasını eline aldı ve telefonunu koyduğu dış cebin fermuarını açmaya başladığında adamın elinden telefonu kaptı.

Aşırı neşeli bir sesle, “Ben bakarım,” dedi ama sonunda telefonu alabildiğinde çalmayı kesmişti.

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Çalma sayısına bakılırsa muhtemelen arayan Jade’di.

“Geri arayacak mısın?” Khài merakla telefonuna bakarak sordu.

Dudağını ısırды. “Belki daha sonra. Ben...”

Telefon tekrar çalmaya başladı. Aynı zil sesi. Ağzı kurudu ve alnı boncuk boncuk terlemeye başladı. Telefonu göğsüne bastırdı.

Ona söylemeliydi. Hemen şimdi. İşler iyi gidiyordu. Belki bu haberi anlayışla karşılardı.

Kalp çarpıntılarının arasından, “Annem arıyor,” diyen sesini duydu.

“Cevap vermelisin. Benim için sakıncası yok.”

Ama öyle miydi?

Ya çok erkense? Ya her şeyi mahvederse?

“Ben diğer odada konuşurum, sen de çalışabilirsin,” dedi. Son saniyede cesaretini topladı. Odasına koştu, kapıyı kapattı ve telefona cevap vermek için acele etti. “Alo?”

“*Má.*” Hattan Jade’in çocuk sesi geliyordu ve Esme’nin suçluluk duygusu daha da kötüleşti. Ne tür bir anne çocuğunu sır olarak saklardı? Kızından utanmıyordu ama bu kadar gençken çocuk sahibi olması iyi görünmüyordu. Zaten pek çok dezavantajı vardı. Nasıl bir tane daha ekleyebilirdi ki?

“Merhaba kızım.”

“Seni özlediğim için aradım,” dedi Jade.

Esme'nin boğazı düğümlendi ve gözleri yanmaya başladı. “Ben de seni özledim.”

“Tek söylemek istediğim buydu. Ngoai telefon dakikalarını boşa harcamamamı söyledi. Oh, eğer orada oyuncak atlardan varsa istersen bana bir tane alabilirsin. Seni çok seviyorum. Hoşça kal.”

Telefon kapandıktan sonra dudaklarından yarı kahkaha yarı hıçkırık gibi bir ses çıktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Khai'ye söylemesi gerekiyordu.

Yakında.

Ama henüz değil.

Pazartesi günü, Esme öğle yemeğinden sonra bir kabinde oturmuş telefonundan iki oyuncakçı arasında seçim yapmaya çalışıyordu –biri kırk beş dakikalık yürüyüş mesafesinde, diğeri ise yarım saatlik yürüyüşün ardından yarım saatlik otobüs yolculuğu mesafesindeydi– o sırada Cô Nga mutfaktan içeri girdi.

“Burada tek başına ne yapıyorsun?” diye sordu Cô Nga.

Esme telefonunu kapatmak için çabaladı ve gülümseyerek örtbas etmeden önce gizlediğine iyice emin olmak için telefonu kalçasının altına sakladı. “Öğle yemeği.” Keşke Cô Nga'ya Jade'den en başında bahsetseydim diye düşündü.

Cô Nga masanın üzerindeki yumurtalı ekmek tabağına baktı. “Yine mi yumurtalı ekmek? Beş gündür onları yiyorsun. Kalbini ölümüne tıkayacaksın.”

Esme rahatsız bir şekilde omuz silkti. Kalbinin tıkanması tam da amaçladığı şeydi ancak yine de onu öldürmemesini umuyordu. Yüksek kolesterol ve göğüs ağrısıyla başa çıkabilirse Phil Jackson'la bir hasta olarak tanışabilirdi. Bu,

onu arayıp telesekretere düştüğünde telefonu kapatmaktan çok daha iyi bir seçenektir.

“Hâlâ gençsin. Fırsatın varken bütün zararlı şeyleri yemelisin,” dedi Cô Nga masanın karşı tarafındaki koltuğa kayarak. “Anlat bakalım. Siz ikiniz nasılsınız? Mutlu görünüyorsunuz.”

Esme’nin dudaklarından istemsiz bir gülümseme yayıldı. “Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Umarım Anh Khâi’yi mutlu ede...”

Kapının zili çaldı ve Khâi içeri girdi; siyah kıyafetleri içinde gizlice dükkânı soyacakmış gibi görünüyordu. Esme’nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve ona doğru koştu. Adam hemen kollarını ona doladı.

“Neden buradasın?” diye sordu. “Aç mısın? Susadın mı? Sana bir şeyler getirebilirim.”

Adamın yanıtı, kadının kanını kaynatan bir öpücük oldu. “Bugün tesis dışında bir toplantımız vardı ve erken bitti. Hiçbir şey istemiyorum.”

“Kadınını görmeye geliyorsun ama anneni görmeye gelmiyorsun. Anladım artık seni,” dedi Cô Nga. Sesinde bir burukluk vardı. Hem Esme hem de Khâi içten içe utandılar. Bu doğrudu. Khâi annesini ziyaret etmekten hoşlanmazdı çünkü annesi onu hep ayak işlerine gönderirdi. Sadece Esme için gelmişti.

Kadın, ona habersiz dokunmaması gerektiğini bildiğinden, kolundan tutup parmaklarını avucuna götürdü ve elni sıkıca tuttu.

Annesi iç çekti. “Ah siz yok musunuz! Gelin, oturun.” Onları kabine doğru yönlendirdi ve onlar oturduktan sonra Esme’nin yumurtalı ekmek tabağını işaret etti. “Bütün hafta bunları yedi. Bana söyleyecek bir şeyin var mı?”

Khâi boş bakışlarla yumurtalı ekmekleri, onlara eşlik eden yeşillikleri ve küçük bir fincan balık sosunu inceledi.

“Senin yumurtalı ekmeklerini mi seviyor? Ee, kasabanın en iyisi onlar.”

Cô Nga dikkatini Esme’ye çevirmeden önce, “Tüm Kaliforniya’nın en iyisi,” diye düzeltti. “Kadınlar hamileyken böyle yerler. Yoksa torunum yolda mı?”

Anne ve oğul yüzlerini ona dönerken Esme’nin ağzı beş karış açık kaldı.

Khài, Esme’nin hedeflediği kalp krizini geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. “Hayır, hamile değilim, yemin ederim.”

“Emin misin?” Cô Nga gözlerini kısarak sordu. “Sürekli yorgunsun.”

“Eminim,” dedi. Bütün gece ders çalıştığı için yorgundu. Ve Khài’yle takıldığı için.

Khài rahat bir nefes verdi ama Esme’nin karnında rahatsız edici bir duygu demeti dolaşıyordu. Hamile değildi fakat bir bebek *vardı*.

Kafasının içinden bir ses, *şimdi söyle onlara*, diye emretti. Şimdi tam zamanıydı.

“Sana baskı yapmak istemem ama yaz neredeyse bitmek üzere,” dedi Cô Nga, Khài’ye odaklanıp sabırla ellerini masanın üzerinde kavuştururken. “Siz ikiniz için geleceği düşünmeye başlama vakti geldi.”

Khài’nin çenesindeki kasların çalışmasını izlerken Esme’nin kalbi göğsünde çarptı.

Ne düşünüyordu acaba? Onun gitmesini isteyemezdi. Birlikte geçirdikleri bu mükemmel aydan sonra olmazdı. Ama onu evlenecek kadar çok istiyor muydu?

“8 Ağustos için hâlâ o resepsiyon odasını ayırmış durumdayım. Esme seninle evlenmezse 9 Ağustos’ta ülkeden ayrılacak. Ne yapacaksınız? Bir düğün mü yoksa havaalanına bir yolculuk mu? Kararınızı bu hafta sonu kuzen Michael’in düğününde söyleyin ki işleri ayarlamak için

zamanım olsun,” dedi C   Nga. “Bırakayım da siz ikiniz konuşun, ha? Belki yürüyüşe çıkarsınız. Dışarısı güzel ve şu anda hiç müşteri yok.” Annesi kabinden kayarak çıktı ve mutfaklara açılan sallanan çift kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Adam daha bir şey söyleyemeden Esm   ayağına kalktı ve koyu yeşil önlüğünü belinden çıkarıp telefonunu eline aldı. “Dışarı çıkmak istiyorum.” En çok da bu konuşmayı ertelemek istiyordu. Adamın söyleyeceklerinden korkuyordu.

Kh  i onu karanlık restorandan güneş   doğru takip etti ve işlek caddeyi çevreleyen kaldırımında körlemesine yürürken telefonunu göğsüne tuttu. Hava egzoz ve beton kokuyordu, neredeyse evi gibiydi. Yakında geri dönmesi mi gerekecekti?

Esm   bundan nefret ediyordu. Hayatının –ve çocuğun– bir başkasının seçimlerine bu kadar bağılı olmasını istemiyordu. Buraya geldiğinden beri bininci kez, gerçekten muhasebedeki Esm   olmayı, kimseye ihtiyaç duymayan ve korkacak hiçbir şeyi olmayan o klas kadın olmayı diledi.

Kh  i, “Neden bu kadar hızlı yürüyorsun?” diye sordu.

Kadın yavaşladı ve ona özür dileyen bir bakış attı. “  zg  n  m, Anh.”

Adam yürürken ellerini ceplerine soktu, gözleri geçen trafikteydi. “Gelecek hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu.”

“Konuşmak zorunda değıliz.” Bu konuşmaya hazır değıildi. Telefonunu daha sıkı tuttu ama bu ellerinin titremesine engel olmadı.

Bir saniye sonra titreyenin telefonu olduğıunu fark etti. Biri onu arıyordu. Ekrana bir göz attı.

Doktor Baba.

Panik onu sarstı, avuç içlerinin karıncalanmasına ve yüzünün buz kesmesine neden oldu. “Babam.” Telefonunu Khài’ye uzattı.

Khài başını salladı ve gözlerini büyüttü. “Neden bana veriyorsun? Cevap ver. Acele et, kapatmadan önce konuş onunla.”

Parmağını cevaplama düğmesine doğru uzattı ama basmaya cesaret edemedi. “Ya çok aradığım için bana kızdıysa? Ya dolandırıcı olduğumu düşünürse? Tek istediğimin yeşil kart ve onun parası olduğunu söyleyecek belki de. Doğru, farklı bir hayat istiyorum ama aynı zamanda...”

Khài telefonu ondan kaptı ve düğmeye kendisi bastı; ardından da hoparlör düğmesine bastı. Sonra konuşması için telefonu ona uzattı.

Esme ağzını kapattı. Konuşamıyordu. Hareket bile edemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, şimdi ne yapacaktı? Telefonu kapatabilir miydi? Kapatmak istiyordu.

“Alo?” dedi bir derin, nazik, hoş bir ses. *Babasıydı*. “Bu numaradan gelen birkaç aramayı cevaplayamadım. Teslimini sürekli kaçırdığım paketle mi ilgili? O paketi gerçekten almak istiyorum. Adım Phil Jackson.”

Khài telefona baktı ve tekrar Esme’ye döndü, ona sessizce konuşmasını söyledi.

“Alo?” diye tekrar sordu babası. “Kurye servisi mi?”

Kadın bir şekilde sesini kullanma cesaretini kendisinde buldu ve en iyi İngilizcesiyle, “Me-merhaba. Ben kurye elemanı değilim.”

“Oh, tamam. Peki neden beni arayıp duruyorsunuz?”

“Ben, şey, sanırım...” Derin bir nefes aldı. “Benim adım Esmeralda ve sanırım siz benim babamsınız.”

Adam, “Vay canına. Oturmama izin ver,” demeden önce uzun bir duraklama oldu.

Bir uzun duraklama daha. Onun hastanedeki ofisine doğru yürüdüğünü ve masasına oturduğunu hayal etti. “Pekâlâ. Bana her şeyi anlat. En başından, annenden başla.”

“Trần Thúy Linh. Onunla yirmi dört yıl önce bir iş gezisi sırasında tanıştınız ama...”

“Bekle, bekle, bir saniye. Bu iş gezisi neredeydi?”

İçini huzursuz bir his kapladı. “Vietnam.”

Boğazını temizledi. “Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama oraya hiç gitmedim. Sanırım...” Tekrar boğazını temizledi. “Yanlış kişiyi aradın.”

Yüreği ağzına geldi. Midesi bulandı. Her şey yıkıldı ve umutları beton kaldırımında paramparça oldu. “Ah.”

“Eminim çok tatlısındır ve şimdi şoku biraz atlattığıma göre bir kızım daha olmasını çok isterim. Ama ben senin baban değilim. Çok özür dilerim, adın neydi?”

“Esmeralda,” diye cevap verdi.

“Çok üzgünüm, Esmeralda,” dedi, sanki uzun bir hasta kuyruğundaki bir hastaya kötü haber veriyormuş gibi bir sesle. “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkür... Bekleyin, evet. Cal Berkeley’ye gitti. Sizin gibi. Yirmi dört yıl önce Vietnam’a giden bir Phil tanıyor musunuz?”

“Oh, Tanrım!” Adam –Phil– uzun bir nefes verdi. “Ben... belki? Ama onun adı Phil değil, Gleaves. Yani, hayır. Çok özür dilerim, Evange... Esmer... Esmeralda.”

“Teşekkür ederim... Phil. Zaman ayırdığın için,” dedi.

“Sorun değil. İyi şanslar. Hoşçakal.”

Hat kesildi; orada öylece durup arabaların hızla geçişini ve trafik ışıklarının renk değiştirmesini izledi. Yeşil, sarı, kırmızı, tekrar yeşil.

Khải onu sımsıkı kucakladı ve Esme de birden dağıldı. Yüzünü onun göğsüne bastırdı, gömleğini gözyaşlarıyla

ıslattı ama adam şikâyet etmedi. Asırlar gibi gelen bir süre boyunca ona sarılmaya devam etti.

Sonunda sakinleşip çekildiğinde ıslak saçları, yüzünden çekti. Tek bir şey söylemesine gerek yoktu. Her şeyi onun acı dolu gözlerinde gördü ve bu onu kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla rahatlatmıştı.

“Onun aradığım kişi olduğunu sanmıştım.” Sesi umduğundan çok daha kısık çıkmıştı.

“Neden?”

“İçimde bir his vardı.” Elini karnının üzerine koydu.

“Hisler çok yanlış olabilir. Tüm gerçekleri öğrenmek için listeyi tekrar gözden geçirip her birini aramanı tavsiye ederim,” dedi. “İstersen, yardımcı olabilirim.”

Adamın telefon görüşmelerinden ne kadar nefret ettiği düşünüldüğünde bu çok büyük bir teklif gibi görünüyordu; onu kalbi taşarcasına öptü. “Onları arayacağım. Teşekkür ederim.” Otoparka bir araba girdi ve Khâi’nin Porsche’sinin hemen yanındaki yere yanaştı; bir müşteri. “Geri dönmeliyim. Diğer konuyu daha sonra konuşabiliriz.”

Adam başını salladı. “Tamam.”

El ele restorana geri döndüler ve hızlıca sarılıp öpüştükten sonra Esme içeri kaçtı. Sonrası çok çabuk gelecekti ama şu an olmadığına memnundu.

Khâi arabasına doğru yürüdü, içine girdi ama motoru çalıştırmadı. Kadının söylediklerini düşünmeden edemiyordu.

Tek istediğimin yeşil kart ve onun parası olduğunu söyleyecek belki de. Doğru, farklı bir hayat istiyorum ama...

Bunu daha önce fark etmemiş olması şok ediciydi. Tüm bu yolculuk boyunca kadının birincil amacı buydu: farklı bir hayat. Romantik bir ilişki değil. Bu, ona çok mantıklı gelmişti. Esme’nin yerinde olsaydı o da aynı şeyi yapardı

ama tek bir eş adayına, yani kendisine bu kadar odaklanmazdı. Başarı şansını artırmak için çok daha fazla randevu ayarlayabilirdi. Esmeneden öyle yapmamıştı ki? Babasını bulacağını ve bu şekilde vatandaşlık kazanacağını düşündüğü için mi?

En iyi seçenek *buydu*. Babasını bulursa otomatik olarak vatandaşlık alacaktı ve bunun için kimseyle evlenmesine gerek kalmayacaktı. O zaman süreç de muhtemelen hızlanırdı. Ama babasını bulamazsa...

Telefonunu çıkardı ve Google’da “Evlilik yoluyla Birleşik Devletler vatandaşlığı” diye arattı. Arama sonuçlarına göre hükümet bir Amerikan vatandaşıyla evlendikten üç yıl sonra yeşil kart veriyordu.

Khài bir Amerikalıydı.

Kadının tek ihtiyacı buysa –ki öyle görünüyordu– onunla evlenebilirdi. Bunu, yazın ötesine taşıyabilirdi. Bunu hayal ettikçe başı dönüyordu. O ve Esmen, birlikte, seks ve televizyon ve bir yatağı paylaşmaları ve onun gülümsemeleri ve kahkahaları, sonsuza kadar.

Hayır, bu doğru görünmüyordu. Bu, ondan faydalanmak olurdu. Bir yeşil kart, ömür boyu hapis cezasına değmezdi ama üç yıl gerekiyordu.

Esmen’yle üç yıl.

İsteğinin şiddeti o kadar arttı ki cildi sıcaktan kızardı. Geriye kaldığını düşündüğü üç cılız haftayla kıyaslandığında üç yıl lüks bir süre sayılırdı. Esmen bağımlılığını *üç yıl boyunca* serbest bırakabilir ve sonra da aşkı bulması için kadını özgür bırakabilirdi. Kazan-kazan durumu.

Ama sadece babasını bulmazsa. Annesi bu cumartesiye kadar bir cevap istediğine göre Esmen’in zamanı tükeniyordu.

Kararını vermişti. Esmen bu hafta babasını bulamazsa Khài ona evlenme teklif edecekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cumartesi akşamı erken saatlerde Esme siyah elbisesini başının üzerinden çekerken telefonu, gelen bir aramayla titreşti. Elbisesini tamamen aşağı çekti ve telefonunu almak için yerinden fırladı.

Bilinmeyen numara.

Telefonu açma tuşuna bastı. “Alo?”

“Merhaba, ben Phil Turner. Mesajınızı aldım?” dedi bir adam. “Konu nedir?”

Sinirlerinin yatışması için derin bir nefes aldı ve geçen hafta boyunca aşına olduğu cümleleri tekrarladı; Phil listesini tek tek gözden geçirmişti. “Merhaba, benim adım Esmeralda. Vietnam’a gitmiş miydiniz?”

“Evet, elbette gittim. Eğer bu bedava tatil gibi bir şeyse ben...”

“Yirmi dört yıl önce orada olan birini arıyorum,” dedi.

“Ah, evet...” Hafızasını yokluyormuş gibi uzun bir ıslık sesi çıkardı. “Hayır. İlk kez 2000 yılının başlarında Hanoi’ye gitmiştim.”

Kadın hayal kırıklığının ağırlığıyla içini çekti. Bu, geriye sadece bir Phil kaldığı anlamına geliyordu ve onun Tek Gerçek Phil olduğunun garantisi yoktu. Eğer o da Vietnam’a gitmediyse bu onu başladığı yere geri götürüyordu.

“Doğru kişi siz değilsiniz,” dedi. “Geri aradığınız için teşekkür ederim.”

“Elbette, sorun değil. İyi şanslar. Umarım onu bulursunuz. Hoşça kalın.”

Adam telefonu kapattı ve Esme telefonu dikkatle masanın üzerine bıraktı. Listedeki son Phil, bir Schumacher’di ya da Khâi’nin telaffuz ettiği şekliyle Shoo-mock-er. Soyadını denedi –Esmeralda Schumacher– ve kaşlarını çatı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı ama kunduracı anlamı hoşuna gitmişti. Bu dünyada çok fazla ayak vardı.

Bu, ona bütün gece yine işkence topuklularını giymesi gerektiğini hatırlattı. Rahatsız edici ayakkabıları ayağına geçirdi, bir avuç ucuz mücevher aldı ve banyonun içindeki boy aynasında kendine baktı. Işıltılı kolyeyi boğazına kadar kaldırdı ama vazgeçip yerine bırakmaya karar verdi. Küpeleri, bileziği takmayı ve makyaj yapmayı bitirdiğinde aynadan kendisine yeni bir kadın bakıyordu.

Bu sefer doğru olanı yapmıştı. Khâi’nin kız kardeşi gibi şık görünüyordu ve bu, ona çok ihtiyaç duyduğu özgüveni vermişti.

Bu gece, o geceydi. Jade’den bahsedecek ve eğer Khâi tamamen afallamış görünmezse ona evlenme teklif edecekti.

Bunu düşünmek bile ellerinin titremesine neden oldu ve kusma ihtimaline karşı lavaboya koştu. Mide bulantısını derin nefesler alıp vererek geçirmeye çalışırken siyah smokini içinde gizli servis koruması gibi görünen Khâi banyoya girdi.

“Bu şeylere dayanamıyorum.” Papyonun uçlarını çevirdi, doladı ve bıkkınlıkla ellerini bıraktı.

“Nasıl yapılacağını biliyorum.” Dikkatinin dağılmasına sevinen kadın, adamın yaptığı karışıklığı düzeltti ve papyonunu sakın bir şekilde onun yerine bağladı. “İşte oldu.”

“Teşekkür ederim,” dedi adam kollarını sallayıp kendini savaşa hazırlar gibi nefes alırken.

Kadın gülümsedi ve ellerini adamın yakalarında gezdirdi, takım elbisenin içindeki görüntüsü hoşuna gitmişti. “İyi... Burada değil.” Esme, avuçlarını ceketinin iç ceplerinin olduğunu düşündüğü bölgeye bastırdı.

Adamın alnı kırıştı. “Ne değil?”

“Her zaman getirdiğin kitap.”

Adam kadının yüzünü inceledi. “Bana yanımda bir kitap getirmemi mi söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi hemen. “Yani eğer istersen.” Omuz silkti. Onunla konuşmasını tercih ederdi, özellikle de bu gece bu kadar gerginken ama düğünlerden gerçekten bu kadar nefret ediyorsa ona işkence etmek istemiyordu.

Adam gülümsedi. “Hadi o zaman. Santa Cruz’a bir saat yolumuz var ve geç kalmak istemiyorum.”

Evden çıkıp arabasını park ettiği kaldırıma kadar onu takip etti. Khâi hemen arabaya binmek yerine kaşlarını çatarak arabanın tavanı ve ön camını süsleyen beyaz lekelerle baktı.

“Bu istatistiksel olarak olası değil. Sanki bir ağacın altına park etmişim gibi,” dedi.

Esme’nin dudakları sırtırmak istedi ama çaba sarf ederek dudaklarını düz tuttu. “Kuşlar sana garaja park etmeni söylüyor. Garajda yer var. Orada. Motosikleti kenara çek.”

Sonra dudağının içini ısırды. Aralarında işler o kadar kolaylaşmıştı ki bunun hassas bir konu olduğunu unutmuştu. Midesi onu izlerken gerildi, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Acaba 99 Ranch’e gittiği günkü gibi sinirlenir miydi?

Kısa bir duraksamadan sonra, “Garaja park etmeyi sevmiyorum,” dedi.

“Neden?”

Adam, gözlerini kırptırdı ve yüzü düşünceli bir şekilde buruştu. “Neden mi?”

Kadın, “Nedeni ne?” diye sordu çünkü bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

“Çünkü motosiklet içeride,” dedi kısık bir sesle, sonra da onun için yolcu kapısını açmaya gitti.

Esmeye arabaya bindi ve onun kapıyı kapatıp diğer tarafa geçmesini ve koltuğuna oturmasını izledi. Arabayı çalıştırdı ve konuşma bitmiş gibi caddeye çıktı. Ama bitmemişti.

“Motosikletten hoşlanmıyorsan neden...”

“Hoşlanmadığımı söylemedim,” dedi.

Kadın derin bir nefes verdi, şimdi kafası daha da karışmıştı. “O zaman neden...”

Adam dikkatini yola verip vites değiştirmeden ve üstü açık bir arabanın yanından hızla geçmeden önce kısa bir an için ona baktı. “Sadece böyle seviyorum. Tıpkı sen ve... Neden çorapları bu şekilde *katlıyorsun*?”

Aşağı baktı ve bileğindeki ışıltılı bileziği döndürdü. “Beni görmezden gelmeye devam ettin. Ben de beni düşünmen için böyle yaptım.”

“Yani sen kendininkileri böyle sarmıyor musun?”

Kadın, “Hayır,” dedi gülerek.

Başını yana doğru eğdi. “İşe yaradı.”

Esmeye sıırttı. “Biliyorum.”

Adam dönüp ona bakmasa da arabayı sürmeye devam ederken dudakları kıvrıldı ve ardından huzurlu bir sessizlik geldi. Kadın, yanlarından geçtikleri ofis binalarını izledi, parlak dış cepheleri ve bakımlı çimleri karşısında büyülenmişti.

“Bu da benimki.” Khài mavi cam duvarları olan ve tepesinde *DMSOft* yazan büyük beyaz harflerin bulunduğu bir binayı işaret etti.

Kadın, koltuğunda daha dik oturdu ve binayı ilgiyle inceledi. “Ofisin hangi katta?”

“En üstte. Orayı başkalarıyla paylaşıyorum.”

“Bir patron gibi,” dedi alaycı bir gülümsemeye, önemli insanlar tüm pencerelere sahipken onun küçük bir kabine tıklandığını hayal ederek.

Adam ona komik bir gülümseme attı. “Onun gibi bir şey.”

Esme, “Phillerin çoğu patron. Biri beni onun çalışanı sandı,” dedi söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için.

“Son ikisinden haber aldın mı?” diye sormadan önce Khài’nin üzerine alışılmadık bir durgunluk çöktü.

“Birinden.”

“Cevabı olumsuz muydu?”

Kadın, dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. “Schumacher’e benziyor muyum?”

Tekrar yola odaklanmadan önce kadına düşünceli bir şekilde süzdü. “Olabilir.”

“Belki de bunlar ayakkabıcılık için uygundur,” dedi ellerini uzatarak ve yüzünü buruşturarak. “Çok çirkinler.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ona hoşnutsuz bir gülümsemeye baktı ve ellerini saklamak için kollarını kavuşturdu ama adam avucunu uzattı.

“Bir bakayım,” dedi.

“Araba kullanıyorsun.”

Kadın yumuşayana kadar kolunu çekti. Ancak elini incelemek yerine yumruğunu ağzına götürdü ve parmak eklemelerini öptü. “Senin olduğu sürece bu ellerin ne yaptığı umurumda değil.”

Aptalcaydı –şair değildi– ama sözleri, kızın gözlerini yaşırtmıştı. Adam elini tekrar vitesin üzerine koyduğunda, kadın da elini onunkinin üzerine koydu. Hiçbir şekilde güzel bir el değildi ve onunkine kıyasla *küçüktü*. İnsanlar iyi görünümlü bir çift olduklarını düşünüyorlar mıydı acaba?

Kadın koltuğuna yaslanıp rahatladı ve yolculuğun geri kalanında onu izleyerek kalbinde patlayan duygunun farkına vardı. Bu duygu, her geçen gün daha da büyüyerek ona

doğru yaklaşıyordu ve artık bunu inkâr edemezdi. Birine karşı bu şekilde hissettiğinizde ondan sır saklamazdınız. Ne kadar korkmuş olursa olsun bu gece ona her şeyi anlatacaktı.

Smokin ve çıplak ayakla bir düğüne katılmak Khâi için bir ilkti. Bir şeylerin –ayakkabılarının– eksik olduğu his-sinden kurtulamıyordu fakat Esme büyülenmiş görünüyor-du. El ele kumsalda, suyun önüne dizilmiş beyaz katlanır sandalyelere ve düğün sunağına doğru yürürlerken Esme ayak parmaklarını bir çocuk gibi kuma gömdü.

Yine aynı biçimsiz siyah elbiseyi giymişti ama yine de o kadar güzeldi ki adamın aklını başından almıştı. Gülümse-mesi yüzündendi. O mutluydu. Dünyada her şey yolundaydı.

Kadın, “Sadece yirmi kişi mi?” diye sordu.

Khâi, odağını onun güzelliğinden sözlerine kaydırırken kısa bir duraklama oldu. “Evet, az kişi olmasını istediler. Stella kalabalıktan hoşlanmaz.”

Tıpkı kendisi gibi. “Büyük düğünleri sever misin?” Esme isterse onun için devasa bir düğün organize edebilirdi ama bu tarz bir seramoni ona daha çok hitap ediyordu. Daha az kumlu olanı tabii.

“Küçük ya da büyük, hepsi iyidir.” Esme kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti ama sonra gözleri parlayarak, “Çi-çekler, elbise ve pasta işin eğlenceli kısmı,” dedi.

Adam başını salladı ve bunları hemen hafızasına kazıdı. Esme onunla evlenmeyi kabul ederse çiçekler, elbiseler ve pasta için şehre ineceklerdi. Kamyon dolusu çiçek. Couture gelinlik. On pasta, yüz pasta, umurunda değildi. Yeter ki evet desin. Kahretsin, midesi düğümlenmişti.

“Böyle olmak zorunda değiller,” diye ekledi gülüm-seyerek. “Bunlar pahalı görünüyor.” Oturma alanının

kenarlarını süsleyen beyaz güller, orkideler ve zambaklardan oluşan dev buketleri işaret etti. “Kuzenin bunlara çok para harcamış.”

Çiçekleri ve etrafındaki eşyaları gözden geçirdi. “Sanırım öyle.”

“Çiçekleri kendim düzenleyebilirim. Nasıl yapıldığını biliyorum.” Ama sonra dudağını ısırdı ve uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. “Elbisemi de yapabilirim. Pasta yapmayı bilmiyorum ama öğrenebilirim.” Yeşil gözleri adamınkilerle buluştu, savunmasız görünüyordu. “Her şeyi güzel yapabilirim; pahalı olmalarına gerek yok.”

Buna ne diyeceğini bilemedi. İstemediği sürece her şeyi kendisi yapmak zorunda değildi. Düğünün pahalı olması da umurunda değildi. Tekrar tekrar evlenmeyi planlamıyordu. Sadece bir kez yeterliydi. Esme’den başkasını asla istemeyecekti. Ona olan bağımlılığı çok netti.

“İşte, işte, Değerli Kızım ve oğlum,” dedi annesi, önü parlak mavi çiçeklerle süslü siyah bir *aó dài* içinde onlara doğru gelirken. Ayakkabıların ek yüksekliği olmadan, elbisine eşlik eden beyaz ipek pantolon kumda sürüklendi ve onları sabırsızca çekiştirdi. “Bir düğüne ayakkabısız gideceğim hiç aklıma gelmezdi. Bu oldukça farklı bir deneyim. İkinizin benim için yeni haberleri var mı?”

Esme’nin eli onunkini sıkıca kavradı ve gözlerini kaçırmadan önce bir an için ona baktı. “Henüz değil, Côt Nga. Hâlâ konuşmamız gerekiyor.”

“Yemekten sonra konuşmanız için müsait bir zaman olur diye düşünüyorum,” dedi Esme’ye.

Esme başını salladı ve ona küçük bir gülümseme attı. “Kulağa hoş geliyor.”

Annesi birleşik ellerini düşünceli bir şekilde inceledi. “Ne gerekiyorsa yapın ama düğünden ayrılmadan önce ikinizin benimle konuşması gerekiyor.”

“Konuşacağız, C   Nga,” dedi Esme.

Annesi yatışmış bir ifadeyle başını salladı. “Düğünün tadını çıkarın, tamam mı?” Bunu söyledikten sonra kız kardeşi, teyzeleri ve kuzenleriyle sohbet etmeye gitti.

Kh  i ve Esme sandalyelere doğru yürürken Michael belirdi, Kh  i’nin elini sıktı ve ona tek koluyla sarıldı.     parçalı smokini içinde, ayakkabısız bile olsa, podyumdan çıkmış gibi görünüyordu.

“Gelebilmene çok sevindim,” dedi Michael. Gülümsedi ama hareketleri ani ve   rkekti, nefes alış verişi kesik kesikti. Gergin olmalıydı.

Kh  i’nin olduğu gibi. Ama Michael’in kadını çoktan evet demişti. Gergin olmasını gerektirecek ne vardı ki?

“Sen iyi misin?” Kh  i sordu.

“Evet, harikayım. Geldiğine sevindiğimi söylemiş miydim? Çünkü sevindim. Stella senden gerçekten hoşlanıyor.” Michael’in bakışları Esme’ye kaydı ve dudakları çarpık bir sırtışla kıvrıldı. “Sen Esme olmalısın. Sonunda tanıştığımıza sevindim.” Esme’nin elini sıktı ve o da şaşkın bir ifadeyle sırtarak karşılık verdi.

Harika, bir saat içinde evlenecek olmasına rağmen Michael’in büyüsüne kapılıyordu. Lanet olası Michael ve onun lanetli yakışıklılığı.

“*Sizinle* tanıştığıma memnun oldum. Stella şanslı bir kadın,” dedi Esme, ona muhteşem Esmeliğini göstererek ve Kh  i hariç herkesle İngilizce konuşarak.

Michael gülümsemeye çalıştı ama ellerini sallayıp omuzlarını dikleştirirken bu gülümseme bir yutkunmaya dönüştü. “Bunu söylediğin için teşekkürler. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Ona kendimi öylesine kaptırdım ki gelmeyecek olursa ben...” Uzaktaki bir grup siluete odaklanınca sözleri kesildi ve yüzü aşkla doldu. Kh  i’nin omzunu ona bakmadan sıktı. “Siz oturun. Başlıyor.”

Herkes aceleyle oturdu ve konuşmalar duruldu. Esme neredeyse heyecandan titriyordu. “Stella gerçekten güzel mi? Kuzenin çok...” Yüzünü hülyalı bir ifade kapladı ve Khâi onun *yakışıklı* diyeceğinden emindi. Onun yerine söylediği şey daha kötüydü. “O çok *âşık*.”

Aşk. Khâi’nin bağırsakları düğümlendi ve kendine zorla doğru şeyi yaptığını hatırlattı. Yeşil kart istiyordu. Ona bir tane ayarlayabilirdi. Bu evlilik, üç yıl boyunca her ikisine de fayda sağlayacaktı.

Bir gitar, bir pop şarkısının cover’ını çalmaya başladı ve Khâi töreni dikkatle izlemeye koyuldu. Her şey yolunda giderse işi yakında bitirecekti. Michael’in kız kardeşleri, Quan ve Michael’in bir grup arkadaşından oluşan düğün ekibi, çiftler hâlinde koridorda yürüyordu. Stella, Michael’in tasarım olduğunu düşündüğü tüllü beyaz bir gelinlik içinde göründü. Babası ona ağlamaklı bir gülümsemeyle baktığında Stella da ona gülümsedi; babasını şakağından öptükten sonra koluna girdi ve Michael’in onu beklediği mihraba doğru ilerledi. Gözleri yaşarmak üzereymiş gibi kızarmıştı bile. Stella kumların üzerinden geçerken bakışları Michael’den hiç ayrılmadı. Michael onun için ne hissediyorsa o da tam olarak karşılığını veriyordu.

Kız oğlanı sever, oğlan kızı sever.

İki aşık yeminlerini edip öpüşürken güneş ufka gömüldü ve gökyüzü okyanusun üzerinde parladı. Büyülü bir andı. Kameralar defalarca yanıp söndü, bir düzine cep telefonu ışıldadı, hiçbir bebek ağlamadı. Esme de dahil olmak üzere küçük kalabalığın içindeki insanlar gözyaşlarını silerken Khâi kendini hayatın içinden bir sahtekâr gibi hissetti.

Ta ki Esme onun dikkatini çekmek için elini sıkana, dudaklarına sürpriz bir öpücük kondurana ve sonra ona gülümseyene kadar. Eğer toplum içinde olmasalardı, onu kendine çeker ve eriyene kadar öperdi. Artık bunu nasıl

yapacağını biliyordu. Bu hâliyle kontrolden çıkmış bağımlılığının tüm gücüyle onu arzulayarak gözleriyle onu yiyip bitirdi ama gözbebeklerinin büyümesine bakılırsa kadının buna bir itirazı yoktu.

Her şeye rağmen Esme'yi öpmek için ona doğru eğiliyordu ki herkes ayağa kalkıp Michael ve Stella'nın önlerinden geçişlerini izlemeye başladı. Yakındaki otelin personeli, onları sakın bir kokteyl ortamı için bir bahçeye yönlendirdi. Herkes ordövrlerini yerken ve çene çalarken Esme'yle Sex on the Beach'i paylaştılar. Esme'nin alkole kesinlikle dayanıklılığı yoktu ve sadece birkaç yudum aldıktan sonra ona doğru eğilmiş ve tecrübesinin ona öğrettiği, beni yatağa götür ve benimle birlikte ol anlamına gelen bir bakış atmıştı. Bu bakış dünyadaki en güzel şeylerden biriydi.

Önümüzdeki üç yıl boyunca buna sahip olmaya kararlıydı.

İçilen kokteyllerin ardından ahşap kirişler, beyaz yarı şeffaf kumaş ve altın renkli Noel ışıklarından oluşan bir çadırın altındaki açık hava oturma alanına geçildi. Asya füzyon yemeği ve konuşmalar devam ederken adam, tek lifini kafasında prova etti. Mantığı sağlamdı ve ona hitap edeceğinden emindi. Evet diyecekti. Evet dememesi mantıklı olmazdı.

Herkes pastasını ve naneli çikolatalı dondurmasını bitirdiğinde Khâi Esme'nin elini tuttu. "Benimle yürür müsün?"

Esme pastadan son bir ısırık daha aldı, çatalın dişlerini tatlı dudaklarının arasından çıkardı ve tabağına koydu. "Olur."

Çadırdan çıktılar ve kumsal boyunca yavaş adımlarla yürüdüler, elleri sımsıkı kenetlenmişti ve ayakları kuma batıyordu. Ay neredeyse dolunaydı ve suya gümüşü bir ışık saçıyordu; hava tuz, deniz ve yosun kokuyordu. Uygun bir mesafeye geldiklerinde adam yavaşlayarak durdu.

Vakit gelmişti. Kahretsin, adamın içi titriyordu. Hiç bir kıza çıkma teklif etmemişti. Hiç istememişti. Ve şimdi evlenme teklif ediyordu.

“Duyuyor musun?” diye Esmе sordu.

“Neyi?”

“Müziği.”

Dikkatini oraya verdi ve sonra duydu. Çadırdan gelen yumuşak gitar tınları, esintiyle birlikte yayılıyordu. Debussy’nin “Clair de Lune” şarkısı olduğunu anladı. “Dans ediyorlar.”

Gülümsedi, kollarını onun boynuna doladı ve ileri geri sallanmaya başladı. “Biz de ediyoruz.”

“Sen ediyorsun. Ben nasıl dans edilir bilmem.”

Kadın, “Sadece böyle hareket ediyorsun,” dedi gülerek.

Khài, kendini oldukça gülünç hissetti ama kadını izleyerek onunla birlikte hareket etti. Ve sonra bir şekilde gülünç hissetmeyi bıraktı. Burada sadece ikisi vardı, sadece ay, sadece okyanus, kum, müzik ve atan iki kalp.

Ve kadın gülümsüyordu.

Dudaklarını o gülümsemeye bastırdı, o dudakları çaldı. Dili kadının ağzına girdiğinde meyve, vanilya ve şampanya tadı başını döndürdü. Bir daha asla pasta yemeyecek ve onu düşünmeyecekti, asla şampanya içmeyecek ve onu düşünmeyecekti. Hayatındaki her başarının tadı Esmе gibi olacaktı. Ellerini vücudunda gezdirmekten kendini alamıyor, en sevdiği yerlere giden bir yol bulmaya çalışıyordu ama bu çuval gibi elbise bunu neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

Adam bıkkın bir ses çıkardığında, kadın güldü ve onu bir kez öptü. Son kez ağzındaki ruju silerek uzaklaştı. “Konuşmamız gerek.”

“Haklısın.” Zihnindeki şehveti bastırabilmek için derin bir nefes çekti ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Ne kadar erken teklif ederse işi o kadar erken bitecek ve onunla evlenmeye o kadar yaklaşıacaktı.

“Esme...”

“Anh Khài...”

Kadının ellerinin titremesine şaşırarak duraksadı. Onun aksine gergin olduğunda gerçekten titriyordu; kadını yatıştırmayı umarak başparmaklarını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. “İstersen önce sen başlayabilirsin.”

Kadın çenesini kaldırarak, “Tamam, önce ben,” dedi.

Dudaklarını yaladı ve ellerini onun kendisini tuttuğu gibi tutabileceği şekilde ayarladı. Birkaç kez konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime söyleyemeden durakladı.

“O zaman önce benim başlamamı ister misin?” diye sordu Khài.

“Hayır, yapabilirim.” Bir nefes daha çekti ve alt dudaklarını çiğneyerek şöyle dedi. “Buraya ilk geldiğimde seninle evlenmek için nedenlerim vardı. Bir sürü neden. Ve bu nedenler yüzünden seninle yakınlaştım. Ama sonra...” Gözleri onunkilerle buluştu. “Sonra seni tanıdım.” Parmakları onunkilerin etrafında iyice sıkışmıştı. “Ve yakınlaştım çünkü sana yakın olmak *istiyordum*. Çoğu zaman nedenlerimi unutur oldum. Çünkü mutluyum. Seninleyken. *Sen* beni mutlu ediyorsun.”

Khài’nin göğsü kabardı, kalbi hızla çarptı ve gülümsemekten kendini alamadı. Bu dünyada var olmak için sonsuz sayıda neden vardı ama bu, hepsinden daha önemli görünüyordu: Esme’yi mutlu etmek.

“Sevindim,” dedi.

“Belki çok hızlı, belki akıllıca değil ama...” Yavaşça gülümsedi, gözleri ay ışığında yumuşak ve berraktı; anlaşılır bir İngilizceyle, “Seni seviyorum,” dedi.

Adamın ciğerleri nefes almayı bıraktı. Kalbi atmayı kesti. *Esme onu seviyordu.*

İçindeki sıcaklık karşı konulmaz dalgalar hâlinde yayılıyordu. Onu sevmesi için ne yapmıştı? Bunu milyonlarca

kez daha yapabilirdi. Kadının ellerini ağzına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Konuşamıyordu, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ay, yıldızlar ve arkasındaki suyla kıyaslanamayacak kadar güzel görünen kadının dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi ve sordu: “Peki ya sen, beni seviyor musun? Belki birazcık?”

Adam buz kesti.

Bu soru olmaz. Neden *bu* soruyu sormuştu ki?

Ona istediği her şeyi verebilirdi, yeşil bir kart, gerçek elmaslar, vücudu ama aşk?

Taş kalpliler sevmezdi.

Soruya cevap vermek istemedi. Tüm benliği buna karşı çıkıyordu.

Ama gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. “Sevmiyorum.”

Kadın gözlerini kırıştırdı ve tekrar gülümsemeden önce başını salladı. “Beni birazdan *daha fazla* seviyorsun.”

“Hayır, Esme.” Geri adım attı ve onu bıraktı. “Özür dilerim... ama seni az ya da çok sevmiyorum. Seni hiç sevmiyorum.”

Sevemiyorum.

Kadının yüzü asıldı, gözleri büyüdü ve yaşardı. “Hiç mi?” diye fısıldadı.

“Seni sevmiyorum.” Tüm varlığı patlayacakmış gibi acıyordu. “Asla da sevmeyeceğim.”

“Bu hiç komik değil,” dedi.

“Şaka yapmıyorum. Tamamen ciddiylim.”

Kadın tek bir kelime bile etmedi. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken ona öylece bakakaldı. Khâi, sözlerini geri almak istedi. Onun üzüntüsünü yok etmek istiyordu. Onu tekrar gülümsetmek için neredeyse her şeyi yapardı.

Ama bu konuda yalan söyleyemezdi. Ona, o soruyu sormuştu ve cevabı bilmeyi hak ediyordu.

Seni sevmiyorum. Asla da sevmeyeceğim.

Esme'nin kalbi parçalandı ve sivri parçalar onu içten içe yaraladı. Aynı zamanda, utanç onu boğuyordu; ağır, boğucu bir utanç. Onu neden sevemediğini biliyordu. Okula gidebilir, kıyafetlerini ve konuşmasını değiştirebilirdi ama geldiği yeri asla değiştiremezdi. Dibin dibinden gelmişti. O kadar fakirdi ki liseyi bitirmeye parası yetmiyordu; o kadar farklıydı ki diğer fakir insanlar bile ona tepeden bakıyordu; o kadar aşağıdaydı ki özgürlüğe tırmanamıyordu, Vietnam'da bile. Adamın, onun için yaptığı her şeyle, değiştiremeyeceği şeylerin ötesini gördüğünü ve ona olduğu gibi değer verdiğini düşünmüştü. Ama ona değer vermiyordu. Sözlerine bakılacak olursa da asla değer vermeyecekti.

Ondan uzaklaşarak, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben gideyim."

Adam başını salladı, yüz ifadesi odaklanmış ama okunamaz hâldeydi. "Beni rahatsız etmiyorsun."

Kadının dudaklarından histerik bir kahkaha yükseldi. "Anlamıyorum." Kaçmak için döndü ama adam kolunu sıkıca kavrayarak onu durdurdu.

"Henüz işimiz bitmedi."

Nefesini içine çekti ve kendini en kötüsüne hazırladı, söyleyeceklerinden korktuğu için neredeyse ona bakmaya korkuyordu.

"Evlenmeliyiz."

Vücudu şaşkınlıkla sarktı. "Ne?"

"Vatandaşlık belgelerini alacak kadar uzun süre benimle kalmanda bir sakınca görmüyorum. Ondan sonra hızlıca

boşanabiliriz. Sanırım bu ikimiz için de iyi olur,” dedi dudaklarını kırıştırarak. Belki de gülümsemek istemişti.

Kadın başını iki yana salladı. Adamın sözlerini duymuştu ama söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. “Beni sevmiyorsan neden benimle evleniyorsun?”

“Evimde ve yatağında olmana alıştım ve...”

Yatağından bahsedilince yüzüne şiddetli bir sıcaklık yayıldı ve başını eğdi. *Seks*. Daha fazla seks istiyordu. Tabii ki isterdi.

Bundan önce bakireydi ve birlikte gerçekten iyiydiler.

Ama kendisi için sevişmek, onun içinse sadece seks yapmak söz konusuysen bunu yapamazdı.

“Hayır.” Adamın elini kolundan çekti ve geri adım attı. “Seninle evlenemem.”

Adam kaşlarını çatarken alnı kırıştı. “Nedenini anlamıyorum.”

“Çünkü bu çok acı verecek.” Çünkü onu seviyordu. Bu, sadece yabancılar arasında soğuk bir anlaşma olsaydı, belki de bunu yapabilirdi. Bu evlilik, Jade’e çok şey kazandırabilirdi. Ama bunun, öncelikle annesini mahvetmemesi gerekiyordu.

Khài çözüm değildi. Aramaya devam etmeli ve başka bir yol bulmalıydı.

Adam gözlerini yere dikti. “Özür dilerim.”

Kadının yüzünden aşağı sıcak gözyaşları süzüldü. O da üzgündü.

“Esme, ağlama. Ben...”

Kadın tek kelime etmeden arkasını döndü ve kumların üzerinde tökezleyerek düğün resepsiyonuna doğru ilerledi. Buradan uzaklaşması gerekiyordu ve bunu yapmak için telefonuna ve paraya ihtiyacı vardı. Romantik çadıra daldı ve kumlu dans alanında yavaşça sallanan çiftlerin yanından geçerken kollarını vücuduna yakın tuttu, kendini izinsiz girmiş gibi hissediyordu.

Çantası oradaydı, sandalyesinin köşesine asılmıştı. Taklit çantayı omzuna taktı; kimseyle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Vy, “İyi misin Esme?” diye sordu. Bir fincan çaya şeker karıştırırken durakladı. Saçları mükemmeldi, makyajı mükemmeldi, siyah elbisesi mükemmeldi çünkü o bunun için doğmuştu.

Esme zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. Khài çadırın uzak tarafından girdi, bir şey arıyormuş gibi kaşlarını çatarak kalabalığı taradı. Bakışları kadının üzerinde kilitlendi. Ne dediğini duyamadı ama kendi adı olduğunu biliyordu.

Adam ona doğru yürüdüğünde Esme paniğe kapıldı. Kaçmak zorundaydı. Tüm bu insanlar, onun Khài’yi peşinden koşturarak kendini aştığını düşünüyordu. Khài’nin onlarla aynı fikirde olduğunu öğrendiklerinde orada olmak istemiyordu.

Masadan hızla uzaklaştı. Ve sert bir şeye çarptı. Kafasını kaldırdığında Quân’ın yüzünü gördü.

“Hey, acelen mi var?” diye sordu karakteristik neşesiyle.

“Üzgünüm, ben...” Omzunun üzerinden baktı ve Khài’nin kararlı bir yürüyüşle kendisine doğru geldiğini gördü. Olamaz. “Lütfen, bırak gideyim. *Lütfen?*”

Quân, “Neler oluyor? İkiniz kavga mı ediyorsunuz?” diye sordu.

Başını salladığında görüşü bulanıklaştı. “Kavga etmiyoruz.”

Khài yaklaşıyordu. Kadın Quân’ı atlattı ve hızla uzaklaştı. Dışarı çıktığında Quân’ın Khài’yi durdurduğunu ve yüzünde endişeli bir ifadeyle onunla konuştuğunu gördü.

İri tanelerin ayaklarını acıttığını hissederek uzun bir kum şeridinde koştu ve sonunda kaldırıma ulaşabildi. Nereye gittiğini bilmiyordu ama uzaktaydı ve bu, şimdilik yeterliydi.

Telefonu çaldı, çaldı ama o duymazdan geldi ve körlemesine koşmaya devam etti; Kh i'den ve bu korkunç utançtan. Zil sesine daha fazla dayanamadığında durdu, çantasından telefonunu çıkardı ve kapattı.

Orada öylece dururken, ciğerleri yanarken, ağzı kururken, ayakları muhtemelen kanarken nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Her nasılsa kendini küçük sahil evleri ve uzun palmiye ağaçlarıyla kaplı sakin bir sokakta bulmuştu.

Kh i yoktu, C  Nga yoktu, annesi yoktu, büyükannesi yoktu, Jade yoktu, hiç kimse yoktu. Sadece Esm  vardı.

Ve onun da gidecek hiçbir yeri yoktu. Etrafında kocaman bir dünya vardı ve hiçbiri ona ait değildi.

Gidecek hiçbir yerin olmadığında nereye giderdin?

Kh i saatlerce sahilde dolaştı ama Esm 'yi bulamadı. Kadın gecenin karanlığında kaybolmuştu.

Onu tekrar aramayı denedi ama telefon doğrudan tele-sekretere düştü. O kötü his, tüm tenini kapladı. Hava serindi ama terlemesine engel olamıyordu. Papyonunu çekiştirdi, saçlarını karıştırdı ve ceketini fırlatıp attı. Neredeyse onu dalgaların arasına fırlatacaktı ama ceketinin cebindeki kadife kutuyu hatırladı. O Esm 'ye aitti. En azından, ona verme fırsatını yakaladığında öyle olacaktı.

Nasıl böyle çekip gidebilmişti ki?

Quan, kumsalın karşı ucundan koşarak ona doğru geldi. "Esm 'yi aşağıda bulamadım. Sen onu herhangi bir yerde gördün m ?"

Ne sinir bozucu bir soruydu bu. Eğer onu görseydi burada tek başına duruyor olmazdı. "Hayır."

Quan dazlak başını ovuşturdu. "İkinizin arasında ne sikkim oldu? Neden kaçtı ki?"

Khài kumu tekmeledi. “Evlenmemizi önerdim.”

Khài karanlıkta bile kardeşinin gözlerinin irileştiğini görebiliyordu.

“Vay canına, pekâlâ. Bu konuda mutlu olmamasına şaşırımdım. Senden gerçekten hoşlandığını sanıyordum.”

Khài smokin ceketini öylesine sıkı tutuyordu ki kumaş gıcırdadı. “Öyle. Yani, *öyleydi*. Bu gece beni sevdiğini söyledi.” Buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

Quan ona düşünceli bir bakış attı. “Ve?”

Khài soruyu duymazdan geldi ve caddeye doğru yürümeye başladı.

Belki de orada bir bankta oturmuş onu bekliyordu. Belki de bir anlık öfkesini yenmiş, düşünmüş ve cevabını değiştirmek istiyordu.

“Ve ne, Khài?” Quan ısrar ederek onun yanına geldi.

Khài ceketini kolunun altına sıkıştırdı ve ellerini ceplerine soktu. “Ona gerçeği söyledim.”

“Yani...?”

Daha hızlı yürüdü, kumları kaldırıma bıraktı ve akşamın geç saatlerinde Santa Cruz Caddesi’ne doğru bakmaya başladı. Yalnız bir sokak lambasının yanında bir bank vardı ama boştu. Arabasının bulunduğu park yerine baktı. Hayat belirtisi yoktu.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

Quan onun kolunu sıkıca kavradı. “Khài ona ne söyledin? Neden ağlıyordu?”

Yutkunmaya çalıştı. İlk ya da ikinci denemede işe yaramadı ama üçüncü denemede nasıl olduğunu hatırladı. “Ona onu sevmediğimi söyledim.”

“Bu saçmalık,” diye patladı Quan. “Bu ne demek lan?”

“Doğru olduğu için öyle söyledim,” dedi.

“Ona deli gibi âşıksın. Kendine bir baksana,” dedi Quan, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi ellerini Khài’ye doğru sallayarak.

“Âşık... değilim. Değilim,” diye söylendi Khài.

“Bok değilsin. Sen ya hep ya hiç adamısın, bu yüzden dikkatini çeken ilk kızın o olacağını biliyorduk. Esme senin ‘tek’in, Khài.”

“Benim bir ‘tek’im yok. Ben ilişki kurmam.” Kaldırımında bir blok aşağı yürüdü, etrafına bakındı. Esme neredeydi?

Kahretsin, güvende miydi? Burası pek tekinsiz bir yere benzemiyordu ama bu da bir garanti sayılmazdı. Adrenalin yükseldi ve telefonunu çıkarıp numarasını tekrar denerken kalbi kaburgasına çarpıyordu.

Yine telesekreter çıktı.

Lanet olsun.

“Neden açmıyor?” diye, başkasından çok kendi kendine mırıldandı.

Quan yine de cevap verdi. “Seninle konuşmak istemiyor. Bir kadına onu sevmediğini söyleyip sonra da seninle evlenmesini isteyemezsin. Aklından ne geçiyordu bilmiyorum.”

Khài sabırsızlıkla telefonunu cebine geri soktu. “Yeşil karta ihtiyacı var. Ona bir yeşil kart sağlayabilirim. Bu kadar basit. Hatta ona her şey resmiyete dökülür dökülmez boşanmaya hazır olduğumu bile söyledim. Mutlu olmalıydı. Hayır deyip kaçmamalıydı.”

Quan hemen konuşmak yerine nefes verdi ve başını sallarken bir elini yüzüne götürdü. “Siktir yaaaa.”

En azından bir konuda hemfikir olmuşlardı. Bu durum tam anlamıyla baktandı.

“İlişkilerden hoşlanmıyorsan neden onun için tüm bunları yapmak istiyorsun?” Quan gözlerini kısarak sordu.

Khài gözlerini kardeşinden kaçırdı ve omuz silkti. “Ona alıştım ve birlikte yaşamak sorun değil. Neden olmasın?”

Quan ellerini havaya kaldırdı. “Evlilik için harika nedenler. Ben düğüne geri dönüyorum. Ondan haber alırsan bana haber ver.”

Quan hızla düğün çadırına dönerken Khài de dönüp arabasına bindi. Kadının topuklu ayakkabıları, yolcu tarafında düzgün olmayan bir açıyla duruyordu. Adam heyecanla arabanın içini aradı. Ta ki içeri girmeden önce Esme'nin onları burada bıraktığını hatırlayana kadar.

Arabayı amaçsızca sürerek sokaklarda, kaldırımlarda, banklarda ve dükkân önlerinde bol siyah elbiseli ve ayakkabısız bir kadın aradı. Onu hiçbir yerde göremedi.

Aynı trafik ışığının önünde dördüncü kez durduğunda artık pes etme zamanının geldiğini kabul etti. Kadının yanında telefonuyla cüzdanı vardı ve kendine nasıl dikkat edeceğini biliyordu. Bulunmak istemiyorsa aramanın bir anlamı yoktu. Yine de her ihtimale karşı yakınında duracaktı.

Arabasını sahilde rasgele bir park yerine çekti, frene bastı ve motoru kapattı. Sonra oturup bekledi, kararmış gökyüzüne bakarken parmaklarını direksiyona vuruyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Esme'nin gözkapaklarının üzerinde parlak bir ışık birikti; irkilerek yüzünü ovuşturdu, minibardaki küçük şişeler yere saçıldı. Televizyon hâlâ açıktı ve otel odasının tavanı dönmeye devam ediyordu.

Ya da belki de dönen kendisiydi.

Kendini yukarı doğru kaldırmaya çalıştı ve odanın eğilmesiyle boğazına safra kaçtı. *Olamaz*. Panikle banyoya koştu ve tam tuvalete kusarken dizleri soğuk fayansa çarptı.

Gözleri patlayacakmış gibi hissedene kadar tekrar tekrar kustu. Sonunda durduğunda ağzını çalkaladı ve aynadaki yüzüne, gözleri kamaşarak baktı. O kadar çok kusmuştu ki yanaklarının üst kısmında ve gözlerinin etrafında küçük kırmızı noktalar bırakmıştı. Üstelik saçları karmakarışık, üzerinde hâlâ dün giydiği siyah elbise vardı ve berbat kokuyordu. Annesi ve büyükannesi onu şimdi görebilselerdi hayal kırıklığına uğrarlardı. Ona Khâi'nin güvenli kollarına geri dönmesini, evlenme teklif ettiği için teşekkür etmesini ve fikrini değiştirmeden önce evlilik cüzdanını imzalatmasını söylerlerdi. Jade'in Khâi'ye ihtiyacı vardı.

Ama tek taraflı bir aşk Esme'yi mahvederdi, kızının izleyeceği korkunç bir örnek oluşturmaktan bahsetmeye bile gerek yoktu. Esme geri *dönmeyecekti*.

Telefonunu çıkardı, Phil Schumacher'in telefon numarasını buldu ve onu tekrar aradı. Birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düşmeden kesildi. Sonra tekrar aradı. İlk çalışın yarısında telesekreter çıktı "Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor."

Bu ne anlama geliyordu?

Tekrar denedi. Ve yine ilk çalışının yarısında "Aradığınız kişiye ulaşamıyor" mesajı geldi.

Numarasını engellemiş olmalıydı. Belki de babasıydı ve onu engellemişti. Midesi bulandı ve gururu incindi ama kendi kendine bunun sorun olmadığını söyledi.

Ona ihtiyacı yoktu.

Kimseye ihtiyacı yoktu.

Belki hâlâ minibar içkilerinin sarhoşluğundaydı ve belki de aşırı duygusal davranıyordu fakat o ucuz motel odasında tek başına, gerçekten tek başına dururken bundan sonra her şeyi kendi başına yapacağına yemin etti. Khâi ya da şu gizemli Phil Schumacher için yeterince iyi değildi belki ama kendisi için yeterince iyiydi.

Hiçbir şey için bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Sadece kendi ellerine ihtiyacı vardı. Duşakabinde saçlarını yıkarken ve düğünden kalan kumları ayaklarından temizlerken kalbinde bir tutuşma oldu.

Nasıl yapacağını bilmiyordu ancak değerini kanıtlayacaktı. Herkese gösterecekti.

Gününü yeni ve bağımsız bir hayat kurmaya harcadı. Milpitas'a giden bir otobüse bindi ve Côté Nga'nın restoranının bulunduğu bölgede daire aradı, bir aylık kira kontratı sunan bir yer buldu ve kontratı imzaladı, ardından ev eşyaları ve yeni kıyafetler almak için alışverişe çıktı. Khâi'den eşyalarını istemek yerine çıplak dolaşmayı tercih ederdi. Eşyaları onda kalabilirdi.

O gece boş stüdyo dairesinin zemininde bir uyku tulumunun içinde uyurken rüyasında Jade'in babasının kızını alıp götürdüğünü gördü ve ağlayarak uyandı. Duvara yaslanıp binanın gıcırtilarını ve dışarıdan geçen arabaları dinledi. Her zaman olduğu gibi korkusu yavaş yavaş suçluluğa dönüştü. Jade'i babasına ve babasının karısına vermiş olsaydı şu anda kızının bir anne ve babadan oluşan eksiksiz bir ailesi olacaktı; pahalı bir ev ve hizmetçilerden bahsetmeye gerek bile yoktu. Annesi okyanusun ötesinde ayrı bir hayat sürerken Jade'i *vermediği* için kızı tek odalı bir kulübede sıkışıp kalmıştı. Acaba daha iyi bir anne bebeğini verir miydi? Jade'i yanında tutmak bencillik miydi? Sevgisi *yeterli miydi?*

Acı, onu ele geçirdi. Sevgisi yeterli olmalıydı. Gerçekten de sahip olduğu tek şey buydu.

Gökyüzü aydınlandığında uyumaktan vazgeçti ve telefonundan çalışma vizelerini araştırdı. Böyle bir yerde, onun gibi biri için fırsatlar olmalıydı. Zorluklara dayanma konusunda çok iyiydi. Ama web sitelerini tek tek okuduğunda hepsinin aynı şeyi söylediğini fark etti: Üniversite diploması, on iki yıllık özel iş deneyimi ya da bu ikisinin etkileyici bir karışımı olması gerekiyordu. İş deneyimi vardı ama içinden bir ses, ona tuvalet temizliğinin bahsettikleri türden bir uzmanlık olmadığını söylüyordu.

O sabah Cô Nga'nın restoranına girdiğinde hâlâ bu bilgiyi kabullenmekte zorlanıyordu.

"Oh, Değerli Kız geldi." Cô Nga ona doğru koştu ve sıkıca sarıldı. "Beni çok endişelendirdin. Neden kimseye bir şey söylemeden gittin, ha? Herkes senin için ölümüne endişeleniyordu."

Hafif bir şok geçiren Esme de Cô Nga'ya sarıldı. "Özür dilerim." Khâi'nin teklifini reddettikten sonra kimsenin onu umursayacağını düşünmemişti. Bir adım geri çekildi,

kendini gülümsemeye zorladı ve kollarını uzattı. “İyi olduğumu görebilirsin.”

“Khài her yerde seni aradı. Sana birçok kez telefonla ulaşmaya çalıştığını da söyledi. Neden cevap vermedin?” Cô Nga sordu.

Çantasını kasanın yanındaki normal yerine koymaya ve nefes alış verişini düzgün tutmaya odaklandı. Kendini dağılmaktan korumanın tek yolu buydu. “Ona söyleyecek bir şeyim yoktu.”

Cô Nga, Esme’nin sözlerini bir el hareketiyle geçiştirdi. “Eğer konuşmazsanız aranızdaki sorunları nasıl çözeceksiniz? Ona sorunun ne olduğunu söyle, o da düzeltsin. Bu kadar kolay.”

Esme’nin kalbi küt küt atıyordu ama neyse ki son birkaç gündür gözleri kuru kalacak kadar ağlamıştı. “Düzeltilecek bir şey yok. Biz birbirimize uygun değiliz, Cô.”

Emin oluşu her hâlinden belli olmalıydı çünkü Cô Nga ona bir kez baktı ve yüzü asıldı. “Emin misin?”

Esme başını salladı.

“Nerede kaldın? Kaldığın yer güvenli mi? Paraya ihtiyacın var mı?” Cô Nga Esme’nin yanağını okşayıp kollarını sıkarak sanki Esme’nin gerçekten orada olduğundan emin olmak istermiş gibi sordu.

“İhtiyacım olan her şeye sahibim, teşekkür ederim. Cad-denin aşağısında, aylık oda kiralayan bir yerde kalıyorum. Güzel bir yer,” dedi Esme parlak bir gülümsemeyle. Evine kıyasla kaldığı yer çok lükstü. Gerçi bir yerin onun evinden daha güzel olması, hiç de zor değildi.

“*Buradasın.*”

Arkasını döndü ve Khài’nin restoranın kapısında durduğunu gördü. Her zamanki siyah takım elbise ve gömlektten oluşan gizli ajan üniformasını giymişti ama her zamankinden farklı görünüyordu. Yorgun gibiydi. Fakat yine de o

kadar güzeldi ki bu yüzden kadının göğsüne keskin bir sızı saplandı.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce raftan şeker paketlerinin olduğu tepsiyi aldı ve kabinlerde bulunan küçük kutulara uygun sayıda paket eklemeye başladı. “Merhaba Khài.”

“Telefonlarıma cevap vermedin,” dedi içeri girerken.

“Özür dilerim.” Bunu yapabilirdi. Soğukkanlılığını koruyacaktı. Üç beyaz paket normal şeker. İki kahverengi paket işlenmemiş şeker. Üç sarı paket...

Adam onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. “Senin için endişelendim.”

Uzun bir süre boyunca ona sadece sarıldı ve kadın da buna izin verdi. Sarılmaması için sebepleri vardı ama şu anda onları hatırlayamıyordu. Adam çok iyi hissettiriyor, çok güzel kokuyordu ve kızın yalnız benliği onu içine çekiyordu. Yanağına yabancı bir şey battı ve parmaklarını adamın yüzünde gezdirip daha iyi görebilmek için eğildi. Bu da neydi?

“Tıraş olmamışsın...”

Adam onu öptü; keskin hisler doğrudan kadının kalbine ok gibi saplandı. Kadın ona karşı yumuşar yumuşamaz öpüşünü derinleştirdi ve dudaklarını kadının başını döndürecek şekilde bastırarak dudaklarını ağzına aldı. Onu böyle öptüğünde karşılık vermemek imkânsızdı, sanki onun için endişeleniyormuş gibi, sanki ona tutkuyla âşıkmuş gibi.

Annesi gürültülü bir şekilde öksürdü. Esme öpücüğü kesip geri adım atmaya çalıştı ama Khài'nin kolları onu sıkıca sardı.

“Nerelerdeydin?” diye sordu.

“Yakınlarda bir dairem var.”

Hareketsiz kaldı. “Taşınıyor musun?”

Kadın başını sallamadan önce bir an tereddüt etti.

“Neden benimle kalamayacağını anlamıyorum. Eskisi gibi. Yapmak zorunda değiliz...” Sinirli bir nefes verdi, ön pencereden dışarı baktı ve yüzünü buruşturdu. “Burası iyi bir mahalle değil.”

Adamın bölgeyi küçümsemesi, kadının kaslarının gerilmesine neden oldu. “Sorun değil.” Buradaki insanlar o kadar zengin değildi ama bu kötü oldukları anlamına gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse ona çok benziyorlardı. Kadın adamı göğsünden itti ve adam da isteksizce gitmesine izin verdi.

“Gerçekten iyi değil. Benim mahallemdeki suç istatistikleri daha düşük. Geri gelmelisin.”

Esme başını iki yana salladı. “Gelemem.”

Bir elini saçlarında gezdirdi ve ona doğru yarım adım attı. “Yakın zamana kadar benim evimde iyiydin. Neden...”

Kadın, “Beni seviyor musun?” diye sordu usulca, ona her şeyi değiştirme şansı vererek.

Adam çenesini sıktı ve kadının ellerini kendi elleriyle kavradı. “Seni güvende tutabilirim, yaralandığında seni taşıyabilirim ve...”

Bakışları kadının ağzına kaydı. “Seni *her seferinde* ilk kez öpüyormuş gibi öpebilirim. Be... ben yapabilirim...” Yüz ifadesi kararlı bir hâl aldı. “Çimlerde seninle birlikte çalışabilirim. Hatta profesyonel birine bile yaptırabilirim. Evi senin için onarabilirim. Ne istersen. Nasıl bir düğün istersen yapabilirim...”

“Khâi,” dedi sertçe, “beni seviyor musun?”

Gözleri kapandı ve içindeki mücadele dışarı sızdı. “Hayır, sevmiyorum.”

Kadın gözyaşlarını geriye doğru kırıştırdı, ellerini ondan çekti ve şeker kutularını paketlemeye devam etti. Üç pembe paket. Üç mavi paket. Dağılmayacaktı. Dağılmayacaktı.

“Gitmelisin. İşe geç kalacaksın.”

Adam uzun, düzensiz bir nefes aldı. “ Hoşça kal o zaman.”

Esme zorla gülümsedi. “İyi günler.”

Adam onu öpmeye niyetliymiş gibi öne doğru eğildi ve Esme de bir an için ona izin verecek oldu. Neredeyse adamın dudaklarının yumuşaklığını kendi dudaklarında hissedecek, neredeyse onun tadını alacaktı. Son anda yüzünü yana çevirdi ve kısa bir süre tereddüt ettikten sonra geri çekildi.

“Hoşça kal anne.” Adam, Côt Nga’ya el salladı.

Ve sonra gitti.

Esme’nin omuzları çöktü ve bulanık gözlerle adamın gümüş Porsche’sinin otoparktan hızla çıkışını izledi. İçindeki hüznün kabarıp sürüklenirken ayakta kalmayı başardığına belli belirsiz şaşırdı. Ne kadar da güçlüydü. Bununla başa çıkabilirdi. O sadece sıradan bir adamdı.

Côt Nga geldi ve kabine oturdu, şoka girmiş ve mağlup görünüyordu. “Ne ara böyle oldu anlamıyorum. Seni seçtiğini söyleyebilirim. Bu, gün gibi ortada. Neden böyle söyledi? Bilmiyorum.”

Hiçbir şey söylemeyen Esme, şeker paketlerine odaklandı. Son bir paketi daha siyah kutuya doldurup duvara; sriracha, hoisin ve chili sosunun yanına yerleştirdi ve bir sonraki kabine geçti.

Ancak beyaz şeker paketlerini eline aldığı anda ıslak damlacıklar kâğıdın üzerine sıçradı. Onları gömleğine sildi ve yeni bir paket çıkardı ama o da ıslandı.

“Gel, gel, gel.” Côt Nga onu kucakladı. “Gel bakalım, Değerli Kız.”

Esme kontrolünü kaybetti ve sert hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Ne de olsa o kadar güçlü değildi. “Özür dilerim,” dedi. “Ben artık senin ‘Değerli Kızın’ değilim. Denedim. Ama sonra ona âşık oldum ve bu hâldeyken de onunla birlikte olamam. Kırılıyorum.”

Herkes sevmeyi ve sevilmeyi hak ediyordu. *Herkes.* Esme bile.

Cô Nga Esme'nin sırtını havuç rendeler gibi ovdu. "Sen, her zaman benim Değerli Kızım olacaksın. Her zaman."

Esme ona daha sıkı sarıldı, sonra kolunu yüzüne sildi. "Senin kayınvalidem olmanı çok isterdim."

Cô Nga onun yanağını okşadı, hüzünlü ve bilge gözlerle onu izledi. Sonra önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı gözlerini kısarak bakarken mümkün olduğunca uzakta tuttu, aramak için bir numara seçti ve hoparlöre aldı.

Birkaç kez çaldıktan sonra Quân açtı ve dalgın bir ses tonuyla, "Merhaba anne, nasılsın?" diye sordu.

"Kardeşinle konuşman gerekiyor," dedi.

"Bunun Esme... Mỹ ile bir ilgisi var mı? Onu bulabildin mi?"

Cô Nga, Quân göremese de hızla başını salladı. "Evet, evet, o burada."

"Güzel, bu harika. Ben..." Arka plandaki sesler onu böldü ve kendi tarafında biriyle konuşmak için telefonu kapatmış gibi boğuk sesler geldi. "Evet, gitmem gerek. Onu bu gece ararım."

"Bu gece olmaz. Şimdi," diye ısrar etti Cô Nga. "Ve cevap vermeyecek olursa onu görmeye gitmelisin."

"Gidemem. New York'ta fonun bir sonraki aşaması için sunum yapıyorum..."

Cô Nga oğlunun yerine konuştu. "Eve gel. Bu çok önemli. O senin tek kardeşin ve yardımına ihtiyacı var."

Quân yavaşça nefes verdi. "Bazen benim yardımımı istemiyor."

"Denemek zorundasın. O senin sorumluluğunda. O konuşmuş babandan daha iyi ol."

Telefonda uzun bir sessizlik oldu ve Quân, "Halledeceğim. Gerçekten gitmem gerekiyor. Hoşça kal anne."

Hat kesildi; C   Nga kendi kendine mırıldandı ve telefonunu önlüğüne geri soktu.

Esme bir avuç   eker paketi aldı ama kutuya koymadan önce tereddüt etti. “Anh Qu  n’ın ne yapabileceğini bilmiyorum, C   Nga. Meşgul görünüyor.” Esme ve Kh  i arasındaki bu drama, öncelikli gibi görünmüyordu.

C   Nga, Esme’nin yorumunu elinin tersiyle itti. “Qu  n’a kar  şı böyle sert olmalısın. Biliyorum          onun annesiyim. Ama onu zorladığımda dediklerimi yapıyor. Göreceksin.”

“Kendi başına iyi i   çıkartıyor gibi görünüyor. O bir CEO, değil mi? Bu da bir başarı.” Esme böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdi.

“Kulağa hoş geliyor ama k       bir   irket. Kh  i gibi değil,” dedi C   Nga k         bir tavırla.

Esme yine aynı Kh  i’den bahsetmedikleri izlenimine kapıldı.   yle olmadığı hâlde neden insanlar ondan çok başarılmış gibi söz ediyorlardı? Başını salladı ve i  e koyuldu. Bunun bir önemi yoktu.

Kendi i  ine bakması gerekiyordu. Gitmesine üç hafta kalmıştı ve zaman daralıyordu.

G       insanların, adaletin ve hakkaniyetin olduğu bu ülkede, fırsatlar herkes için vardı. Evlilik ve doğurmak buraya ait olmanın tek yolu olamazdı. Kadın buna inanmıyordu.

Buradaki yerini hak etmek için yapabileceği bir şeyler olmalıydı, kendini kanıtlamak için bir yol. Aramaya devam etmeliydi.

Kh  i ofisindeki masasının önüne oturdu ve dürüst olmak gerekirse buraya arabayla geldiğini, binaya girdiğini ya da asansöre bindiğini hatırlamıyordu. Hepsini otomatik pilotta yapmıştı.

Esme'nin güvende ve zarar görmemiş olduğu bilgisine alışmakla meşguldü. Önceki gün, bulanık bir belirsizlik içinde geçmişti.

Mantığı ona Esme'nin büyük ihtimalle iyi olduğunu söylese de zihnini durmaksızın korkunç senaryolar ele geçirmiş; uyumadan, yemek yemeden, Esme'nin bir sedyenin üzerinde ambulansla gelme ihtimaline karşı haberleri izleyerek enkaz hâline gelmişti.

Şimdi onun iyi olduğunu bildiğine göre nihayet rahatlamış ve kızın sadece onunla evlenmeyi reddetmekle kalmayıp erkenden taşındığı gerçeğini de düşünmeye başlamıştı. Restoranda onunla kalması için yapabileceği en iyi şeyi yapmıştı. Ve kadın yapması gerektiği gibi onu geri çevirmişti.

Bir de şu hâline bak. Esme onu temelli terk ettiğinde korkunç bir yoksunluk yaşayacağını düşünmüştü ama ne kadar iyi olduğunu görünce kendine şaşıırıyordu. Her şey mükemmel, sapkın ve talihsiz bir şekilde *iyiydi*. Üzgün, kızgın ya da depresif değildi. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Bilgisayarını açıp ekranın canlanmasını izlerken sıradan işler kafasında düzgünce sıralanıyordu; e-postalar, projeler, önemli şeyler. Lanet bir makine gibiydi. Tekrar çevrimiçi ve üretime hazırdı.

Ancak ilk e-postasını açtığında soğuk parmaklarının “Merhaba Sidd”i doğru yazabilmesi için üç deneme yapması gerekti (DMSoft'un M'si olan Sidd Mathur'du) ve o zaman bile “Merhaba”yı doğru yazdığından emin değildi. Böyle yazmak çok basit olmaz mıydı? Bu kadar önemli bir mail için *merhaba*, yeterli görünmüyordu.

Her neyse, devam edebilirdi. İnsanlar onun zeki olduğunu söylerdi. Tek yapması gereken odaklanmaktı. Odaklanma konusunda iyiydi, bazen çok iyiydi. Sonunda e-postayı bitirdiğinde saate baktı ve kısa bir paragraflık metin için tam iki saat harcadığını görünce şaşkına döndü.

İçini çekti ve masaj yapmak için elini alnına doğru götürdü; parmağı yanlılıkla gözüne girdi. *Kahretsin*. Dikkatini verdiğinde fark etti ki başı zonkluyor, yüzü ağrıyor ve uzuvları sanki başka birinden alınıp kendisine yapıştırılmış gibi tuhaf hissediyordu. Muhtemelen hasta olacaktı. Son hastalandığından beri epey zaman geçmişti, yani onu çok kötü bir şey bekliyordu. Aklına gelmişken yıllardır grip aşısı da olmamıştı.

Masasının çekmecesini açtı, orada sakladığı küçük ibuprofen şişesini çıkardı, kapağını kapattı ve avucuna birkaç hap attı. En azından kafasında böyle canlandırmıştı. Gerçekte olan şey ise hapları kendi üzerine, masasına ve yere saçmasıydı.

Dağınıklığı temizlemeye çalıştığında haplar ayaklarının ve dizlerinin altında ezildi ve parmaklarının arasından kayıp gitti. Hapların çoğunu kutusuna geri koyup geri kalanını yanlılıkla toz hâline getirdiğinde dirseğini sandalyesine çarpmış ve başını masaya vurmuştu.

Su içmek için mutfağa gitmek üzere koridora adımını attı ve ofisin ürkütücü bir şekilde boş olduğunu fark etti. Sanki Noel’de çalışıyormuş gibiydi.

İşte o zaman bugün şirket çapında bir ekip kurma etkinliği olduğunu hatırladı. *Siktiiiiir*. Ortağı yine asosyal olduğu için ona kızacaktı. Telefonu çalmaya başlayınca cebinden çıkardı ve kim olduğuna bakmadan cevapladı.

“Hey, benim. Nasılsın?” diye sordu ortağına ait *olmayan* tanıdık bir ses.

“Selam Quan. Her şey...” Ofisinin zeminindeki ilaç parçalarına baktı ve şuna inanır mısınız, ayakkabı bağcıklarından biri çözülmüştü. “Her şey yolunda. Neden arıyorsun?”

“Annem, acil bir durum olduğundan seni görmek için New York’tan geri dönmem gerektiğini söyledi. Ne oldu?”

“Acil bir durum yok.”

“Esme nasıl?” Quan tarafsız bir tonda sordu.

“İyi.”

Quan sessiz kaldı ve bekledi.

Khài sessizliğe daha fazla dayanamayınca, “Geri dönmeyecek. Restoranın yanında benim evimden daha çok sevdiği bir daire buldu.”

“Bu konuda sen nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. İyiyim işte.” Ve iyi olmamayı diledi. Eğer bir şekilde bu dramatik duygusal çalkantıyı yönetebilir ve onun yokluğunda kalbinin kırıldığını –ve dolayısıyla ona âşık olduğunu— kanıtlayabilirse onu elinde tutabilirdi.

Ama hayır. O iyiydi.

Quan, “Eve erken gelmemi ister misin?” diye sordu. “Bir şeyler yapabiliriz. Ne bileyim, vergi kongresinde kız tavlamaya falan gideriz.”

“Hayır, teşekkürler.” Uzun zamandır kadınlarla ilgili bir şey yapmak istemiyordu ve vergi kongresine gideceği anlamına gelse bile “kız tavlama” düşüncesi baş ağrısını daha da artırıyordu.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Tamam o zaman ama bir şeye ihtiyacın olursa beni istediğin zaman arayabilirsin. Eğer telefonu açmazsam bile en kısa zamanda seni geri ararım,” dedi Quan.

“Bunu bana söylemene gerek yok. Zaten biliyorum.” Quan, Khài’nin hayatındaki en güvenilir şeydi.

“Sadece hatırlatıyorum. Tamam, şimdi gitmene izin vereceğim. Hoşçakal, küçük kardeşim.”

“Hoşçakal.”

Hat kesilir kesilmez boş ofise baktı, bir adım attı ve neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyordu. İç çekerek tek dizinin üzerine çöktü ve bağcıklarını kavradı ama birkaç kez denemesine rağmen bağlayamadı. Nesi vardı böyle? Grip

olmuş olmalıydı. Tüm bu süreçten bıkmış bir hâlde ayak-kabılarını çıkardı ve binadan çıkıp eve yürürken onları beraberinde taşıdı. Ne bir ekip kurma etkinliğine katılması ne de araba kullanması mümkün görünüyordu.

Yol uzun, sıcak ve ayakkabısızken tuhaftı; insanların yanından geçerken yavaşladıklarından emindi. Bugün kendini hiç de Terminatör gibi hissetmiyordu; en azından iyi durumda olanlardan biri gibi. Evine vardığında terlemiş, susuz kalmış ve fena hâlde duşa ihtiyacı vardı fakat yine de kapı açıldıktan sonra orada öylece durdu ve içeri giremedi.

Bedeninin tamamı içeri girmeye direniyordu. Başı dönüyor, kalbi hızla çarpıyor ve midesi bulanıyordu. Ev çok karanlıktı ve küflü hava kusma isteği uyandırıyor. Bu, hiç mantıklı değildi. Daha bu sabah oradaydı. Ama Esme'nin başına gelebilecek olası felaketlere o kadar odaklanmıştı ki başka bir şey fark edememişti.

Dışarıdaki beton basamaklara oturdu ve nemli yüzündeki teri sildi. Bu grip gerçekten berbattı. Çok *bitkin düşmüştü*. Yıllarca yatıp uyuyabilirdi. Ama önce duş alması ve evi havalandırması gerekiyordu. O küflü ağırlık, her neyse, gitmeliydi. Belki de Esme'nin meyvelerinden biri çöpte çürüyordu ve her yerde küf sporları uçuşuyordu.

Dişlerini sıkarak ayağa kalktı, içeri girdi ve ayakkabılarını, nereye düştüklerini umursamadan yere fırlattı. Nefes alamıyordu. Hava yoğun ve bunaltıcıydı, her şey yanıltı.

Küf sporları, küf sporları.

Mutfığa doğru yürüdü ve çöpü dolaptan çıkardı. Boştu. Bu da neydi böyle? Mutfakta meyvelerin çürüyebileceği başka yerler aradı. Hiçbir yerde yoktu.

Tüm yüzeyler tertemizdi. Yerinde olmayan tek şey tezgâhın üzerindeki yarısı dolu bir su bardağıydı. Esme'ninki. Sıcaklık, soğuk tenine hastalıklı bir dalga hâlinde yayıldı. Elinin yaklaştığını görene kadar bardağa uzandığını fark

etmedi ve temas etmeden önce kendini durdurdu. Parmaklarını yumruk şeklinde kıvrıarak geri çekildi. Her zaman yaptığı gibi bardağını bulaşık makinesine koymak istemiyordu. O bardağı... tam da orada istiyordu.

Bu boğucu *hava*. Bütün pencereleri ve kapıları açarak evin içinde aceleyle dolaştı ama bunun bir faydası olmadı. Mide bulantısı o kadar kötüleşti ki birkaç dakikasını tuvalette kambur durarak geçirdi ama kusmadı. Yatağa gitmesi gerekiyordu fakat öylesine terliyen olmazdı.

Bir şekilde kendini yaralamadan bir duş aldı ve (dikişleri cildinden uzak tutmak için) ters çevrilmiş bir kazak ve egzersiz şortu giydi; kat kat giyinmek istiyordu ve ağır battaniyelere sarınmayı dört gözle bekliyordu. Ama yatağa girme vakti geldiğinde kollarıyla bacakları kilitlendi ve yapamadı.

Artık kesinleşmişti. Esme bir daha asla bu yatakta uymayacaktı.

Artık çıplak Esme'nin onu bedeninin içinde ağırlayıp ona sarılırken adını haykırması yoktu. Artık Esme'nin ağırlığı, ağaca sarılmış bir tembel hayvan gibi onun üzerine sıcak, yumuşak ve mükemmel bir şekilde yayılmayacaktı. Artık geceleri, sabahları ve ona her baktığında gülümseyen Esme yoktu.

Yorganı yataktan çekip oturma odasına taşıdı ve battaniyeyi kendi etrafına sarıp kanepeye yığıldı. Kahretsin, bu kanepede seks yapmışlardı. Yeşil tüylü halıda da. Her yerde. Sehpanın üzerinde yarısı dolu fincanlardan biri daha vardı. Ondan kaçamıyordu –kaçmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu– ve kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

Yüzünü battaniyeyle örttü; Esme'nin kokusunu içine çekti. İlk başta mide bulantısının daha da kötüleşmesini bekledi ama bunun yerine kasları gevşedi. Cennet, tatlı cennet. Gözlerini kapatırsa Esme'nin burada olduğunu, kollarını ona doladığını ve uykunun artık onu canının yanmadığı bir yere sürüklediğini hayal edebiliyordu.

Şu sikik battaniye için şükürler olsun. Onu bir daha asla yıkamayacaktı.

Khài gece boyunca ve ertesi gün garip aralıklarla uyandı: Gece 00.34, sabah 03.45, sabah 06.07, sabah 11.22 ve öğleden sonra 14.09. Son uyanışı, mantıksızlığıyla onu rahatsız etti ve Quan kilitli olmayan ön kapıdan kot pantolon ve eski siyah bir tişörtle girdiğinde kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu.

Quan yere saçılmış ayakkabılara, açık pencerelere ve Khài'nin kanepede battaniyeye sarılmış hâline baktı ve sordu. “Neler oluyor? Fırında pizza falan mı yaktın? Neden burayı havalandırıyorsun?”

Khài doğrulup oturdu ama ani hareket yüzünden kan beynine hücum etti ve kanepenin arkasına doğru yığıldı. “Hava bir tuhaf geldi.”

“İyi misin?”

Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. “New York’ta B turu finansmanın için sunum yapıyor olman gerekmiyor muydu?”

Quan ayakkabılarını çıkardı ve elini Khài'nin alnına bastırmak için odayı boydan boya geçti. “Dün önemli işleri hallettim ve geri kalanını yeniden planladım. Esme’yle ayrılığın ve Andy’nin ölüm yıldönümünün yaklaşması nedeniyle senin için endişelendim.”

Khài kardeşinin elini itti. “Sadece etrafta dolaşan şu grip yüzünden. New York’a geri dön. Ben *iyiyim*.”

Kahretsin, *ölüm yıldönümü*. Soğuk terler dökmeye başladı, kalp atışları düzensizleşirken derisi karıncalanıyordu. Bu tür şeylerden nefret ettiği için bilerek aklından çıkarmıştı ve bu, büyük bir olaydı; onuncu yıldönümüydü. Bir tören olacaktı, daha fazla rahip ilahisi okunacak ve daha fazla gözyaşı akıtılacaktı. Başı patlamanın eşiğinde zonkluyordu.

“Ortalıkta grip falan yok. Yaz mevsimindeyiz.” Quan kaşlarını çattı ve elini tekrar Khài’nin alnına koydu. “Ateşin yok.”

“O zaman ateş öncesi aşamadayım.” Khài kelimeleri mırıldandı çünkü sesler artık canını acıtiyordu.

Quan sehpanın üzerine oturdu ve yıldızları okuyan bir astrolog gibi kardeşinin yüzünü inceledi. Daha rahat etmek için pozisyonunu değiştirdiğinde su bardağını gördü. Bardağa uzandı fakat Khài onu durdurdu.

“*Yapma.*”

Quan gözlerini kırptırdı ve “Neden?” diye sordu.

“O bardağın orada durmasını seviyorum.”

Quan su bardağına baktı, sonra da gözlerini Khài’ye dikti. “Vay canına, bu *onun*, değil mi? Bunun ne kadar şirin olduğunu biliyor musun?” Çenesini ovuşturarak ekledi. “Ayrıca duygusal olarak belki biraz da dengesiz... Ürkütücü davranmıyorsun, değil mi? Dürbünle takip etmek ve geceleri yalnız uyuduğundan emin olmak için onu aramak gibi?”

“Ne? Hayır!” Ama kiminle yatıyor olabilirdi ki? Quan başka bir adamı kastediyorsa bu uzun uzun düşünmeyi gerektirecek kadar rahatsız ediciydi.

“Bunlar öneri değildi,” diye ekledi Quan. “Sakın dediklerimi yapma.”

“Ürkütücü olmaya çalışmıyorum,” dedi Khài öfkeyle. Quan başını salladı ve gergin bir ânın ardından cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraf çekiyormuş gibi havaya kaldırdı.

Khài, “Ne *yapıyorsun* sen?” diye sordu.

“Vy’ye sakalının bir resmini gönderiyorum. Şu anda Godfrey Gao’ya benziyorsun.”

Khài gözlerini devirdi ve yüzünü kaşdı. Tıraş olmayalı ne kadar olmuştu? Hatırlayamıyordu. Geçtiğimiz günler, zihninde bir kaos yaratmıştı.

“Şaka yapmıyorum. Şu hâline bak,” dedi Quan, ekranında Khài’nin fotoğrafı olan telefonunu kaldırarak. Khài’ye göre bir film yıldızından çok, bir uyuşturucu bağımlısına benziyordu ama o ne bilirdi ki?

Tam o sırada ekranda Vy’dan gelen mesaj kutuları parladı.

Aman Tanrım!

Ona sakallarını hep bu boyda tutmasını söyle.

Grrr.

Khài yüzünü buruşturup ensesini ovuşturdu. “Kız kardeşimin fotoğrafıma *grrrlamasından* hoşlandığıma emin değilim.”

Quan yüz ifadesi ciddileşmeden önce güldü. “Bunu sadece Esme yapabilir, değil mi?”

Khài bunu birkaç saniye düşündükten sonra bir kez başını salladı. Cazibe, seks, şehvet ve istemek onun için tek bir odak noktası etrafında dönüyordu. Bu odak noktası Esme’ydi.

“Michael’in düğününde söylediklerin hakkında düşünüyordum, nasıl âşık olmadığın hakkında... Ve bilemiyorum. Belki de değilsin ama bu...” Quan dirseklerini dizlerine dayayıp Khài’ye doğru eğilmeden önce açık pencereleri, masanın üzerinde toz toplayan fincanı ve Khài’nin kanepede yatan hâlini işaret etti. “Bu senin üzgün hâlin, Khài.”

Ağabeyine kaşlarını çatarak baktı. Bu ne saçmalıklı böyle? “Ben üzgün değilim. Grip oldum.”

Quan boynu duyulabilir bir şekilde kıtlayana kadar başını iki yana doğru eğdi. “Daha önce de böyle olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu senin için tahmin edilebilir bir durum.”

“Evet, daha önce de grip olmuşum.”

“Kalbinin kırılmasından bahsediyorum,” dedi Quan, gözleri rahatsız edici bir şekilde Khài’ninkilere daldı.

Khài'nin vücudu kaskatı kesildi. "Kalbim kırılmadı. Ben..."

"Biz küçükken annemle babamın ayrıldığı zamanı hatırlıyor musun?" Quan usulca sordu.

"Birazcık. Birlikteydiler ama bir gün ayrıldılar. Sorun yoktu."

Omuz silkti. "Senin iyi olmaman dışında. Konuşmayı bırakmıştın ve o kadar sakarlaşmıştın ki iki hafta boyunca okula gitmeyip evde kalmak zorunda kalmıştın." Quan'ın ağzında ironik bir gülümseme belirdi. "Hatırlıyorum çünkü sana bakacak kimse yoktu, bu yüzden ben de evde kalmak zorundaydım. Mikrodalgada ramen yapmıştım ve annemin pişirdiği gibi haşlanmış yumurta olmadığı için üzül müştün."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum." Hatırladıkları ise nötr, renksiz ve düzdü. Şehirden temelli ayrılmadan önce babasına son bir kez sarılması söylenmişti. Eskiden her şeyi olan bir insana sarıldığını ve hiçbir şey... hissetmediğini hatırlıyordu.

"Belki de çok küçüktün. Andy'nin cenazesinden sonrasına ne dersin? Bunu hatırlıyor musun?"

Rahatsız edici bir his Khài'nin sırtını tırmaladı ve aniden özgür olma ihtiyacı duyarak battaniyesini tekmeledi. Dişlerini fırçalayıp duş almak, tüm pencereleri kapatmak ve belki de o bardağı bulaşık makinesine koymak istiyordu. Bir dakika, hayır, henüz bardağı kaldırmaya hazır değildi. "Evet, hatırlıyorum. İyiydim." Çok iyiydim. "Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

"Neden?"

"Bir anlamı yok. O zaman da kalbim kırılmamıştı, şimdi de kırılmadı." Taş kalpler kırılmazdı. Çok sertlerdi. "Mantık programlaması olan ve duyguları olmayan bir Terminatör gibiyim." Dudakları sahte bir gülümsemeyle gerildi.

Quan gözlerini devirdi. “Ne saçmalık ama. Hiç sevemediğini mi söyleyeceksin? Beni sevdiğini *biliyorum*.”

Khài başını yana eğdi. Bunu daha önce hiç düşünmemişti.

“Sevemediğine beni inandırmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok,” dedi Quan mutlak bir güvenle. “Devam et. Dene.”

“Seninle neredeyse hiç bir şey yapmıyorum ve benzer ilgi alanlarımız yok ve...”

“Ve doğum günümü asla unutmuyorsun, en sevdiğin yemek olsa bile her zaman yemeğini benimle paylaşıyorsun ve ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa, ne olursa olsun, sana güvenebileceğimi biliyorum,” diye bitirdi Quan.

“Şey... evet.” Khài’nin evreninde bunlar katı kurallardı.

“İşte buna kardeş sevgisi diyoruz. Bektan olduğumuz için bunu birbirimize söylemiyoruz ama evet, ben de seni seviyorum.” Quan omzuna bir yumruk attı. “Ayrıca temmuzun sonlarında ne sikime kazak giyiyorsun?”

Khài omzunu ovuşturdu. “Sana söylemiştim. Grip oldum.”

“Grip falan değilsin. Kalbin kırılınca böyle oluyorsun. Sanki beyninin işleyemeyeceği kadar çok acı çekiyorsun ve sonra vücudun da kendini kapatıyor. Andy’den sonra da böyleydin. Tek çorabına kadar.”

Khài ayaklarına baktı ve sadece bir çorap giydiğini görünce şaşırdı. “Belki de uykumda çıkmıştır.” Battaniyeyi karıştırdı ama orada değildi.

“Ya da çıkardığını unuttun. Andy’den sonra o kadar kendinde değildin ki hepimiz bir otobüsün önüne çıkarak ya da yemek yemeyi unutarak kazara kendini öldürmenden korkuyorduk.”

Khài başını salladı ve sakalını kaşıdı. “Hiç benlik bir şey değil bu.”

Quan güldü. “Hayır, değil. Bu yüzden hepimiz çok endişelendik ve sen o zamandan beri hiç iyi görünmüyordun. Dürüst olmak gerekirse geçtiğimiz birkaç ay, seni uzun zamandır gördüğüm en mutlu dönemdi.”

Khài dişlerini sıktı. O mutlu *değildi*. Esme’yle kafası güzel olmuştu. Arada bir fark vardı ama şu anda zihni bunun ne olduğunu anlayacak kadar berrak değildi. Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, tek çorabını çıkarıp yere fırlattı. İşte şimdi simetrikti. Ama tek bir çorap yerde, tamamen alakasız bir şekilde duruyordu.

Quan birkaç saniye Khài’yi düşündükten sonra şöyle dedi. “Gelecek hafta sonu gerçekleşecek ölüm yıldönümüne hazır mısın? Onun hakkında konuşmak yardımcı olabilir. Bu konu hakkında hiç konuşmuyorsun.”

Khài dikkatini yerdeki çoraba verdi. “Konuştum. Sara’nın düğününde.”

Quan derin bir nefes verdi. “Evet, bunu duymuştum. Seninle birlikte orada olmalıydım.”

“İnsanları incitmem, senin suçun değil,” dedi Khài.

“Senin de değil.”

Khài kardeşinin anlamsız mantığı karşısında başını salladı ve tekrar çoraba odaklandı. Onu almalı, eşini bulmalı ve ikisini birlikte çamaşır sepetine atmalıydı. Çoraplarının evin içinde ayrı ayrı dolaştığını hayal etmek çok sinir bozucuydu. Onlar birlikte olmak için tasarlanmışlardı.

Khài’nin aksine. O, yalnız bir çorap olmak için yaratılmıştı. Yalnız çorapların da bu dünyada bir yeri vardı. Herkesin iki ayağı yoktu.

“En son ne zaman yemek yedin?”

Khài bir omzunu kaldırdı. Hatırlayamıyordu. “Sorun değil. Aç değilim.”

“Ben açım. Benimle yiyeceksin.” Quan ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Buzdolabı açıldı, tabaklar şangırdadı, çatal bıçak takımları tıngırdadı ve mikrodalga vızıldayıp

biyledi. Kısa süre sonra Quan televizyon kanalları arasında gezinirken kanepede birlikte yemek yiyorlardı.

Khài dişlerini fırçalamamış, duş almamış ya da tıraş olmamıştı ve bir psikopat olduğundan oldukça emindi ama yine de Quan'la otururken her şey daha iyi görünüyordu. Kardeşiyle yemek yemek ve hastayken televizyon izlemek, ona oldukça tanıdık geliyordu ve zihninde bulanık anılar canlanıyordu.

Belki de daha önce gerçekten aynı durumdaydı ama geri kalanına, kırık kalp meselesine gelince, kendini buna inandıramıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi hafta Angelika GED sınavına girmeye gittiğinde Esme de gitti. GED'e ihtiyacı yoktu ve etkileyeceği kimse de yoktu, ayrıca lise diploması işine de yaramayacaktı. Ama maliyeti korkunç değildi ve zaten sınav için çalışmıştı da. Kendi kendine bunu, Jade'e örnek olmak için yaptığını söylüyordu.

Ama içten içe bunu kendisi için de yaptığını biliyordu.

Farkında olmadan, bunca zamandır bunun için çalışıyordu.

Genellikle fırsat olmadığı için bir şeyleri yapamazdı ve belki de yeterince iyi olmadığı için yapamayacağı endişesi devam ediyordu. Belki de tüm zengin insanlar bunu hak ettikleri için zengindi. Belki o da hak ettiği için fakirdi. Ama şimdi bir fırsatı vardı ve o da bunu değerlendirmek istiyordu.

Birine bir fırsat verdiğinizde ne olurdu?

O haftanın ilerleyen günlerinde, vize sorununu nasıl çözeceğini hâlâ bulamamıştı ve yüreğindeki kararlı ateş sönmüştü. E-posta gelen kutusundaki transkripti görünce teslimiyetle açtı.

İçindekiler tüylerini diken diken etti. Bir hata yapıp yanlış kişiye göndermediklerinden emin olmak için ismi üç kez kontrol etti ama hayır, isim kesinlikle Esmeralda Tran'dı.

Her kategorinin altında şöyle yazıyordu: GED'İ GEÇTİ. Üniversiteye Hazır + Kredi. Her kategoride mükemmel puanlar almıştı.

Bu, onun zeki olduğu anlamına mı geliyordu?

Evet. Kanıtı tam burada, telefonundaydı. İlk defa kendisiyle gurur duyarken kalbi bu gururdan patlayacak gibi oldu. Çok zeki değildi. Sadece biraz zekiydi. Burada çoğu insan liseden mezun olurdu. Ama bu, onun hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği bir şeydi. Bu taşralı kızın lise diploması vardı.

Bu önemliydi. Bunun büyük bir anlamı vardı. Ama zihni bu mutluluk patlamasıyla o kadar meşguldü ki tüm bunları kavrayamıyordu.

Telefonu birkaç kez çaldı ve ekrana baktığında Angelika'dan mesaj aldığını gördü.

Geçtim!

Okulun yanındaki *bubble tea* dükkânında kutlama yapacağız.

Sen de gel!!!!!!!

Neden olmasın? Aldığı haberlerini paylaşmak istiyordu ama evi aramak için yanlış zamandı ve Khài ile konuşmak-sa söz konusu olamazdı.

Hızlı bir yanıt yazdı, yazımını iki kez kontrol etti ve gönderdi. Tebrikler! Orada görüşürüz :)

Restoranı kapattıktan sonra önlüğünü belinden çözdü, çıkardı ve Côtê Nga'ya el sallayarak veda etti. Caddenin karşısına geçip, *bubble tea* dükkânına yürümesi üç dakika sürdü ve içeri adımını attığında nem bir battaniye gibi etrafını sardı. Küçük düz ekran televizyonlar, farklı masa gruplarının yanındaki duvarlara monte edilmişti. Birinde bir Tayvan dizisi oynuyordu. Birinde futbol maçı vardı.

Esme'nin sınıf arkadaşlarından oluşan küçük grubun masasındaki ise bir golf oyunu oynanıyordu.

Esme herkese el salladı, sütlü bir *bubble tea* sipariş edip parasını ödedi ve Angelika'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Karşısındaki sandalyede kot pantolon, rahat düğmeli bir gömlek ve tabii ki fular takmış olan Bayan Q oturuyordu. Her zamanki gibi çok şıktı.

“Gececeğinizi biliyordum,” dedi Bayan Q geniş bir gülümsemeyle.

“Tabii ki geçti.” Angelika kesin bir sonuçmuş gibi elini çevirdi ve Esme sırtıttı.

“Geçtim, teşekkür ederim. Seni de tebrik ederim. Herkesi tebrik ederim.”

Masadaki diğer koltuklarda Juan, Javier ve John adında üç erkek sınıf arkadaşı oturuyordu ve kalkmadan önce onu tebrik ettiler.

Juan, “Gitmemiz gerekiyor ama seni gördüğüme sevindim,” dedi. “Şimdi üniversite zamanı, ha?”

Kadın şok içinde gözlerini kırıştırdı. Bu fikir hiç aklına gelmemişti. “*Belki.*” Gerçeklik onu yakalamadan önce beklenmedik bir heyecanla sırtıttı ve adamlara el sallarken gülümsemesi dudaklarından silindi. “Güle güle.”

Adamlar dükkândan ayrıldıktan sonra Bayan Q, “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Üniversiteye gidemem.”

“Neden?” Bayan Q ve Angelika aynı anda sordular.

Esme irkildi. “Çünkü 9 Ağustos'ta Vietnam'a dönmek zorundayım.” Eve döndüğünde okula maddi gücünün yetmesine imkân yoktu. Ailesinin onun gelirine çok ihtiyaçları vardı. Evrak işlerini halletmek ve iyi bir yere kabul edilmek için ödemesi gereken paraları hesaba katmıyordu bile.

“Ne tür bir vizen var?” Bayan Q sordu.

Esme masanın üzerindeki çirkin parmaklarına baktı. “Turist vizesi.”

“Bendeki de öyle.” Angelika, Esme’nin elini kendi eliyle kapatıp sıktı. Esme’nin dikkatini parıldayan bir şey çekti ama Esme daha yakından bakamadan Angelika elini çekti.

“Başka tür vizeler de var, biliyorsunuz,” diye belirtti Bayan Q. “Burada bir kolej ya da üniversiteye kabul edilerseniz size öğrenci vizesi verirler. Hatta bu süre boyunca ailenizi de buraya getirmenize izin verirler. Diplomanı aldıktan sonra çalışma vizesi almayı deneyebilirsiniz.”

Esme’nin ciğerlerindeki hava bir anda çekildi. “Burada bir kolej ya da üniversiteye kabul edilebilir miyim?”

GED puanları zihninde canlandı. GED’İ GEÇTİ *Üniversiteye Hazır + Kredi*.

“Tabii ki yapabilirsin. Puanların iyi miydi?” Bayan Q sordu.

Gülümsemesini yüzünden uzak tutmaya çalışıp başaramayarak başını salladı ve Bayan Q’ya telefonundaki transkriptini gösterdi. “Bana öğrettikleriniz için teşekkür ederim.” Bu puanların her birini kendi başına kazanmıştı. Onlar *kendisine* aitti.

Ve belki de buraya ait olmanın anahtarı onlardı.

Bayan Q sırtı ve sırtmaya devam etti; gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. “O zevk bana ait.” Heyecan Esme’nin kanında mantarını patlattıkları şampanya gibi köpürdü. Eğer Bayan Q’nun söyledikleri doğruysa gerçekten de gerçek bir muhasebeci *olabilirdi*. Ya da belki başka bir şey. *Herhangi bir şey* olabilirdi. Bir gün sofistike ve eğitilmiş olabilir ve Khâi’nin önünde bile başını dik tutabilirdi.

Ama bir sorun vardı. “Üniversite ne kadar?” diye sordu tereddütle.

“Okula göre değişir. Lisans öğrencileri için yılda on bin dolardan elli bin dolara kadar çıkabiliyor ama kredi programları ve burslar da var,” dedi Bayan Q.

Esme’nin kaslarında bir gerginlik oluştu. On bin Amerikan doları, tüm hayatı boyunca kazandığından daha

fazlaydı. Eğer burada bir iş garantisi yoksa bırakın dört kez, bir kez bile böyle bir kredi almaya cesaret edebilir miydi, bilmiyordu. Ama C  Nga ile çalışmaya devam edebilirse muhtemelen idare edebilirdi. Zor olacaktı ama bu yeni bir şey değildi.

Zihninde hesap yapıyor, ka  vardiya çalışabileceğini hesaplıyor ve kira, yemek ve okul masraflarını çıkartıyordu ki Bayan Q ekledi: “Sizin durumunuzda burs almanız gerekecek çünkü  ğrenci vizesiyle çalışmanıza izin verilmiyor ama yakınlarda uluslararası öğrencilere bile burs veren okullar biliyorum. GED puanların ve kişisel deneyiminle bir şansın var, Esme. Tanıdığım kişilerle irtibata geçip seni özel bir durum olarak değerlendirip değerlendirmeyeceklerini soracağım.”

Esme’nin dudakları ses çıkarmadan hareket etti. Söylenen kelimelerin tek tek anlamlarını kavrıyordu ama genel mesajlarını yorumlayamayacak kadar büyük bir şok içindeydi. Başarısızlığı biliyordu ve kendi yolunu çizmek için mücadele edebilirdi. Bu büyüklükteki bir cömertlik ona mantıklı gelmiyordu.

“E-postam için gözünü açık tut, tamam mı? Her an gelebilir. Eğer sana bir başvuru formu g nderirsem doldurup hemen bana gönder. şimdi gidip arkadaşlarımı arayacağım. İkiniz de hoşça kalın.” Bayan Q bir g revdeymiş gibi dükkândan  ıktı. O kadar hızlı gidiyordu ki Esme’nin ona teşekkür edecek zamanı bile olmadı.

Bayan Q gerçekten Esme’nin burs almasına yardım edebilir miydi? Bu harika olurdu. Bunun son seçeneği olduğunu fark etti.

Deneyimleri ona hevesini kontrol etmesini söylüyordu ama Bayan Q ona inanıyordu ve gerçekten de GED’i m kemmел puanlarla geçmişti. Bunu yapabildiyse, şansı olsa yapabileceği diğer şeyleri bir d ş n n. Bu gerçekti. Bu gerçekten olabilirdi. Ve umudu kontrolden  ıktı.

Aslında Khài ile evlenip garson olarak hayatına devam etmeyi hayal etmişti. Bu harikaydı, değil mi? Jade’e bu şekilde harika bir gelecek sunacaktı ve Khài’yle birlikte olacaktı. Belki başka bebekler de yaparlardı.

Ama şimdi kalbinde yeni bir hayal oluşmuştu, daha önce cesaret edemediği ama nefesi kesilircesine istediği bir hayal: Tutkuyla bağlı olduğu bir şeyi *yapmak*, bu dünyayı daha *iyi hâle getirmek*, *daha fazlası* olmak. Hangi konuda iyi olduğunu bile bilmiyordu ama keşfedip öğrenebilirse...

Dükkândaki çalışanlardan biri Esme’ye siparişini uzattı ve Esme teşekkür ederek şekerli çayı ve çiğnenebilir *bubble*’ları büyük pipetten ağzına götürdü. Televizyon bir golf oyuncusunun yakın plan görüntüsüne geçti ve şapkasındaki DMSoft logosu tanıdık geldi.

Bir saniye sonra Khài’nin çalıştığı yeri hatırladı. En üst katta, bir bölmede. Golf turnuvalarına sponsor olduklarına göre büyük bir şirket olmalıydı. Aferin Khài’ye. Belki çok çalışırsa onu terfi ettirirlerdi ve bir gün bahçesini yeniden düzenleyebilirdi.

“Erkek arkadaşına ne oldu?” Angelika sessizliği bozarak sordu.

Esme’nin elleri bardağını sıkıca kavradı. “Artık erkek arkadaş yok. *Asla* erkek arkadaş olmayacak.” Onlar sadece... birlikte yatan ev arkadaşlarıydı.

Şimdi evi terk etmesiyle adamın cinsel hayal kırıklığı içinde duvarlara tırmanmasını istiyordu. Kendini tatmin ederken onu düşünmesini umuyordu. Çünkü bundan sonra bunu çok yapacaktı.

Yeni biriyle tanışmadığı sürece.

Khài’nin başka bir kadınla birlikte olduğunu, onu Esme’nin sevdiği şekilde öptüğünü, Esme’nin ihtiyaç duyduğu şekilde okşadığını, ona sadece Esme’nin dokunduğu şekilde dokunmasına izin verdiğini hayal ederken tüyleri

diken diken oldu. Esm , onu “harekete geçirdiğine” göre vücudunu başka bir kadına emanet edebilir miydi? Eğer durum böyleyse gurur duyması gerektiğini düşündü ama bu, sadece hayali kadının yüzünü kızgın bir orman kedisi gibi tırmalamak istemesine neden oldu.

Şiddet dolu düşüncelerden arınmak için başını salladı ve Angelika’nın kendisini mahzun bir anlayışla izlediğini gördü.

“İyi bir avdı,” dedi Angelika. “Nişanlım altmış yaşında. Ve i  için sürekli dışarıda.” G z kamaştırıcı nişan yüzüğüne baktı. Esm ’nin daha önce fark ettiği de buydu. Angelika hiçbir şey söylemeden ni anlanmı tı. “ ocukları benden nefret ediyor. Benden daha büyükler.”

“Zamanla anlayacaklar,” dedi Esm . Angelika sol eline baktı, yumruk yaptı ve masanın altına bıraktı. “Ben  yle düşünmüyorum. Bana Rusya’ya dönmemi söyleyip duruyorlar ve onu vazektomi yaptırmaya ikna etmeye çalışıyorlar, anlarsın, daha fazla  ocuk sahibi olamasın diye? Korkarım bu işin sonu boşanmayla bitecek. Ya da hiç evlenemeyeceğiz.”

“Onlar neden...”

“O öldüğünde parasını benden korumak için,” dedi Angelika acı acı. “Düğünden önce bir sözleşme imzalamayı kabul ettim, böylece bo anırsak hiçbir şey alamayacağım. Ama bu onlar için yeterli değil. Ben hep bir aile istedim.”

“Seni... seviyor mu?”

Angelika’nın dudaklarına yumuşak bir g l msemi yayıldı. “Evet, seviyor. Ben de onu seviyorum.”

Esm  arkadaşının kolunu sıktı. “O zaman ikiniz iyi olacaksınız.” Esm  ve Kh i’nin aksine.

Angelika düşünceli bir ifadeye bürünmeden önce gülümsedi. “Burs kulağa hoş geliyor ama başka insanlarla çıkmayı düşündün m ?”

Esme başını salladı.

Angelika ona sabırsız bir bakış attı. “Bu sadece çıkmak, Esmeralda.”

“Çıkmak öpüşmek, dokunmak ve...” Kendini *seks* demeye ikna edemiyordu. Bu kadar kısa sürede başka bir erkekle birlikte olma düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. Başka bir kadın olsa bulabildiği her çaresiz erkekle flört ederdi –ne de olsa Jade’i düşünmek zorundaydı– ama Esme kendini bunu yapmaya zorlayamıyordu. Bu şekilde düşündüğü için muhtemelen saftı ama evlenecekse bu *gerçek* bir evlilik olmalıydı. Kimseden faydalanmaya ya da kimseyi incitmeye yüreği elvermiyordu. Bu da önce âşık olması gerektiği anlamına geliyordu. “Hazır değilim.”

Angelika’nın dudakları inceldi ama sonunda başını salladı. “Umarım o bursu alırsın. Gitmeni istemiyorum. Buradaki tek arkadaşım sensin.”

Esme kendine hayal kırıklığına hazırlanmasını söyledi. Ama kalbi onu dinlemedi. Artık bir hayali vardı ve hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Angelika’nın elini sıktı ve arkadaşı da ona karşılık verdi.

“Ben de istemiyorum,” dedi Esme. “Ben de.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Khâi bunu daha önce de yapmıştı. Bugün de yapabilirdi. Gribini büyük ölçüde atlatmıştı. Ayakkabılar çıkarılmış, çoraplı ayaklar parke üzerinde duruyordu; tütsü dumanı, sayısız beyaz buketten yayılan ağır çiçek kokusu ve orada, ana odanın uzak tarafında, bir lotus çiçeğinin üzerinde oturan büyük bir altın Buda heykelinin bulunduğu bir sunak vardı.

Çoğunlukla gri cüppeler giymiş, yerdeki kilimlerin üzerinde bağdaş kurarak oturan aile ve arkadaşlarının yanından geçerek sunağa yaklaştı. Yukarıdaki rahiplerden biri, ona bir çubuk tütsü uzattı ve Khâi bunu beceriksizce kabul etti. Bununla ne yapacağını bilmiyordu. Bu annesinin olayıydı, onun değil. Tütsüyü diğer tütsülerle birlikte dev pirinç kâsesine sapladı ve heykelin önündeki fotoğrafa baktı. Andy mavi Honda motosikletinin yanında duruyordu.

Andy verdiği her harika hazır cevapta yüzünde beliren o ukala sırıtışı takınmıştı. Her zaman bir cevabı vardı, her zaman. Hatta bazen söyleyeceklerini önceden düşünür, böylece yeri geldiğinde hazır olurdu. İnsanlar onunla dalga geçtiğinde donup kalan ya da dalga geçildiğinin bile farkında olmayan Khâi gibi değildi.

Parmak uçlarıyla resme dokundu; camın soğukluğu onu şaşırttı. Genelde hayat ve insanlıkla ilgili felsefi sorular üzerine düşünmek için zaman harcamazdı ama şu anda kuzeninin kâğıt ve reçine üzerindeki benzerine bakarken bir insanı insan yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Ruh gibi mistik bir şey miydi? Beyindeki sinirsel bağlantılar gibi bilimsel bir şey mi? Yoksa öldükten on yıl sonra birinin sizi özlemesini sağlamak gibi daha basit bir şey mi?

İçindeki donuk boşluğun, birini özlemekten kaynaklandığını fark etti. Andy'yi özlemişti. Ve Esme'yi özlemişti. Ama bu, kalbi kırılmış olmakla aynı şey değildi. Quan bu konuda yanılıyordu.

Kadın tapınağa adımını atıp ayakkabılarını diğer çiftlerle birlikte ön kapının yanına koyduğunda adamın tüm vücudu dondu.

Esme.

Daha önce giydiği biçimsiz siyah elbisenin aynısını giymişti ve Khâi, şaşkınlıkla bir an için kadının sanki Michael'in düğününden doğruca buraya gelmiş gibi hissetti. Ama aradan iki hafta geçmişti. Mantıken Khâi bunu biliyordu.

Esme'nin gözleri onunkilerle buluştu. Kadının ifadesi ilk başta gergindi ama bir süre sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu her zamanki kafa karıştırıcı gülümsemesi değildi ama yine de bir gülümsemeydi. Keskin iğneler tepeden tırnağa tenine battı ve adam, havayı ciğerlerine güçlkle çekti.

Kadın yalınayak, halıların üzerindeki insanların etrafından dolaştı; Andy'nin resminin ve heykelin yanında durdu. "Yemekten sonra yardım etmeye geldim," dedi alçak bir sesle.

Rahip ona bir tütsü çubuğu uzattı ve o da başını eğip teşekkür ettikten sonra tütsüyü avuçlarının arasına sıkıştırarak Khâi'nin yapması gerektiği gibi heykelin önünde eğildi. Tütsüyü pirinç kâsesine koyduktan sonra Andy'nin

fotoğrafına baktı, motosiklete dokundu ve yüzünden okunamayan bir ifadeyle Khài'ye baktı.

“Onun muydu?” diye sordu.

Khài konuşabileceğini sanmadığı için başıyla onayladı. Motosiklet Andy'nin en değerli eşyasıydı ve Dì Mai, Andy'nin motosikleti Khài'de olmasını isteyeceğini söyleyerek onu Khài'ye vermişti. Annesi ilk başta kızmıştı ama Khài motosiklete binmeyince konuyu unutmuştu.

Çoğu zaman Khài de unutuyordu ve tercih ettiği de buydu. Motosikleti ve beraberindeki anıları otomatik olarak zihninin gerisine itti ve Esme'ye odaklandı. Cildi normalden daha solgundu ve kilo vermişti ama yine de Esme olduğu kesindi. Başka hiç kimsenin gözleri, yeşilin bu tonuna sahip değildi. *Çok güzeldi.* Ona sarılma ihtiyacı kaslarında ve kemiklerinde içgüdüsel bir sızıya dönüştü ama o harekete geçmeden kız uzaklaştı.

Oturma alanının etrafında dolandı ve herkesten ayrı bir kenara oturdu. Annesi Dì Mai, Sara, Quan, Vy, Michael ve diğer aile üyeleriyle birlikte oturduğu yerden ona el salladı ama Khài, onların yanından geçip Esme'nin yanına oturdu.

Esme kaşlarını çatarak, “ Sen neden... Ailenle birlikte oturmalısın,” dedi.

Törenin başladığını haber veren metal bir çanak çalınca minnettar oldu. Khài kendini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Sadece onun yanında olmaya ihtiyacı vardı.

Altın cüppeli, Budist tespihli, gözlüklü, sıska bir adam kayıplar ve zamanın tüm yaraları iyileştirdiği üzerine bir konuşma yapmaya başladı ve Khài kelimeleri duymazdan geldi. Nefes alamıyordu. Sanki biri onu görünmez bir kısıp almış gibiydi. Gömleğinin yakasını çekiştirdi ama kravat takmamıştı ve üst düğmeleri de iliklenmemişti. Böyle hissetmemeliydi.

Kameralar ara sıra yanıp sönüyor, kalabalık pürdikkat dinlerken kameramanlar konuşmayı kaydediyordu. Teyzesi Güney Kaliforniya'dan ünlü bir keşişi tapınağa davet etmişti ve onun Andy hakkında konuşması büyük bir onurdu. Ancak Khài, keşişin durmasını diliyordu. Kuzeninin adını her duyduğunda bu boğucu his daha da kötüleşiyordu.

Sara'nın düğünü gibiydi; gözleri yanıyor ve derisi karıncalanıyordu, sanki kan dolaşımı kesildikten sonra kan geri akıyormuş gibiydi. Ne halt oluyordu böyle?

Metal çanak tekrar çaldı ve sayısız detone ses, anlaşıl-maz sözler söyledi. Tütsüler, ilahiler, kasvetli yüzler, Andy. Tüm bunları daha önce de yaşamıştı ama bu sefer farklıydı. Özümsemek ve işlemek için zamanı vardı. Çok fazla zaman.

Ve şimdi zihnindeki bariyerler yıkıldı, onu kafa karışıklığına boğdu. İçindeki boşluk genişledi. *Özlem*, onu boğana kadar büyüdü. Andy'nin anıları zihnini doldurdu; birlikte geçirdikleri çocukluk, birlikte okudukları okul ve Andy'nin gelmesini bekleyip durduğu o son gece. Ama Andy hiç gelmemişti. Khài'nin boğazı düğümlendi, ciğerleri acıdı, teni sıcaktan kızardı.

Küçük bir el ceketinin koluna bastırdı ve kolunun uzunluğunca aşağı inerek, parmak eklemlerinin üzerinde durdu. Esme'nin elini sıkıca kavradı ve Esme ona anlıyormuş gibi baktı. Ama kendisi anlamamışken o nasıl anlayabilirdi ki?

Kadın, "Hadi," diye fısıldadı, "dışarı çıkalım."

Ayağa kalkarak ünlü konuşmacılarının dikkatini dağıttığında annesi onu tasvip etmeyerek kaşlarını çattı. Esme insanları görmezden geldi ve onu tapınağın koi havuzuna dek takip edene kadar elini çekti.

"Otur Khài, kötü görünüyorsun." Kadın onu suya bakan taş bir banka yönlendirdi. Adam oturdu ve kadın serin, yumuşak parmaklarıyla adamın nemli alnındaki saçları okşadı. "Suya ihtiyacın var."

Kadın uzaklaşmaya çalıştığında adam kollarını beline doladı ve onu kendine yakın tuttu. “Gitme.”

“Tamam,” dedi ve yanağını göğsüne yaslaması için onu teşvik etti. Parmaklarıyla adamın saçlarını ve hırpani sakallarını düzeltti.

Adam onu derin derin içine çekti. Eskisinden biraz daha farklı kokuyordu, sanki çamaşır deterjanlarını değiştirmiş gibiydi ama tüm bunların altında rahatlatıcı kadınsı kokuyu buldu. *Onun* kokusu. Kadın, temiz ten ve Esmek kokusu.

Tütsünün külü yavaşça duyularından kayboldu ve onun dışında her şeyin akıp gitmesine izin verdi. Hastalık hissi azaldı. Tekrar nefes alabiliyordu. İnsanlar yanından geçmeye başladı, ilk başta birkaç kişi ama giderek daha fazla. Yine de kadının gitmesine izin vermedi. Onun dokunuşuna, kokusuna, kalbinin düzenli atışına, *ona* ihtiyacı vardı.

“Mỹ,” dedi adamın annesi, Esmek’nin ona karşı sertleşmesine neden olarak. “Gel bana yardım et... Oh, boş ver. Quân bana yardım etsin.” Annesinin ayak sesleri hızla geri çekildi.

Esmek parmaklarını onun saçlarında gezdirdikten sonra sordu. “Burada yumurtalı ekmeklerimiz var. İster misin?”

“Aç değilim.” Şu anda onu kendisinden uzaklaştırmak için felaket bir şey olması gerekirdi. Yaralarının acısından kurtulmuş, yaralı bir canavar gibiydi. “Tabii sen istemiyorsan?”

Kadın biraz güldü. “Hayır, zaten çok fazla yedim.” Kadın, parmaklarını adamın kurumuş yanağında gezdirdi.

Khài, bir daha böyle bir şey yaşayacağını hiç düşünmemişti ve onun dokunuşunu içine çekerken gözkapaklarının kapanmasına izin verdi. Kadın, güneş ışığından ve temiz havadan daha iyi geliyordu.

Zaman geçti ama ne kadar geçtiğini bilmiyordu; annesi geri geldi ve “Siz ikiniz gitmelisiniz. Khài, Mỹ’yi benim için eve götür, olur mu?” dedi.

“Cô, temizliğe yardım edebilirim.” Esme ondan uzaklaştı; adam uzaklaşmasına itiraz etmemek için kendini zor tuttu. Esme’nin kollarını tutup onu bir eşarp gibi kendine sarmak istedi. “Çok fazla kap var ve...”

“Hayır, hayır, hayır, her şey halledildi. İnsanlar şimdi gidiyor zaten. Eve git,” dedi annesi, onlara el sallayarak. “Onu sen götüreceksin, değil mi Khài?”

Esme’nin ağzı konuşmak ister gibi açıldı ve Khài, onun bir şey söylemesine fırsat vermeden hemen, “Evet, ben götürürüm,” diye karşılık verdi.

“İyi, iyi.” Annesi aceleyle uzaklaştı.

Adam banktan kalktı ve derin bir nefes aldı. Başı zonk-luyordu ama günlerdir kendini hiç bu kadar iyi hissetme-mişti. “Gidelim o zaman.”

“Daha iyi misin? Bekleyebiliriz,” dedi kadın.

“Evet, daha iyiyim.” Biraz ağrısı vardı ve içi burulmuştu ama iyileşmişti. Günlerdir hasta olduğu ve sonunda ateşi düştüğü zamanki gibi hissediyordu. Ama aslında hiç ateşi çıkmamıştı.

Arabasına doğru yürürlerken aralarındaki saygılı mesa-fenin son derece farkındaydı. Kadın parmaklarını birbirine kenetlemişti ve önündeki yola odaklanırken omuzları ger-gindi. Daha iki hafta önce el ele tutuşuyorlardı. Sadece iki hafta önce kadın ona âşıktı.

İki hafta birine âşık olmak için yeterli bir süre miydi? Bu, onu ağgözlü bir piç yapıyordu belki ama kadının sev-gisini istiyordu. Onun “tek”i, gülümsemelerinin muhatabı, gülümsemelerinin *sebebi*, uyuşturucusu olmak istiyordu. O, onun kadınıydı.

Tüm bunlardan sonra grip olmadığı açıktı. Yoksunluk yaşıyordu ve bu, başlangıçta hayal ettiğinden çok daha kö-tüydü. Onun kalmasını sağlamak için bir yol bulmalıydı.

Arabasına bindiler ve o da kontağı çalıştırıp parmaklarını direksiyona dayadı. “Şu an nerede yaşıyorsun?”

Kadın sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. “Restoranın yanında, aylık kiraladığım evde.”

Adamın midesi bulandı ve tenine hoş olmayan bir his yayıldı. “Orası şehrin pek de iyi bir bölgesi değil.”

“Benim için yeterince iyi.”

Hayır, değildi.

Dişlerini sıkarak San Jose'deki tapınaktan ayrıldı ve 880K üzerinden onun evine doğru yola çıktı. Sıkıcı ofis binaları ve depoların bulunduğu düz bir arazide hızla ilerledi ve köhne bir alışveriş merkezinin arkasına sıkışmış küçük gri bir apartman kompleksine yanaştı. Arabasından kızın dairesine giderken ayakkabıları kırık bir bira şişesinin cam kırıkları üzerinde çtırdadı ve yan yatmış bir alışveriş arabasının yanından geçtiler.

Her ihtimale karşı anahtarlığının kilit düğmesine bastı ve arabasını çalmak ya da lastiklerini kesmek isteyebilecek sıkılmış çocuklar için etrafı kolaçan etti. Neyse ki kimse yoktu. Evi harika değildi ama en azından vandalizm konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Kadın binanın zemin katındaki bir kapının önünde durduğunda adamın hoşnutsuzluğu daha da arttı. *Güvenli değildi.* Birinin içeri girmesi çok kolay olurdu. Kadının çok sağlam bir karakteri vardı fakat bu, onu daha büyük, daha güçlü ve muhtemelen silahlı birine karşı korumaya yetmezdi. Elleri, bir pisliğin evin pencerelerinden birini kırıp içeri girmesi fikriyle terlemeye başladı.

Kadın, “İçeri girmek ister misin?” diye sordu, açık kapısının hemen içinden omzunun üzerinden ona bakarak. “İyi görünmüyorsun.”

Adam sessizce başını sallayınca kapıyı ardına kadar açtı ve onu içeri aldı. Kahverengi halılı sade bir stüdyo daire,

yerde bir uyku tulumu ve yanında bir yığın ders kitabı, çoğunlukla boş bir dolap ve dandik malzemeden yapılmış ufacık bir mutfak.

Onu bunun için terk etmişti.

Bu evle ilgili her şeyden nefret etmişti.

“Susadın mı?” Cevap vermesini beklemeden aceleyle mutfağa gitti, musluktan tek kullanımlık bir bardak doldurdu ve ona getirdi.

Adam suyu içti, sert tadı karşısında yüzünü buruşturdu ve bardağı ona geri verdi. Kadın mutfağa doğru adım attı, belli ki bardağı çöpe ya da başka bir yere atmayı planlıyordu ve adam bu fırsattan yararlanarak onu kollarının arasına aldı, göğsünü göğsüne bastırdı. Nefes nefese kaldı ve plastik bardak çirkin halının üzerine düştü.

“Evlen benimle,” dedi.

Kadın keskin bir nefes aldı ve yeşil gözleri onun yüzünü taradı. “Neden?”

Adam başını iki yana salladı. Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bu çok büyük bir şeydi. Aynı zamanda yeterli de gelmiyordu. “Seni çok özledim.” Vücudu, öylesine kötü bir şekilde sarsılmıştı ki. “Güvende ve mutlu olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Ve seni yakınımda istiyorum. Yanımda.”

Kadının elleri, adama dokunmaya karşı koyduğu zamanlardaki gibi göğsünde kenetlenmişti ve adam kadının ellerini kendi elleriyle kapattı ve parmakları açılana kadar onlarla uğraştı.

“Geri dön ve benimle evlen.”

“Khài...” Kadın dudağını ısırdı.

Adam, içgüdüğü ve çaresizliğiyle hareket ederek kadının başını geriye doğru eğdi ve onu öptü. Kadın her zamanki gibi ona karşı yumuşadı; kendini daha da yakınlaştırdı ve adamın vücudu coşkulu bir telaşla sertleşti. Aklından çılgınca bir fikir geçti: Eğer onu doğru öper ve ona doğru

dokunursa duygularını yanlışlıkla evet diyeceği noktaya kadar karıştırabilirdi. Ve *tabii ki* onu buna zorlayacaktı.

“Evlen benimle.”

Khâi'nin öpücüğü. Khâi'nin dokunuşu. Elleri talepkâr ve Sahiplenici bir şekilde vücudunda geziniyor, onu eritiyordu. Ondan uzak durmaya çalışmıştı ama ölüm yıldönümü sırasındaki yoğun üzüntüsü onu endişelendirmişti. Onun yanında nasıl olacağını bilememişti ama *bu konuda* ne yapacağını çok iyi biliyordu. Adamın buna ihtiyacı vardı, o da ihtiyacı olan şeyi verdi.

Adam tekrar konuştu. “Evlen benimle.”

Muhtemelen hüsnükuruntuydu ama onun sözlerinde “*seni seviyorum*”u duymuştu. Her teklif, onu daha da baştan çıkarıyordu. Uyku tulumunun serin kumaşı sırtıyla buluştu ve adam onu bedeniyle sardı. Sert bir avuç içi elbisesinin altından kalçasına doğru kayd ve onu bacaklarının arasından kavradı. Tanıdık parmaklar onu okşadı ve kadın iç çamaşırının kumaşını ıslattı.

“Evlen benimle,” diye fısıldadı adam dudaklarına.

“Khâi...”

Kadın daha konuşmasını bitiremeden, adam elbisesini memelerinin üzerine doğru itti ve meme uçlarından kalçalarına doğru keskin bir zevk şoku yaratarak ona ziyafet çekti. Eli külotunun içine kayd ve kaygan parmak uçları kadını okşayarak düşünme yeteneğini elinden aldı. Ne söylemek üzereydi? Hatırlayamıyordu. Arzunun içinde kaybolmuştu; onun ve adamın arzusu. Adam hiç bu kadar kontrolden çıkmamış, bu kadar aceleci olmamıştı.

Aç yalamalar ve küçük ısırıklarla vücudunu öptü ve sakalının göğüs kafesine, karnına, kalçalarına her batışında tüyleri diken diken oldu. Bu yeniydi ama hoşuna gitmişti.

Adam sabırsızca külotunu çekip çıkardı ve ağzını onun cinsel organına dayadı; kadın da onu sert ve sıkı bir şekilde kavradı.

Adamın tekrarladığı teklif kafasının içinde yankılandı. İhtiyaç duyduğu anda ona dönmüş ve onu içeri almıştı. Onu seviyordu, bunu *hissetti* ve bu bilgi onu ürkek bir iniltiyle uçurumun kenarına itti.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. “Seni sadece bir kez yaladım.”

“*Khài,*” diye inledi, parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu istediği yere geri yönlendirdi. Duramazdı, henüz değil. Eğer durursa kadın...

Adam onu tekrar ağzına çekmeden önce dudaklarında geniş bir sırıtış belirdi ve kasılmalar kadının içini parçalara ayırdı. Artçı sarsıntılar geçene kadar yüzüne karşı tekrar tekrar sallandı ve sonra onu yakınına çekip şakağına, yanağına, çenesine öpücükler kondurdu.

“Evlen benimle,” dedi kalın bir sesle.

Tekrar duydu. *Seni seviyorum.*

Kadının dudaklarını aradı ve kalçalarını kavrayıp onu sertliğine doğru bastırırken dilini derine soktu. “Evet de.”

Kadının vücudu hazır bir şekilde yumuşadı. Evet, onu istiyordu. Evet, onu seviyordu. Evet, onunla evlenmek istiyordu. Bacaklarının arasındaki cömert çıkıntıyı avuçladı ve “Beni sevdiğini söyle,” dedi. Onun bunu söylediğini duymalıydı. Bunu duymayı hak ediyordu.

Adam boğazından boğuk bir ses çıkarken kalçalarını kadının ellerine dayadı.

Fermuarını hafifçe açtı, sert uzunluğunu avucunun içine aldı ve şişmiş ağzını usulca öptü. “Bir kez söyle. Sadece bir kez.” Bir kez yeterli olacaktı.

Adam kadının gözlerinin içine bakarken ciğerleri gümürdü. “Seni özledim.”

Kadın onu okşadı, elini cinsel organının dibinden ucuna doğru gezdirdi. “Ve?”

Yüksek sesle yutkundu. “Seni istiyorum.”

Bir bacağını adamın kalçasına doladı ve penisinin başını ıslak kıvrımlarına dokundurdu. *Bu*, onu konuşturacaktı. “Ve?”

Adam ürperdi ve gözleri karardı. “Sana ihtiyacım var.”

“Ve?” Hayal kırıklığı karşısında boğazı düğümlendi. *Söyle, sadece söyle*. Neden söylemiyordu ki?

Pişmanlık adamın yüzüne yayıldı ve kadın ondan uzaklaşıp oturdu, elbisesini çıplaklığını örtecek şekilde aşağı çekti. Ne de olsa onu içeri almamıştı. Onun için sadece seks olduğu hâlde yine onunla sevişiyordu ve bu kadına kendini korkunç, ucuz ve küçük hissettiriyordu. Kaçmak istiyordu ama burası *kendi* dairesiydi. Buranın kirasını, kendi zor kazandığı parasıyla ödemişti.

“Gitmelisin,” dedi, kelimelerin tek düze çıkmasından gurur duyarak.

Adam onun adını homurdanarak ayağa kalktı ve hüsran içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. Adamın uyarılmışlığı gururlu ve istekli bir şekilde göze çarpıyordu ve bu görüntü kadının cinsel organının arzuyla sızlamasına yetmişti.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu ve ondan uzaklaştı. “Lütfen kapıyı arkandan kapat.”

Sessizliği bozan yüksek bir fermuar sesinden önce uzun bir duraklama oldu. Ayakların halının üzerinde ilerlediğini, adamın ayakkabılarını giymek için eğildiğini ve ardından kapının açılıp kapanırken çıkardığı gıcırtyı duydu.

Arabasının motoru gürültüyle çalıştığında kapıyı kilitledi, banyoya girdi ve duştaki sıcak suyu açtı. Adamın izlerini üzerinden yıkayıp tatmin etmeden bırakma sırası ondaydı. Ağlamayı reddetti. Eğer onu sevmiyorsa başkası

sevecekti. Tek taraflı bir aşka razı olmayacaktı. Bu hayatında değil. Asla.

Cildini kıpkırmızı olana dek keseledikten sonra duştan çıktı, giyindi ve e-postasını kontrol etti. İşte oradaydı. Bayan Q'dan bir e-posta. Yerel bir devlet üniversitesi onu değerlendiriyordu. Kulağa mükemmel geliyordu. Eşyalarını topladı ve okul kütüphanesine gitti, böylece başvuruyu doldurabilir ve mümkün olan en kısa sürede gönderebilirdi.

Khâi'ye sahip olamazdı ama ona ihtiyacı da yoktu zaten. Kendi yolunu kendi çizecekti ve bu milyar kat daha iyiydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yalan söylemeliydi.

Khâi eve dönerken zihinsel olarak kendini tekmeledi. Seni ve *seviyorum* sadece kelimelerdi ve daha önce hiç yalan söylememiş değildi. Teyzesi Dì Anh'a yaptığı aloe vera karışımı suyu sevdiğini söylemişti. Ama sevmemişti. Yenilebilir olduğundan bile emin değildi. Sümüksüydü ve her seferinde midesine kramp girmesine neden oluyordu.

Yalan söylerse Esme'ye üç yıllığına sahip olabilirdi. O üç yıla ihtiyacı vardı. Çaresizce. Onu kalıcı olarak elinde tutmayacağına dair yemin etmişti. Bunu ona yapamazdı. Sadece üç yıl. Kelimeleri söylemeye çalışmalı, arabayı geri çevirmeli ve hemen gidip ona yalan söylemeliydi. Çok geç değildi.

“Seni.” Boğazını temizledi ve ikinci kelimeyi söylemeye çalıştı ama çıkmadı. Bir süre gittikten sonra vitesi daha sıkı kavradı ve “*Seviyorum*, kahretsin. *Seviyorum*, *seviyorum*, *seviyorum*.”

Siktir, kalbi küt küt atıyordu, terlemişti ve kendini tamamen saçmalamış hissediyordu. Kelimeleri beş dakika arayla söylemek zorunda kalırsa işe yaramayacaktı.

Kendini şöyle demeye zorladı. “*Seviyorum*. *Seviyorum*. *Seviyorum*. *Seviyorum*. *Seviyorum*.”

Kafasının içinde alarmlar çalıyordu. *Yalanlar*. Üst du-
dağında boncuk boncuk ter birikiyor ve boynundan aşağı
süzölüyor, görüş alanında mavi kıvılcımlar uçuşuyordu.

Tamam, durması gerekiyordu, yoksa arabasıyla kaza
yapacaktı. Daha sonra pratik yapardı.

Ancak eve vardığında Quan'ın siyah Ducati'si Khài'nin
kaldırımındaki her zamanki yerine park edilmişti. Ve garaj
açıktı.

Ne... Ne? Hay sikeyim.

Süratle garaj yoluna girdi, emniyet frenini çekti ve ara-
basından atlamadan önce kontak anahtarını çevirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Quan'ın Andy'nin moto-
sikletinin yanında durduğu garaja doğru hızla ilerlerken.
Brandayı kaldırmış ve siyah kaskını koltuğa koymuştu.

Quan ona kararlı bir bakış atarak, “Bu ucuz motosiklet-
ten kurtulmanın zamanı geldi,” dedi.

Khài kasları katılaşıırken ellerini yumruk yaptı. “Hayır.”

“Artık hazırsın.”

“Hayır.”

“Tamam, o zaman sür,” dedi Quan.

“Hayır.” Khài motosiklete doğru yürüdü ve kontaktaki
anahtara uzandı.

Anahtarı çekip çıkaramadan Quan bileğini sıkıca kav-
radı ve bakışlarını onun üzerinde topladı. “Onu sevdiğin
hâlde neden kendinden uzaklaştırdığını biliyorum.”

“Ben. Onu. Sevmiyorum,” dedi dişlerinin arasından.

Quan'ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bunu nasıl söy-
lersin? Bugün *oradaydın*. Parçalanıyormuş gibi ona tutu-
nan sendin ve o seni bir arada tutan kişiydi. O tam olarak
ihtiyacın olan şeydi. Çünkü onu seviyorsun ve o da seni
seviyor, seni pislik.”

Kendi kendine tekrarladı, “Ben. Sevmi...”

“*Seviyorsun,*” dedi Quan. “Ama kafanda garip şeyler dönüyor. Andy’ye karşı kendini sorumlu falan mı hissediyorsun? Suçlu mu? Onu kaybetmekten korktuğun için mi uzaklaştırıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Bunu bugün çöz çünkü bir hafta içinde gidecek ve sonsuza dek pişman olacaksın.”

Khài beyni sarsılırken başını salladı. Bu doğru değildi. Hiç mantıklı değildi. Bu, o değildi.

Ve lanet olsun, sadece bir hafta kalmıştı.

Quan, “Neden lanet olası motora binmiyorsun?” diye sordu.

Khài duvara baktı. “Motosiklet kullanırken ölümcül bir kaza yapma olasılığın, arabaya göre 5,5 kat daha fazla.”

“Bu hâlâ sadece yüzde 0,07’lik bir ihtimal. Annemin yemeklerinden ölme ihtimalimiz daha yüksek.”

Khài gözlerini kırptırdı. “Tam rakamı hatırlıyor musun?”

Quan gözlerini devirdi ve ellerini havaya kaldırdı. “Evet, okuyabiliyorum ve bir sürü ıvır zıvır şeyi hatırlıyorum. Aslında akıllı sayılırım.”

“Motosiklete binmek akıllıca değil.”

Quan ona sert bir bakış fırlattı. “Bazen insanların yaptıkları ve inandıkları şeyler mantıklı gelmiyor. Kendimi en çok ölebileceğim zamanlarda canlı hissediyorum. Ve sen, hissetmediğine ikna olmuşsun ve yapılması gerekenin insanlardan uzak durmak olduğunu düşünüyorsun.”

“İşler böyle yürüyor,” dedi Khài.

“Hayır, bu saçmalık. Andy o tıra çarptığında nereye gidiyordu?”

Khài motosikletin üzerindeki derin çiziklere baktı. Bunlar kazanın olduğu gece meydana gelmişti. “Beni görmeye geliyordu.”

“Neden?” Khài başını eğdi, göğsü çukurlaşıp içe doğru çöktü.

“Çünkü ben istedim. Takılmak istedim.”

Kahretsin, bu berbat duygu suçluluk duygusuydu. Artık bu duygunun bir adı vardı.

“Peki son on yıl içinde, bir kez olsun seni görmeye gelmesi için birini davet ettin mi?”

Khài başını salladı. “Ama bunun nedeni etrafımda insanlara ihtiyaç duymamam. Yalnızlık çekmiyorum.”

“Yalnız kalmak istemediği için Andy’yi davet eden adam yalnızlık çekmiyor mu?” Quan sordu. “Grip nasıl gidiyor? Hiç ateşin çıktı mı?”

Khài isyan edercesine kardeşine baktı. Hiç geçirmediği hastalık hakkında konuşmak istemiyordu.

Quan bir kaşını kaldırdı. “Peki şimdi ona söyleyecek misin?”

“Neyi söyleyecek miyim?”

“Ona utanç verici bir şekilde âşık olduğunu,” dedi Quan bıkkın bir ses tonuyla.

“*Ona âşık olmadığımı* sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?”

Quan bir süre başını ovuşturduktan sonra rahatlatan bir nefes aldı ve Khài’ye yeniden sabırla baktı. “Nereden biliyorsun?”

Khài gözlerini kırıştırdı. “Âşık olmadığımı nereden mi biliyorum?”

“Evet, âşık olmadığını nereden biliyorsun?”

“Biliyorum çünkü sevemiyorum.” Bunu zaten konuşmuştu ve kendini tekrar etmekten hoşlanmıyordu.

“Yani onu hiç düşünmüyor musun?” diye Quan sordu.

“Hayır, düşünüyorum.”

“Peki onu umursamıyor musun? Yani o üzgünse umurunda değil mi?”

“Hayır, umurumda,” dedi Khài.

Quan, “Peki onun için kurşun yemez miydin?” diye devam etti.

“Evet, yerdim. Ama sen de yapardın. Yapılacak en doğru şey bu.”

“Onunla birlikte olmayı diğer insanlardan daha çok sevmiyor musun? Onu hiç pişmanlık duymadan başkasıyla değişir misin?”

Khài kaşlarını çatarak ağabeyine baktı, onun soruları manipüle etmesinden hoşlanmamıştı.

“Hayır, onunla birlikte olmaktan çok hoşlanıyorum ve onu başkasına değişmem.” Quan ona donuk bir bakış attı.

“Bahse girerim seks çok boktandır.”

“Nasıl olduğu seni ilgilendirmez.” Bir saatten kısa bir süre öncesine ait anılar zihninde canlandı; Esmе ağzına boşalıyor, adını inliyor, penisini ıslak vajinasına sürüyordu. “Ama boktan değil.”

“Şanslı piç,” diye mırıldandı Quan. “Umarım biri hakkında böyle şeyler söylediğinde bunun onun için kötü şeyler hissettiğin anlamına geldiğinin farkındasındır.”

Khài motosikletten uzaklaşarak anahtarları Quan’a bıraktı. “Gerçekten anlamıyorum.” Aşk ve bağımlılık farklı şeylerdi.

Quan, “Hadi ama Khài,” diye patladı.

“Ben duş alacağım. Motosikletle ne yapacağına karar verdikten sonra lütfen garajı kapat.”

Garaj girişinden evine doğru kaçtı. İçeri girer girmez ayakkabılarını çıkarıp ön kapıya götürdü ve koltuğa oturup dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü avuçlarının içine gömdü. Kalbinin sert çarpışları arasında garaj kapısının kapandığını ve Quan’ın Ducati’sinin kükrediğini duydu. Yüksek motor sesi azaldı ve tamamen kayboldu.

Yeniden tek başınaydı.

Ama yalnız değildi. Bundan hoşlanıyordu.

Hoşlanmak doğru kelime değildi. Buna alışkındı. Daha doğrusu, eskiden öyleydi. Esmeye gelene kadar.

Pazartesi günü Esmeye, Bayan Q'dan bir e-posta aldı ve devlet üniversitesinin sınav sonuçlarını aldığını ve başvurusunun onun tavsiyesi üzerine hızlandırılmış incelemeye alındığını söyledi.

Bu, gerçekten oluyordu. Üniversite eğitimi alma ve hayatını tamamen değiştirme şansı vardı. Hem de kendi çabalarıyla. Umudu devasa boyutlara ulaştı ve önemli biri olma hayali onu ele geçirdi. Bunu kendisi ve bebeği için istiyordu. Jade'e neler yapabileceğini *örnek olarak göstermek* ne kadar harika olurdu.

Bundan sonraki günler, aşırı güven ve derin umutsuzluk arasında gidip geldiği endişeli bir pus içinde geçti. Öğrenimi süresince Jade ve ailesini buraya getirmesine –umuyordu– yardımcı olabilecek bir göçmenlik avukatının iletişim bilgilerini buldu fakat onu aramadı. Sadece bursu alırsa arayacaktı.

Çarşamba günü, bir siparişi alırken önlüğü titreşti; bunun e-posta olduğunu *biliyordu*. Kontrol edemeyecek kadar meşguldü ama öğle yemeği telaşı içinde çalışırken e-posta aklının bir köşesinde duruyordu. Siparişleri mutfağa geri götürürken heyecandan kanı kaynıyordu. Bu, tam bir bursu ve gerçekten muhasebedeki Esmeye olma ve ailesine tek başına bakma yolunda ilerliyordu. Yemek tepsilerini masalara taşıırken kalbi duracak gibi oldu. Bu, bir retti ve burada geçirdiği zamanı gösterecek çok az şeyle eve dönecekti.

Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri.

Son müşteri ona göz kırpmadan önce boş su bardağının altına yirmi dolarlık harika bir bahşış sıkıştırarak gittiğinde

Esme çok gergindi. Hemen telefonunu çıkarmak yerine masaları temizledi ve sildi.

Islak bulaşık havlusunu masaya her vuruşunda kendini gelecek haberlere hazırlıyordu. Eğer haber iyiye hemen annesini arayacak, Bayan Q'ya teşekkür edecek ve göçmenlik avukatıyla bir randevu ayarlayacaktı. Eğer kötüye sorun değildi. Evdeki hayatının iyi yanları da vardı ve gözlerini başka fırsatlar için açık tutacaktı.

Ama “Esmeralda Tran, üniversite öğrencisi” kulağa hoş gelmiyor muydu? Çok iyi bir üniversite öğrencisi olurdu. Bu yaz olduğu gibi çalışmaya devam edecekti. Burstan gelecek her doları hak edecek, sonra da kendi başına bir şeyler yapacaktı.

Son masa da temizlendiğinde önlüğünün içinden telefonunu çıkardı, her zamanki yerine oturdu ve titreyen parmaklarıyla telefona şifresini yazdı. Gelen kutusunda devlet üniversitesinden gelen ve konu başlığı “Burs Başvurunuzla ilgili” olan yeni bir e-posta vardı. Metnin önizlemesi şöyleydi: “Sayın Bayan Tran, Başvurunuz... tarafından ayrıntılı bir şekilde incelenmiştir.”

Bu iyi miydi, değil miydi? Bundan sonrası her şekilde olabilirdi.

Kalbi hızla çarpıyordu, kan beynine hücum etti ve ağzı kurudu. Mektubu açıp daha fazlasını okumaktan korkuyordu. Belki de e-postayı silmeliydi. O zaman başarısızlığını onu tanımayan bu insanlar yerine, *kendisi* kontrol edebilirdi. Onu birkaç test sonucuna ve bir öğleden sonra yazdığı birkaç makaleye göre yargılıyorlardı. Bir insanın değerini ölçmek için bunlar yeterli değildi.

Bu saçmalığı kafasından silip attı ve korkak olduğu için kendini azarladı. Bakmak zorundaydı. Bu onun, ailesinin ve kızının her şeyi olabilirdi. Derin bir nefes alıp gökyüzüne, Buda'ya ve İsa'ya dua ettikten sonra e-postayı açtı.

Sayın Bayan Tran,

Başvurunuz Santa Clara Community College personeli tarafından ayrıntılı bir şekilde incelenmiştir.

Uluslararası öğrenci bursumuz her yıl son derece yüksek bir rekabetle karşılaşmaktadır ve bu nedenle yalnızca akademik potansiyeli kanıtlanmış en örnek öğrencilere verilmektedir.

GED sınavındaki performansınızdan dolayı sizi takdir etmekle birlikte başvurunuzu dikkatle inceledikten sonra size bu bursu veremeyeceğimizi üzülerek belirtmek isteriz. Gelecekteki çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Saygılarımızla,

Santa Clara Community College

Derin derin nefes aldı. Ve nefes almaya devam etti. Gözleri buğulandı, yüzü sıcaktan yandı ve ciğerleri patlama tehlikesi geçiriyor gibi oldu. Nefesini verdiği havadan daha fazlasını kaybetti. Hayallerini ve umutlarını soludu ve vücudu, içe doğru büzüştü.

Gözyaşı damlaları yeni silinmiş masanın üzerine sıçradı ve o da düşmelerine izin verdi. Değerlendirilmiş, çok az ya da hiç değeri olmadığına karar verilmiş ve bir kenara atılmıştı. Bu sürekli başına geliyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ve artık çok yorgundu. Çok yorulmuştu.

Bu şekilde kapana kısılmışken hayatını nasıl değiştirebilirdin ki? Geçmiş onu tanımlamıyordu. Kökenleri onu tanımlamıyordu. En azından tanımlamamalıydı. Bir şans olsaydı daha fazlası olabilirdi.

Ama insanlar, onun içinde kim olduğunu görmüyorlardı. Bilmiyorlardı. Ve bir fırsat olmadan onlara göstermesinin bir yolu yoktu.

Kapıdaki ziller şingirdadı ve Quân'ın masasına doğru yürüdüğünü görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Tasarım bir tişört ve kot pantolon üzerine bir motosiklet ceket giymişti; iri vücudu ve daha da büyük varlığıyla restorana hükmediyordu.

Adam ona şöyle bir baktı ve yüzü endişeyle buruştu. “Kahretsin, sorun ne?” Mutfığa doğru bir bakış attı. “An-nem mi? Sana bağırdı mı? Onunla konuşacağım.” Adam o tarafa yöneldi ve kadın aceleyle bir kolunu yüzüne götürdü.

“Hayır, hayır, sorun Côt değil.” Zorlukla nefes aldı ve ayağa kalktı. Dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek sordu. “Bir şey ister misin? Su? Kahve? Coca-Cola?”

“Hayır, böyle iyiyim. Otursan iyi olur. Sen tuhaf görünü...” Sözüünü bitirmeden başını salladı, onu kabine geri götürdü ve karşısındaki koltuğa oturdu. “Ne oldu?” Kadın hemen yanıt vermeyince, “Khâi'yle ilgili bir şey mi?” diye sordu. “İkinizin bu hafta tekrar bir araya geleceğini düşünmüştüm. Onunla konuştum.”

Kadın, dudaklarına çalışılmış bir gülümseme yerleştirdi ve başını salladı. “Hayır, birlikte değiliz.” Telefonunun – daha doğrusu *Khâi'nin* telefonuydu ve gitmeden önce ona geri verecekti– kenarlarını parmağıyla yokladı.

“Seni aramadı mı ya da başka bir şey mi oldu?” Quân sordu.

Dudaklarını inceltti. “Hayır.” Arasaydı telefonu açarmıydı? Duymak istediklerini söylemeyeceğini biliyordu ama onun için endişelenmekten de kendini alamıyordu. Pazar günkü tören onu daha önce hiç görmediği bir şekilde sarsmıştı. “O nasıl?”

Quân başını iki yana doğru uzattı ve dövmeli boynunun arkasını ovuşturdu. “Asıl soru bu, değil mi? Kimse bilmiyor. *Onun da* bildiğini sanmıyorum.”

Buna ne diyeceğini bilemedi ve telefonuna baktı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu, o kadar içten sormuştu ki kadın neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı.

“Bazı haberler var. Kötü olacağını biliyordum ama yine de umutlandım ve sonra...” Omuz silkti.

“Neyle ilgili bir haber?”

“Burs, burada üniversiteye gitmek için. Alamadım.” Sesini hafif ve dengeli tutmak için elinden geldiğince çabaladı ama yine de sonunda sesi titredi.

“Planın bu muydu? Burs ve öğrenci vizesi almak mıydı?” diye sordu.

Kadın başını salladı ve yüzüne kararlı bir gülümseme yapıştırdı, muhtemelen devlet üniversitesindeki insanlar gibi ona gülmesi ihtimaline karşı kendini hazırladı.

Fakat Quan ona gülmek yerine, “Khâi seni seviyor, biliyorsun,” dedi.

Kadın, üzerine yıldırım düşmüş gibi kaskatı kesildi ve kalbi bir-iki kez çarptı. “Bunu sana o mu söyledi?”

“Hayır,” dedi adam dudaklarını bükerek. “Bunu bana söylemedi. Yani kelimelerle değil. Ama anlayabiliyorum. Onun otistik olduğunu biliyorsun, değil mi?”

O kelime. Daha önce duyduğunu hatırlıyordu. “Evet, bana söylemişti.”

Quan kadının yüzünü inceledi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Kadın rahatsız bir şekilde telefonuyla oynamaya başladı. Dürüst olmak gerekirse bu konu hakkında pek düşünmemişti. “Dokunmakla ilgili bir problem olabilir diye düşündüm. Bunu yapmanın bir yolu var.”

“Bu da bir parçası ama dahası da var. Zihni farklı ve hayır, bu bir hastalık değil. Düşünme şekli ve duyguları işleme biçimi çoğu insan gibi değil.”

Bu, kadını duraksattı. Evet, o farklıydı ama farklılıkları aşlamaz engeller değildi. En azından kadın öyle düşünmemişti. Ona göre Khâi, sadece Khâi'ydi ve onu olduğu gibi kabul etmişti.

Hâlâ kabul edemediği şey, onun *kendisini* sevmediği, kabul etmediği gerçeğiydi.

Quân sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, “Khâi seni seviyor. Sadece henüz bunu anlayamadı.”

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Aşk karmaşık bir şey değildi. Ya hissedersin ya da hissetmezsin. “Anlayacak” bir şey yoktu.

Quân’ın bakışları delici bir hâl aldı ve sordu. “Anlayıp anlamadığını ilk ve son kez öğrenmek ister misin? Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Gururu ona hayır demesini söylüyordu, ona yeterince şans vermişti. Ama kalbi bilmek zorundaydı. Kendini savunmasız hissederek, “Evet, nasıl?” dedi.

Adam, doğrudan gözlerinin içine baktı ve “İşe yaramazsa sonunda benimle evlenirsin. Kumar oynamaya var mısın?”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Khâi sersemlemiş bir hâlde telefonundaki davetiyeye baktı. Rüya görüyor olmalıydı; hayır, rüya değil, bir kabus olmalıydı. Bu gerçek olamazdı.

Esmeralda ve Quan'ın Düğününe

DAVETLİSİNİZ

8 Ağustos Cumartesi 11.00 - 15.00

San Francisco, CA

LÜTFEN 7 AĞUSTOS'A KADAR LCV VERİN

Kim düğünüyle aynı hafta davetiye gönderirdi ki? Hiç kimse. Muhtemelen hâlâ yataktaydı ve Esme'nin yastığına sarılıyordu çünkü yastık onun gibi kokuyordu. Koku git-tikçe azalıyordu ve tamamen yok olduğunda ne yapacağını bilmiyordu. Belki de arkasında bıraktığı kirli çamaşırlara sarılmaya başlayacaktı.

Davetiyeye bakarken telefonu çalmaya başladı. *Quan Cep Numarası.*

Hemen konuşma düğmesine bastı. “Davetiyeni yeni aldım.”

Quan güldü, şerefsiz herif.

“Komik değil,” dedi Khài ama rahatlaması neredeyse baş döndürücüydü. Bu sadece bir eşek şakasıydı.

“Komik olmaması gerekiyordu zaten,” dedi Quan. “Cumartesi günü gerçekten evleniyoruz.”

Ağabeyinin sözleri Khài’nin karnına bir yumruk gibi çarptı ve koltuğuna çöktü. Gözü sehpanın üzerindeki Esmen’in bardağına takıldı. İçinde çok az miktarda su kalmıştı. Muhtemelen onun hain kardeşiyle evlendiği saatlerde kuruyacaktı.

“Gerçekten evleniyor musun?” diye sordu.

“Planım bu, evet.”

“Esme’yle.” *Onun* Esme’siyle.

“Ya öyle olacak ya da pazar günü gidişini izleyeceğim,” dedi Quan. “Bu, daha çok ona yeşil kart almak için ama ondan *hoşlanıyorum da*. Bunu bir deneme süresi olarak görüyorum. Kim bilir, belki işe yarar ve biz de bunu başarırız.”

İçindeki sıkışmışlık hissi daha da kötüleşti; Khài boştaki eliyle kanepenin kenarını kavrayıp eklemleri beyazlaşana kadar sıktı.

“Tabii bunu sen yapmayacaksan,” diye ekledi Quan.

“Ona zaten sordum.”

“Evet demesini istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Ben. Sevmiyorum. Onu. Sevmiyorum,” diye homurdandı. Neden insanlar onu bu konuda zorlayıp duruyordu? Sanki onu sevmediğini söylemek *hoşuna gidiyordu*. Onu sevmek *istiyordu*. Sadece... sevmiyordu.

“O motordan kurtuldun mu?” Quan rahat bir ses tonuyla sordu.

Khài'nin kasları, kolundaki kan damarları şişene kadar gerildi. "Hayır."

"Belki de gidip bunu yapmalısın."

Khài tartışmak için ağzını açtı ama daha tek kelime edemedi. Quan, "Gitmem gerek ama cumartesi geliyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Khài.

"Harika. Görüşürüz o zaman."

Hat kesildi ve odadaki yerçekimi onu daha da aşağı çekti. Bu sadece bir dans ya da gece değildi. Bu bir evlilikti. Esme Quan'la evleniyordu. Onunla aynı evi paylaşacak, hatta kâbusları yüzünden belki yatağını bile paylaşacak, her gün ona gülümseyecek, sessizliğini dolduracak, muhasebe kitaplarını okuyacaktı.

Quan'a âşık olacaktı. Khài'ye âşık olabildiyse *kesinlikle* Quan'a da âşık olacaktı. Quan da onu severdi. Quan onun için mükemmel olacaktı.

Kahretsin, kardeşinin Esme'ye karşı mükemmel olmasını istemiyordu.

Gözleri acıyana kadar avuçlarını göz çukurlarına bastırdı ama sonra ellerini bıraktı ve tekrar bardağa bakmaya başladı. Sadece bir ya da iki milimetre su kalmıştı ve kurduğunda Esme'nin bardağı doldurma olasılığı neredeyse sıfırdı.

Ne yapmalıydı? Gitmesine izin veremezdi ve onunla evlenemezdi. Ama Quan'la evlenmesine de izin veremezdi. Mevcut seçeneklerin hiçbiri kabul edilebilir değildi.

Çenesini sıktı ve ayağa fırladı. Bu, başka bir seçenek bulması gerektiği anlamına geliyordu. Ve o sadece bir tane biliyordu.

Yarın büyük gündü ve Khài, Esme'yi bir kez bile aramamış ya da görmeye çalışmamıştı.

Ağabeyiyle evlenmesine izin verecekse Esme'yi kısıkanamazdı.

Quân yanıliyordu.

Kadın tam onu düşünürken Quân restorana girdi. Omuzuna attığı büyük giysi çantasını görünce göğsü daraldı.

Bunun ne olduğunu tahmin edebiliyordu ve bu, avuçlarının terlemesine neden oldu.

Çantayı masaya bıraktı ve ona orantısız bir gülümseme yöneltti. “Vy bunu senin için ödünç aldı.”

Esme ellerini önlüğüne sildi. Sorun olmadığını teyit etmek için ona baktıktan sonra fermuara uzandı ve aşağı çekti.

Çantadan tül gibi kumaş katları dökülünce nefesi kesildi ve ağzını kapattı. Bu Sara'nın on bin dolarlık Vera Wang elbisesiydi.

Quân kadının tepkisine kıkırdadı. “Görünüşe göre düğün mekânlarını son dakikada ayırtmak oldukça çılgınca. Ne bulabilirsen onu kabul etmek zorundasın ve benim bulduğum San Francisco Belediye Binası'ydı; orayı rezerve eden çift tartışmalı bir ayrılık yaşamış ve düğünü dün iptal etmişler. Giyinip kuşanmak isteyebilirsin.”

“Güzel mi?”

“Evet, oldukça güzel,” dedi Quân bir kahkaha daha atarak.

Ellerini elbiseden çekti ve avuçlarını tekrar önlüğüne sildi. Eğer Khâi duygularını anlamazsa onunla evleneceğinden bahsettiğini biliyordu ama bunu kastetmiş olamazdı. Neden onunla evlenmek istesin ki? Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Dudaklarını bükerek giysi çantasının fermuarını tekrar çekti. “Düğünü iptal etmeli ve bunu Sara'ya geri vermelisin. Anh Khâi beni aramadı. Paranı boşa harcama.”

“Yapamam. Belediye binasının parasını çoktan ödedim ve ailen de yolda, unuttun mu?” Kadına kurnazca gülümserken gözleri parlıyor, uzun zaman sonra kızını göreceğini düşününce hissettiği umutsuz sevinç kıvılcımından uzaklaştırıyordu onu. “Ayrıca seni şımarttığım için mutlu görünürsen daha da kıskanır.”

“Daha mı?” Kadının ağzı kötü bir tatla doldu. Khài’nin *hiç de* kıskanç olmadığı açıktı.

Quân ona yaklaştı ve başını eğerek ona baktı. “Seni kesinlikle kıskanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Kız, cevap vermeden ona baktı. “Seninle evleneceğimi söylediğimde ciddiydim,” dedi Quân. “Zaten geçici bir şey olacaktı. Ben kendi işimi yapacağım, sen de kendi işini. Ayrı odalar. Zamanı geldiğinde boşanırız.”

“Ama...” Kadın şaşkınlıkla başını salladı. “*Neden* bana yardım ediyorsun?”

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Çünkü ben onun ağabeyiyim ve işleri yoluna koymam gerekiyor.” Sonra gülümsemesi canlandı ve gözlerine ulaştı. “Ayrıca seni sevdim ve başardığını görmek istiyorum. Bu benim için küçük bir şey ama senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?”

Nefesi kesildi ve tek söyleyebildiği “*Evet*” oldu. Bu onun için çok önemliydi.

Adam elbiseyi tekrar ona doğru itti. “Gerçekten, benim için önemli bir şey değil ve annem restoranda yardım etmenden çok hoşlanıyor. Bu durumun herhangi bir dezavantajını görmüyorum.”

Kadının yüreğinde bir gerginlik oluştu. Ona söylemek zorundaydı. Bunu bilmeyi hak ediyordu. Giysi çantasına baktı, yaklaştırmalı mıydı yoksa uzaklaştırmalı mıydı emin değildi. Bu, söyleyeceği şeye nasıl tepki vereceğine bağlıydı. “Benim küçük bir kızım var. Jade. Evdeydi. Vietnam’da. Khài...” Dudağını ısırды ve parmağını fermuarın üzerinde gezdirdi. “Onun hakkında bir şey bilmiyor.”

Uzun bir sessizlik ânı geçtikten sonra başını kaldırdı ve Quân'ın ona gülümsediğini gördü. Onun gözlerinde hiçbir yargılama görmedi. “Çocukları severim.”

“Öyle mi?” dedi nefes verirken.

“Elbette.”

“Anh Khâi de seviyor mu?”

“Sanırım *senin* çocuğunu sever,” demeden önce bir saniye düşündü.

Kadın, “Hâlâ evlenmek istiyor musun?” diye sordu kendini zorlayarak.

Ter derisini nemlendiriyordu ama devam etti. “Kızımın gelip benimle... bizimle yaşamasını istiyorum; *má* ve *ngoại*’mle birlikte.”

“Evet,” dedi gülerek. “Hadi yapalım. Ne kadar çok, o kadar iyi, değil mi? Aslında benim için çok da önemli değil. Neredeyse hiç evde değilim.”

Kadının boğazı düğümlendi ve vücudu rahatlamayla birlikte gevşerken gözlerindeki nemi kolunun tersiyle sil-di. “O zaman seninle evleneceğim için mutlu ve memnun olacağım. Ama güzel bir düğüne ihtiyacımız yok.” Dürüst olmak gerekirse ucuz bir düğün istiyordu. Hayatının geri kalanında Quân’a borçlu olacaktı ve hesabına pahalı bir düğün eklemek istemiyordu.

Quân ona başını salladı. “Endişelendiğini görebiliyorum. Endişelenme.”

“Ama...”

“Gerçekten sorun yok, Esmе.” Bu kez ses tonunda ve yüz ifadesinde sert bir ifade vardı.

Esmе başını salladı. “Tamam, endişelenmek yok.” Ama bu bir yalandı.

Quân’la evlenmek, tüm sorunlarının çözümüydü. Onunla evlendikten sonra yasal bir vatandaş olarak okullara başvurabilir ve okul harcı için çalışabilirdi. Yeni hayalinin peşinden gitmek için bursa ihtiyacı olmayacaktı.

Ancak büyük bir kısmı hâlâ Khâi'nin müdahale etmesini umuyor ve etmeyeceğinden endişeleniyordu. Geleceği, güçlenmiş bir gelecek bile olsa o, içinde olmadığı sürece mükemmel değildi. Ve onu, kayınbiraderi olarak da görmek istemiyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Büyük gün gelmişti.

Khài bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için insanı olarak mümkün olan her şeyi yapmıştı. Para harcamış, torpil yapmış, cesaret verici yollar bulmuştu –eğer bir yarış atı satın alırsa Esmen'in at terbiyecisi olduğunu söyleyebilir ve bu şekilde ona özel bir vize alabilirdi– ama daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Zamanı kalmamıştı.

Düğün bir saat içinde başlayacaktı. Smokinini giymiş ve gitmeye hazırdı ama arabasına binmeye bir türlü cesaret edemiyordu. O eski oyun parkı şarkısı kafasında dönüp duruyordu. *Esmen ve Quan bir ağaçta oturmuş, Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R...* Esmen ve Quan'ı öpüşürken görse aklını kaçırdı. Esmen'yi sadece o öpebilirdi, kadına sadece o sahip olabilirdi ve sadece o sarılabılırdi, sadece o...

Onun neydi ki?

Kahve masasının üzerindeki boş bardağa bakmaya dayanamayıp oradan uzaklaştı. Aklında bir varış noktası yoktu ama tabii ki soluğu orada aldı.

Garajda.

Garaj düğmesine bastı ve ışık, karanlık alanı doldururken motosiklete doğru ilerledi. Toz parçacıkları güneş ışığında ateşböcekleri gibi parlıyordu; o eski küf ve beton

üzerine benzin kokusunu ciğerlerine çekti. Bir an için gözlerini kapadı ve kokunun onu farklı bir zamana götürmesine izin verdi.

Motosikletin üzerindeki brandayı çekti ve parmaklarını siyah tutamaçlardan birinin üzerinde gezdirdi. Yumrulu doku, parmakların kauçuğa açtığı soğuk ve cansız oluklar. Her zaman böyleydi. Her zaman hayal kırıklığı yaratırdı. Tıpkı Esme onu dükkâna götürdükten sonra eve kadar yürüdüğü zamanki gibi.

Parmak uçlarını yan taraftaki derin çiziklerin üzerinde gezdirdi. Orada kan bulmayı bekliyordu fakat parmakları sert metalden başka bir şeyle temas etmedi. Her şeye rağmen motosikletin dört tonluk bir kamyonla çarpışmasından geriye kalan tek şey buydu. Andy o kadar şanslı değildi.

100 kişiden 0,07'si ölümcül bir motosiklet kazası geçiriyordu, biri de Andy olmuştu. Khâi yüzünden.

Khâi ona gelmesini söylemişti. Belki *sormak* doğru kelime değildi. Şöyle bir şey demişti: “Buraya gel. Bir şeyler yapalım.”

Yaz okulu ödevleri hakkında homurdanıyorlardı ve Khâi ona ödevlerini getirmesini ve birlikte yapabileceklerini söylemişti. Daha çok Khâi, Andy'nin ödevlerini onun yerine yapacaktı ama Andy orada olduğu sürece Khâi'nin umurunda değildi.

“Yakında görüşürüz,” demişti Andy.

Andy'nin ailesinin Santa Clara'daki evinden Khâi'nin annesinin Doğu Palo Alto'daki evine gitmek için ana otopanı kullanırsanız yaklaşık yirmi beş dakika sürüyordu ve Andy her zaman öyle yapardı. Ağaçların kendisini belalı biri gibi hissettirdiğini söylerdi.

Ama yirmi beş dakika geçmişti. Otuz. Kırk. Bir saat. Ve Andy hâlâ ortada yoktu. Khâi gergin, sabırsız ve rahatsız bir şekilde bir ileri bir geri volta atmış ve bulabildiği her kitabın sayfalarını, köşeleri kayak pistleri gibi kalıcı bir şekilde

kalkana kadar çevirmişti. Saatler sonra telefon çaldığında anlaşılmaz bir farkındalık onu ele geçirmişti. Telefonu açmamıştı. Annesi telefona cevap verirken kıpırdamadan durmuş, olduğu yere çakılıp kalmıştı. Annesi solgunlaşıp tezgâha yaslandığında onun şüphesini doğrulamıştı.

“Andy ölmüş.”

Khâi’nin kafası sessizleşip tamamen sakinleşmişti. Duygu yok, acı yok, artık hastalıklı bir endişe yok; sadece saf mantık. O anda bir şablon ortaya çıkmıştı. İki nokta bir çizgi oluşturuyordu ve buradan eğimi ve yönü tahmin edebilirdiniz. Babası, yeni bir aile için ailesini terk etmişti. Andy ölmüştü.

İnsanları önemsemediğinde kötü şeyler oluyordu. Ama onları gerçekten önemsiyor muydu? Görünürdeki önemseme düzeyini diğer insanlarınkiyle karşılaştırırsanız, hayır.

Ne yaptığını fark etmeden önce motosiklet kaskını kafasına geçirmiş ve motosikletin üzerine çıkmıştı. Kontak anahtarını çevirdi. Motorun sağır edici kükremesi...

Garajdan dışarı fırladı ve hızla caddeye indi. Bunu planlamamıştı ama elleri onu ana otobana yönlendirdi. Yükselen çamlara. Bulutsuz bir gökyüzünde güneş ışığı. Rüzgârın vücuduna yaptığı basınç. Andy bunu kaç kez yaşamıştı? Belki yüzlerce. Her şey değişmeden önce Khâi bir motosiklet almayı planlamıştı, böylece bunu birlikte yapabileceklerdi. Bir bakıma şimdi de birlikte yapıyorlardı. Motor kalbinin çarpıntısını bastırıyordu ama o bunu içinde hissediyordu. Her şeyi hissediyordu. Coşku, korku, heyecan, keder. *En çok, ölüme yakinken yaşarsın.*

Üç şeridin iki şeritle birleştiği yere ulaştı ve boğucu bir sıcaklık üzerine yayıldı. Ciğerleri acıyor, kasları ağrıyor, gözleri yanıyordu. Motosikleti sol bankette patinaj yaparak durdurdu ve bir çam ağacına yaslanana kadar kayaları ve molozları tekmeleyip tökezleyerek uzaklaştı.

Burası, o yerdı. Andy tam burada ölmüştü. Ama artık ne uyarı şeridi, ne yoldaki derin oyuklar ne de başka bir şey vardı. Güneş, yağmur ve on yıllık zaman kaza yerini aşındırmıştı, bu yüzden herhangi bir yer gibi görünüyordu. Tıpkı zamanın duygularını, beyninin işleyebileceği noktaya kadar körelttiği gibi. Çok derin değildi. Ama yine de derindi.

Ölüm yıldönümünü tekrar yaşıyordu. Ama şimdi Esmeyoktu ve bu hüznle baş başaydı. Sürüklendi ve ezildi, üzüntüsü Khái'yi yuttu. Nefes alabilmek için kaskını çıkardı ama sıcak hava onu boğdu. Saçlarını karıştırdı ve yüzünü ovuşturdu.

Elini indirdiğinde parmakları ıslaktı. Bir an için bunun kan olduğunu sandı fakat parlak sıvı gün ışığında berrak bir şekilde parlıyordu.

Gözyaşları.

Gözlerindeki toz, hayal kırıklığı ya da fiziksel acı yüzünden değil. Bunlar Andy için dökülen hüznü dolu gözyaşlarıydı. On yıl gecikmişti.

Kendi kendine başını salladı. Bu “gecikmiş tepkiyi” aşırıya götürüyordu. Ama o, aşırı bir insandı.

Ne de olsa kalbi taştan değildi. Sadece herkesinki gibi değildi. Gözyaşları olmasa bile bilirdi. Bir süredir kendini kandırıldığını fark etti. Quan haklıydı.

Kendi iyiliği yerine onların iyiliği için insanları uzak tutmak daha kolaydı. Bu şekilde korkak yerine kahraman olabiliyordu.

Ama şimdi, kahraman ya da korkak olmak umurunda değildi. Tek istediği Esmeynin olmaktı.

Saatine baktığında 10.22 olduğunu görünce dehşete kapıldı. Duygusal bir bölümle vakit kaybediyordu –kendisi duygusaldı– ve düğün otuz sekiz dakika sonra başlayacaktı. Geç kalacaktı, özellikle de San Francisco'da park yeri bulmak imkânsız olduğu için.

Bir araba için.

Ancak bir motosiklet...

Kolunu yüzünde gezdirdi, kaskını tekrar taktı, motoru çalıştırdı ve caddelerde hızla ilerlemeye başladı. Ana otoban B, 85K, 101K. Daha önce hiç otobanda motosiklet kullanmamıştı ve bu hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Saatte 110, 120, 130 km hızla giden arabalarla arasında hiçbir katman yoktu.

Gerçekten de *en çok, ölüme yakınken yaşarsın*. Sırf eğlen-ce olsun diye saatte 160 km hız yapmayı deneyebilirdi ama kendini bile bile o yüzde 0,07'nin içine itmek istemiyordu.

Yolculuğu uzadıkça kafasının içinde mevcut problemle uğraşmaya başladı: Durduracağı bir düğün vardı.

Ve Esme'nin fikrini değiştirecek tek bir şey vardı. Duy-mak istediği tek bir şey.

İki küçük kelime.

Ve onları en son söylemeye çalıştığında neredeyse bir araba kazası geçiriyordu. Sınırdaki yaşadığına göre şimdi de pratik yapabiliyordu.

“Seni...” Bir sonraki kelimeyi çıkarmaya çalıştı ama zihni ve bedeni inatla direndi. On yıllık eğitimin bu kadar kısa bir sürede geri alınması zordu. Kelimeyi zorla çıkardı. “Seviyorum.”

Kalbi yerinden fırladı ve motosiklet kadar hızlı atmaya başladı.

“Seni. Seviyorum.” Derin bir nefes aldı ve kararlılıkla ilerledi. “Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum, seviyorum, seviyorum.” Rüzgâr sesin çoğunu çalıyordu fakat yine de kendi kendine konuşurken kendini gülünç hissediyordu.

Ta ki son kelimeyi ekleyene kadar.

“Esme.” İçindeki her şey yumuşadı. “Esme’yi seviyorum.”

Bu iyi hissettiriyordu. *Doğru* hissettiriyordu.

Çok geç kalmadığını umuyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saatın yelkovanı altıyı gösteriyordu. Sabah on buçuktu ve Khài, hâlâ yoktu.

Esme ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve tekrar yansımasına baktı. Aynadaki gelin sofistike ve güzel görünüyordu –on bin dolarlık Vera Wang gelinlik herkeste bu etkiyi yaratabilirdi– fakat ölüm kadar solgundu.

Khài düğünü durdurmuyacaktı. Ağabeyiyle evlenmek zorunda kalacaktı. Kendi kendine binlerce kez onun gelmeyeceğini söylemişti ama yine de bunun gerçekliği, onu bir dağ gibi eziyordu. Gözyaşları dökülüp onu makyajını mahvetmekle tehdit ediyordu; gözlerini hızla kırpıştırarak onları uzaklaştırdı.

Kendine mutlu olması gerektiğini söyledi. Evdeki herhangi bir kız, bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu söylerdi. Yakışıklı koca, tasarımcı elinden çıkma gelinlik, belediye binası, abartılı çiçek buketleri, tonlarca konuk ve tüm bunların ötesinde, kendisi ve ailesi orada kalabileceklerdi. Umut etmeye bile cesaret edemedikleri o yeni ve parlak hayata sahip olacaklardı. Hayallerinin peşinden gidebilir ve kızı için uygun bir rol model olabilirdi.

Ama bu, *yanlış* yakışıklı kocaydı. Quân harikaydı ama Khài değildi. Doktorun muayenehanesinde onu görmek

için acele etmemiş ya da daha sonra onu arabaya taşımamıştı. Onu her şeyiymiş gibi öpmemişti. En güzel gülümsemelerini sadece ona saklamamıştı.

Khâi olmadan bu düğün bir saçmalık gibi geliyordu ama yine de yapacaktı. Quân'a her şeyi anlatmış, sırlarını ve kusurlarını ortaya dökmüştü; yine de Quân hâlâ onun bu fırsatı elde etmesini istiyordu. Hükümet onu umursamıyordu, okullar umursamıyordu, burs kuruluşları umursamıyordu fakat tek bir kişi onu umursuyordu ve bazen tek bir kişi dünyayı değiştirebilirdi. Kendisine yardım ettiğine pişman olmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bu dünyada bir fark yaratacaktı.

Omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı, kararlılığın derinliklerinde yandığını hissetti. Görebileceğiniz veya ölçebileceğiniz herhangi bir şekilde etkileyici değildi ama o ateşe sahipti. Bunu *hissediyordu*. Bu, onun değeri idi. Onun değeri buydu. Sevdikleri için savaşacaktı. Ve kendisi için de savaşabilirdi. Çünkü o önemliydi. İçindeki ateş önemliydi. Başarabilirdi ve başaracaktı da. İnsanlar ona tepeden bakabilirdi ama o, sınırlı seçeneklerle elinden geldiğince dürüst bir şekilde yoluna devam ediyordu. Aynadaki kadın gelinlik ve yüksek topuklu ayakkabı giymişti ama gözleri bir savaşçının özgüveni ve azmiyle parlıyordu.

Eğer bu şıklık değilse neyin şıklık olduğunu bilmiyordu.

“Má.”

Esmeye aynaya doğru döndü, tam o sırada küçük bir beden ona doğru fırladı. Küçük kollar beline dolandı; kalbi bir anda alev alev yanmaya başladı. Kızını kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı, her zaman yaptığı gibi yanaklarını birbirlerine bastırdılar, içinde o muazzam sevgi çiçek açtı. Bebek kokusu, bebek yumuşaklığındaki teni, küçük bedeni; artık o kadar küçük değildi.

“İşte benim kızım.”

Küçük bir yüz ona sokuldu ve kızının omzunun üzerinden Esme, annesiyle büyükannesinin odaya girdiğini gördü.

Vietnam'dan daha dün gelmişlerdi, yorgun ve jetleg olmuş olmalıydılar ama ikisi de en şık *áo dài*'lerini giymişlerdi ve heyecandan ağızları kulaklarındaydı. Annesi makyaj bile yapmıştı. Esme onu hiç bu kadar güzel görmemişti ve birden Quân'ın böyle abartılı bir düğün yapmaya karar vermesine sevindi. Düğünler gelin ve damat için olduğu kadar aileler için de önemliydi; belki daha da fazla önemliydi.

“Annenin gitmesine izin ver. Elbisesini mahvedeceksin,” dedi annesi Jade'i aşağı indirmek için ısrar ederken. Sonra Esme'ye sıkıca sarıldı. Esme annesinin kıyafetlerinden ve saçlarından gelen hafif balık sosu kokusunu alıp sırtıtmaktan kendini alamadı. Esme bu kokuyu algıladığına göre artık yarı Amerikanlaşmış olmalıydı. Yine de buna aldırmadı.

Annesi geri çekildi ve elbisesinin içindeki Esme'ye bakarken annelik gururuyla iç geçirdi. “Kızım olağanüstü güzel.”

“Gerçekten çok güzel.” Büyükannesi ona kısa bir süre sarıldı, eski kuşaklar genellikle sarılmadıkları için bu olağanüstü bir sevgi gösterisiydi ve Esme daha fazla balık sosu kokusu aldı. Odayı havalandırma endişesi yerine, kokuyu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Bu, ona evini hatırlatıyordu. Ne de olsa o bir köylü kıızıydı. Kökenleri onu tanımlamıyordu ama onun bir parçasıydı. Onlardan utanmayı reddediyordu.

“Má bir periye benziyor,” dedi Jade alnı kırışmadan önce hayranlıkla. “Bundan sonra Cậu Quân benim babam mı olacak?”

Esme içini çekti ve parmaklarını kızının yumuşak yanığında gezdirdi. “Bilmiyorum. Belki. Ama fazla umutlanma, tamam mı? Cậu Quân benimle sadece bize yardım etmek için evleniyor. Bu gerçek bir evlilik değil. Anlıyor musun?”

Jade'in ifadesi ciddileşti. “Anlıyorum.”

“Burası gerçek olmayan bir evlilik için fazla güzel,” diye ısrar etti annesi, süslü kartonpiyerlere ve mobilyalara bakarak. “Çok temiz, çok büyük, *klimalı*. O iyi niyetli biri, Mÿ à.”

Esme’nin açıklayacak enerjisi yoktu, o yüzden içini çekip omuzlarını silkti. Dördü de koltuklara, Jade annesinin yanına yerleşti ve dakikalar ilerledikçe evdeki dedikoduları konuşmaya koyuldular.

Esme her geçen saniye daha da huzursuzlanıyordu, sonunda Jade’e sarıldı ve konuşmaya konsantre olamayacak kadar dikkati dağılmış bir hâlde gözlerini kapattı.

Kapı çalındı; Quân kapıyı aralayıp içeri girdi ve arkasından kapattı. Büyükannesi ve annesine başıyla selam verip Jade’e göz kırptıktan sonra Esme’ye odaklandı, takım elbisesi ve dövmeleleriyle tehlikeli derecede yakışıklı görünüyordu. Belki biraz da şaşkın gibiydi. Esme hiç bu kadar büyüleyici görünmemişti ve kendisi de bunun farkındaydı.

Adam kendini toparlayarak, “Vakit geldi,” dedi. Takım elbisesinin ceketini düzeltmek için omuzlarını silkeledi. “O burada değil, hadi yapalım şu işi.”

“Emin misin?” Esme sordu.

“Kesinlikle. Sen emin misin?”

Esme ayağa kalktı, eteklerini topladı, derin bir nefes aldı ve başını salladı. “Evet. Teşekkür ederim. Her şey için.”

Adamın gözleri onunkilerle buluştu ve gülümserken kenarları kırıştı. “Ne demek.” Kapıyı açtı ve Esme ile ailesini, takım elbiseli yaşlı bir adamın elinde beyaz güllerden oluşan özenli bir buketle beklediği koridora götürdü. “Bu benim dayım. Seninle koridorda yürüyecek.”

Adam gülümsedi ve başını eğerek herkesi kibarca selamladı.

Annesi Esme’nin elini tutup sıkmadan önce, “Hayır, onunla ben yürüyeceğim,” dedi. “Küçüklüğünden beri

onun hem annesi hem de babası oldum. Bunu ben yapmalıyım.”

Quân şaşkınlıkla gülümsedi. “Tamam o zaman. Yürüme vakti geldiğinde Bâc sana haber verecek. Orada görüşürüz.” Ona bir kez başını salladı ve büyükannesi ile Jade’i tören alanına doğru yönlendirerek, Esme ile annesini koridorda dayısıyla birlikte bıraktı.

Kadın kesik nefesler alıyordu; yükselen panik duygusuyla savaşıırken annesine ve Quân’ın dayısına gergin bir gülümseme attı. Doğru şeyi yapıyordu, bunu biliyordu ama kalbi umursamıyordu. Ne istiyorsa onu istemeye devam ediyordu ve bu, Quân ya da sahte bir evlilik değildi. Kalbi Khâi’yi istiyordu, sonsuza dek.

Mermer koridorda gürültülü ayak sesleri yankılandı ve bir an için umutları arttı. Belki de her şeye rağmen gelmişti.

Ama kimse görünmeden ayak sesleri kayboldu ve Esme’nin umutları yeniden çöktü.

Uzaklarda bir yerde bir çello çalmaya başladı ve Quân’ın dayısı, “Bu taraftan,” dedi.

Esme’ye buketi uzattı, Esme’nin elleri uyuştı. Gürültülü bir sessizlik kafasını doldurdu.

Vakit gelmişti.

Annesi onunla kol kola girdi, cesaretle gülümsedi ve Quân’ın dayısını takip etmesi için onu yönlendirdi. Yüksek topuklu ayakkabılar mermer üzerinde tıkırdarken bina yankılandı: tık tık, tık tık, tık tık. Şimdiye kadar gördüğü en görkemli merdivenin dibinde törenin yapılacağı, daire şeklindeki yapıya girdiler. Fildişi rengindeki kubbeli tavan, meleklerin –ya da belki de çıplak insanların– bulunduğu karmaşık sanat eserleriyle birkaç kat yukarıda yükseliyordu. Her iki durumda da üşümüş olmalıydılar.

Sıra sıra konuklar, çiçekler, bir çellist, mihrapta onu bekleyen yakışıklı bir damat. Bu, onu mutlu etmeliydi.

Ama etmedi. Buketini daha sıkı kavradı, çenesini kaldırdı ve oturmuş konukların arasındaki orta koridorda yürümeye hazırlandı.

“Efendim, buraya giremezsiniz. Burada bir düğün var. Efendim...” Arkasından gelen bir ses, kalbinin beklentiyle çarpmasına neden oldu.

Ama bu, Khài değildi.

Yaşlı bir adamdı, daha önce hiç karşılaşmadığından emin olsa da tanıdık geliyordu. Orta boylu, biraz göbekli, haki pantolonlu, açık mavi düğmeli gömlekli ve lacivert spor ceketliydi. Kırışmış kısa saçlar. Ve bu mesafeden herhangi bir renk olabilen gözler. Dürüst olmak gerekirse kahverengi görünüyorlardı.

Kalbi duracak gibi oldu.

Kamyon şoförü elleri mi vardı?

“Sen misin?” diye sordu ama Esme’ye bakmıyordu. “Linh?”

Esme’nin annesinin nefesi kesildi ve ağzını kapattı.

Adam bir adım öne çıktı, hareketleri transa geçmiş gibi yavaştı. “Dün çok garip bir sesli mesaj aldım. Birisi yirmi dört yıl önce Vietnam’da Linh adında birini tanıyan Phil’i soruyordu. Phil’in kızının bugün San Francisco Belediye Binası’nda evleneceğini ve babasına ihtiyacı olduğunu söyledi.” Tekrar yanına odaklanmadan önce Esme’nin yüzüne baktı. Annesi, Esme’nin kolunu onu dik tutan tek şeymiş gibi kavramıştı.

“Emin değildim. Şansın düşük olduğunu düşündüm. Yine de geldim,” dedi adam, yavaş yavaş birkaç metre daha yaklaşırken ve gözlerinin açık yeşil gölgesi Esme’nin ciğerlerindeki nefesi söküp alırken. “Bir sonraki gece uçuşuyla New York’tan geldim.”

“Se... sen New York’ta mı yaşıyorsun?” diye sordu annesi, Esme’nin konuştuğunu duyduğu tek İngilizceyi kullanarak.

“Yalnız, New York’ta yalnız yaşıyorum.” Devam etmeden önce boğazını temizledi. “Geri döndüm. Senin için. Her yerde seni aradım. Hiçbir yerde yoktun. Ama şimdi sanırım nedenini biliyorum. O benim” –bakışları tekrar Esme’ye kaydı– “benim kızım mı?”

Annesi, Esme’yi ona doğru adım atana kadar itti ve Esme, “Schumacher mi? Senin adın bu mu? Phil Schumacher?”

Şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı. “Phil Schuma... Hayır, ben Schumacher değilim. Benim adım Gleaves. Gleaves Philander. Gleaves’e dönüşene kadar Phil olarak biliniyordum,” dedi özür dileyen bir gülümsemeyle, sonra gözleri dehşetle açıldı. “Bu yüzden mi beni bulamadınız? Tek bildiğin Phil’di. Bir Philip arıyordun.”

“Düğünü erteleyip bunu özel bir yerde konuşmak ister miyiz?” Quân koridorda küçük gruba doğru ilerlerken sordu.

Kimse cevap veremedi. Arkalarında başka bir kargaşa koptu. “Efendim, bir düğün var...”

“Düğün için geldim,” dedi tanıdık bir ses ve Khâi odaya daldı, saçları her yöne dağılmış, göğsü sanki buraya koşarak gelmiş gibi derin nefeslerle şişmiş, keyifsiz görünüyordu. Esme’ye bir kez baktı ve gözleri hülyalı bir hâl aldı.

“Geç kaldın,” dedi Quân. Khâi gözlerini Esme’den ayırmadan, “Trafik vardı ama motosikletle gelmemin faydası oldu. Duran arabaların etrafından dolaştım.”

“Tam zamanında,” dedi Quân.

Ama Khâi kardeşini onaylamadı. Her zaman yaptığı gibi Esme’yi izliyordu, tüm dikkatiyle. “Geç kaldığım için özür dilerim, motora binerek buraya geldim.”

Esme başını iki yana salladı. Kuzeninin motosikletin yanındaki fotoğrafını gördüğünde her şey yerli yerine oturmuştu. “Özür dilemene gerek yok. Seni anlıyorum.”

Khài yutkundu ve ona doğru bir adım attı, parmaklarını uzattı, gevşetti ve tekrar uzattı. “Düğün bitti mi? Söylemem gereken bir şey vardı.”

“Hayır, bitmedi.” Esme’nin elleri titriyordu, bu yüzden onları buketinin üzerinde sıktı. O buradaydı. Gelmişti. Söyleyecek önemli bir şeyi vardı.

Umudu o kadar büyümüştü ki bedeninin o umudu nasıl taşıdığını anlayamıyordu.

Yanındaki düğünü basan diğer kişiyi fark etmeden önce omuzları rahatlayarak gevşedi. “Sen de kimsin?”

Adam –büyük ihtimalle *babası*– “Ben Gleaves,” demeden önce, bir süre kelimeleri bulmakta zorlandı.

Khài her şey gayet normalmiş gibi başını salladı. “Doğru, Phil olmalısın o zaman. Gelebilmene sevindim.”

“Sesli mesajı bırakan sendin,” dedi Gleaves.

“Beni hiç geri aramadın.”

“Bir sonraki uçağa atladım.”

“Bu iyi...” Khài’nin söyleyeceği şey, Jade’in koridorda koşup Esme’nin eteklerine yapışmasıyla yarıda kesildi.

“O, Cậu Khài,” dedi Jade.

Khài’nin ağzı, şaşkınlıkla açıldı ve gözlerini Jade’e dikti. “Küçük bir Esme var.”

Esme, Khài’den Gleaves’e ve tekrar Khài’ye bakarken kalbi hızla çarptı. İki adam da şaşkın şaşkın bakıyordu. “Adı Jade. O benim kızım.”

Jade daha da yaklaştı.

Khài’nin gözleri kadının kilerle buluştu. “Bana bundan hiç bahsetmedin.”

“Cô Nga senin aile istemediğini söyledi, ben de korktum ve...” Dudağını ısırды. Bundan başka bir argümanı yoktu.

Buraya ne söylemeye gelmişti? Bu haber bir şeyleri değiştirmiş miydi?

Başını dikleştirdi. Bu kadar genç yaşta bir bebek sahibi olduğu için onun nezaketsiz olduğunu düşünüyorsa onu da Jade'i de hak etmiyordu.

Jade'i düşünerek çömeldi ve iş için buluşan tanıdıklar-mış gibi elini uzatarak onu şaşırttı.

Jade, Khài'ye doğru ilerlemeden önce bir an Esme'ye baktı. Uzun bir süre ona baktıktan sonra küçük bir yetişkin gibi elini sıktı.

İkisi de tek kelime etmedi ama Esme birbirlerini çok iyi anladıkları hissine kapıldı.

Khài doğrulurken etrafına, Gleaves'e, Jade'e, Quân'a ve son olarak da Esme'nin annesine baktı. Başını ona doğru eğerek, "*Chào, Cô,*" dedi.

Esme'nin annesi gözlerini ona dikti. "Söyleyecek önemli bir şeyin var mı? Burada düğünün başlamasını bekleyen bir sürü insan var."

O anda Esme üzerlerine odaklanan ilginin, yüzlerce meraklı gözün korkunç bir şekilde farkına vardı. "Má, hadi özel bir yere gidelim. Orada söyleyebilir ve..."

"Hayır, burada, herkesin görebileceği bir yerde," dedi annesi sert bir sesle, zenginlik ve eğitim seviyeleri arasındaki devasa uçuruma rağmen ona karşı durarak. "Kızım sana karşı iyiydi ve sen onun kalbini kırdın. Ne diyeceksin?"

Adam irkildi ve bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi; Esme onun da en az kendisi kadar ilgiden nefret ettiğini biliyordu. Ancak sonunda tekrar ona odaklandı, bir adım öne çıktı ve konuştu.

"*Anh yêu em.*"*

Esme sessiz bir nefes aldı ve ağzını kapattı, konuşamayacak, bir şey yapamayacak kadar şok olmuştu. En çılgın rüyalarında bile adam ona bunu, İngilizce olarak söylemişti.

* Vietnamca "Seni seviyorum" demek. (e.n.)

Khài, ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ta ki aralarında sadece bir kol boyu mesafe kalana kadar. Ona her şeyiymiş gibi bakarak, “Seni seviyorum. Kendime sevmediğimi söyledim. Çünkü birini tekrar kaybetmekten korkuyordum, kendimden şüphe ediyordum ve senin için sadece en iyisini istiyordum. Ama bu duygu inkâr edilemeyecek kadar büyüdü. Kalbim farklı bir şekilde çalışıyor ama o senindir. Sen benim için özelsin.”

Gleaves ve Quân’a doğru yöneldi ve her iki adam da daha dik durdu.

“Artık seçeneklerin var. İstemiyorsan evlenmek zorunda değilsin. Artık babanı bulduğumuza göre evrak işlerin daha kolay olacak. Ama eğer evlenmek *istiyorsan...*” Derin bir nefes aldı ve tek dizinin üzerine çöktü. “Evlen *benimle*. Ve sadece üç yıllığına değil, sonsuza kadar.” Ceplerini yokladı ve yüzünü buruşturdu. “Yüzüğünü unuttum ama yemin ederim sana bir tane almıştım. Güzel bir yüzük. Muhtemelen onunla camları kesebilirsin...” Boğazını temizledi ve kadını eriten yumuşak bir ifadeyle ona baktı. “Benimle evlenir misin? Eğer beni hâlâ seviyorsan?”

Kadının kalbi dolup taştı ve gözleri yaşlarla dolana kadar taşmaya devam etti. “Seni her zaman seveceğim.”

“Bu bir evet mi?” diye sordu.

Elindeki buketi annesine uzattı ve adamı ayağa kaldırdı. “Zorunda değilim ama evet, seninle evleneceğim.”

Adamın yüzünde gamzeleriyle kocaman bir gülümseme belirdi ve tüm düğün davetlilerinin önünde onu kendine çekip ilk kez öpüyormuş gibi öptü. Aralarında bir kol boyu bile mesafe kalmadı; dudaklar dudaklara, kalpler birbirine karıştı.

SONSÖZ

Dört yıl sonra

Khài, Stanford Üniversitesi'nin açık hava stadyumundaki tribünde oturmuş, cübbeli ve kare şapkalı öğrencilerin çok aşağıdaki sahneden geçmesini beklerken, güneş tepesine vuruyordu. Jade bir saat önce heyecanlıydı ama şimdi kapağında büyülü bir kadın savaşçı olan bir çocuk kitabını okuyarak kendini oyalıyordu. Zaman zaman Khài'nin annesi çantasından soyulmuş Asya armudu dilimleri çıkarıp ona uzatıyor, Jade de gözleri sayfadaki kelimeleri açgözlü bir hızla tararken dalgın dalgın onları mideye indiriyordu.

“Mỹ Ngoc Tran, summa cum laude,” diye seslendi spiker.

Khài ve tüm aile bireyleri ayağa fırlayıp alkışladılar. Vatandaşlığa kabul süreci boyunca tüm resmi belgelerde Vietnamca adını kullanmayı tercih etmişti. Artık ona Esme diyen tek kişi Khài'ydi ve bu hoşuna gidiyordu.

Esme sahneden onlara el salladı ve onlara doğru bir öpücük gönderdiğinde Khài bunun sadece kendisi için olduğunu biliyordu. Jade artık öpücüklerden hoşlanmıyordu

* Vietnamca “yüksek onur derecesi” anlamına gelmektedir. (e.n.)

-dürüst olmak gerekirse onu öpmeyi biraz özlemişti- ama şimdi onunla sohbet edebiliyor olmak daha ilginçti.

Tüm öğrencilerin isimleri okunduktan sonra kampüste önceden belirlenmiş bir noktada Esm'eyle buluşmaya gittiler. Esm'e onları görür görmez arkadaşlarından ayrıldı ve adama sarılıp öpmek için koştu.

"İşim bitti," dedi, onunla geçirdiği dört yılın ardından hâlâ adamın aklını karıştıran bir şekilde sırtarak.

"Pek sayılmaz," dedi adam. "Uluslararası finans alanında doktora yapmana daha yaklaşık altı yıl var." Anlattığına göre bu dünyadaki büyük sorunları çözmek istiyordu ve hepsi de para etrafında dönüyordu.

Şakacı bir şekilde adamın omzuna yumruk attı. "Şimdi-lik bitti."

"Sonunda onunla o zaman mı evleneceksin?" diye sordu babası. "Yüksek lisanstan sonra mı?"

Annesi yeni evlendiği kocasının kolunu sıktı. "Ona baskı yapma. Önce okul, sonra evlilik."

Gleaves homurtulu bir ses çıkardı ama onaylar gibi de başını salladı.

Ancak Khài'nin annesi araya girdi ve "Neden baskı yok? O kadar güzel bir bebek doğurdu ki. Daha fazlasını doğurmaması yazık olur."

Üç büyükanne ve büyükbaba da başlarıyla onaylayıp mırıldandılar ve Jade gözlerini devirdi. "Ben de iyiyim, çalışkanım ve daha pek çok şeyim."

Esm'e kızını kucaklamaya gitti. "Evet, öylesin. Anneni gururlandırırıyorsun."

"Ben de *seninle* gurur duyuyorum, anneciğim," dedi Jade ve annesini söyledikleriyle hem ağlattı hem de gülümsetti.

Khài anneyle kızını izlerken asıl gurur duyanın kendisi olduğunu fark etti. Dört yıl önce, hayatında bir başkasına yer bırakmayacak kadar çok kadın olduğunu düşünmüştü

ama yanılmıştı. İki kadına daha yetecek kadar yeri vardı ve kalbinin taştan yapılmış olmaktan çok uzak olduğunu fark etti.

Adam kollarını onlara doladı ve Esme'nin şakağına bir öpücük kondurdu. "İkinizle de gurur duyuyorum."

Esme gülümsedi ve Jade'e sordu. "Ne düşünüyorsun? Annenin Cậ Khỏi ile evlenmesine hazır mısın?"

Jade olduğu yerde dans etti. "Gerçekten mi? Bu yaz mı? Las Vegas'ta arabada düğün mü?"

Khỏi güldü. "Annenden daha heyecanlı görünüyorsun."

"O zaman beni evlat edinebilirsin ve resmen babam olursun," dedi Jade.

Khỏi'nin göğsü kabardı ve bir kez bile kendine bunun bir sıcak basması ya da sağlık sorunu olduğunu söylemedi. Tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Esme'ye baktığında yeşil gözleri yumuşadı ve parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Şu gülümsemeye ve gamzelere bak. Bizi çok seviyor olmalısın."

"Çoktan da fazla. Bu yaz yapmak istediğine emin misin? İstedığın kadar bekleyebilirim."

Esme ve Jade'i çoktan vasiyetine yazdırmıştı ama ne vasiyetin kendisinden ne de ona kalacak paradan haberleri vardı çünkü parayla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bunlar önemli değildi.

Önemli olan tek şey, ona bir şey olursa onlara bakılacak olmasıydı. Ona ihtiyaçları olduğundan değil. Esme dikkate alınması gereken bir güçtü.

"Ben hazırım," dedi Esme. Sonra dudakları kıvrıldı. "Ve Elvis'i görmek istiyorum."

Khỏi güldü. "Vegas'taki hiç kimse gerçek Elvis değil."

Gözleri parlayarak, "Biliyorum. Ama belki de içlerinde Elvis gibi hissediyorlardır. Önemli olan da bu," dedi.

Adam tekrar gülerken alınlarını birbirine yaklaştırdılar.
“Sen kesinlikle benden daha tuhafsın.”
“Yok artık.”
Adam sırttı.
O da sırttı. “*Em yêu anh.*”
Hiç tereddüt etmeden cevap verdi, “*Anh yêu em.*”
Sözcükler etraflarını sararak onları birbirine çekti.
Em yêu anh yêu em.
Kız oğlanı sever, oğlan kızı sever.

SON

YAZARIN NOTU

Annemle ilgili çoğu çocukluk anımda onun uyuması yer alır. Ya geç saatlere kadar uyanık kalıp onu işten eve dönerken ve yatağına girerken yakalamayı başarıyordum ya da sabahları okuldan önce gizlice odasına girip öğle yemeği parası için çantasını karıştırıyordum ve onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyordum. Çünkü bir gün önce saçma sapan saatlerde çalıştığını ve o gün yine aynı şeyi yapacağını biliyordum. O, televizyonda gördüğüm ya da sınıf arkadaşlarımin sahip olduğu türden bir anne değildi ancak etkileşimlerimiz kısa ve aralıklı olsa da sevildiğimi ve benimle gurur duyduğunu biliyordum.

Ben de kesinlikle onunla gurur duyuyordum (ve her zaman duyacağım). Annem ailemde bir efsanedir. Onunki klasik bir Amerikan rüyası hikâyesidir. Vietnam Savaşı'nın sonunda, o ve dört büyük kardeşim (üç ila yedi yaşları arasında), büyükannem ve bir avuç başka akraba savaş mültecisi olarak Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçmışlar. Parasız, bağlantısız, kırık dökük İngilizcesi, sekizinci sınıf eğitimi ve hayatındaki erkeklerin hiçbir yardımı olmadan Minnesota'da bir değil, iki değil, üç değil, *dört* başarılı restoranın sahibi olma yolunda ilerlemeyi başarmış. O benim kahramanım, idolüm ve rol modelimdi. Yeterince çabalarsam her şeyi yapabileceğime inanmamı sağladı.

Ama her ne kadar ona hayranlık duysam ve onu sevsem de aslında onu çok iyi *tanımıyordum*. Yani bir insan olarak... Onu neyin motive ettiğini, korkularının ve

kırılğanlıklarının neler olduğunu derinlemesine bilmiyordum. Hayatımdaki çoğu insan gibi o da beni her zaman kötülüklerden korumaya çalıştı, bana parıldayan gözlerle baktı fakat bu ülkede kendi yolunu çizmenin gerçekten ne kadar zor olduğuna dair çok az fikrim vardı. Bu kitabı yazdığım da bu durum değışti.

Ancak söylemeye utanıyorum ki, *Evlilik Provası*’nı yazmaya ilk başladığım da Esme –annemle çok fazla ortak noktası olan bu karakter– kadın kahraman değildi. O, bir aşk üçgeninin istenmeyen üçüncü ayağıydı; Khâi’nin annesinin, kalbi başka yerde olmasına rağmen evlenmesi için ayarladığı Vietnamlı bir kadındı. Hikâyenin lezzetli bir şekilde öfkeli ve belki biraz da eğlenceli olacağını düşünmüştüm. İletişim sorunlarına ve kültür çatışmasına rağmen Khâi, kendini bu kadına yardım etmek zorunda hissedecekti ama sonunda gerçek aşkıyla, Amerika doğumlu biriyle birlikte olmanın bir yolunu bulacaktı.

Bu hikâyeyi yazmaya çalışırken komik bir şey oldu. Esme, Khâi’nin gerçek aşkı olması gereken karakteri gölgede bırakmaya devam etti. Esme cesurdu; kendisi ve sevdikleri adına yeni bir hayata sahip olmak için elinden gelen her şekilde mücadele ediyordu. Sebepleri vardı, derinliği vardı ama aynı zamanda çarpıcı bir kırılğanlığı da vardı. Tüm “dezavantajları” karakterinden kaynaklanmıyordu. Bunlar, onun kontrolü dışındaki şeylerdi: kökeni, eğitim seviyesi, zengin olmayışı, konuştuğu dil, yani bir insanın değerini belirlerken önemli olmaması gereken şeyler (tabii bu yapılabilirse). Onu sevmemek mümkün değildi. İlk bölümden sonra yazmayı bıraktım.

Kendime neden kahramanımın otomatik olarak “Batılı” olması gerektiğine karar verdiğimi sordum. Neden bir aksanı olmasın, daha az eğitilmiş ve kültürel olarak garipsenmiş olmasın? Tüm dünyada en çok saygı duyduğum kişi tam da

böyle biri. Kendimi dikkatli bir şekilde analiz ettikten sonra, bilinçaltımda çalışmamı sosyal olarak kabul edilebilir kılmaya uğraştığımı fark ettim ki bu, bir göçmenin kızı olarak benim için kesinlikle kabul edilemezdi. Kitabın yeniden kavrasallaştırılması gerekiyordu. Esme sadece ana karakter olmayı hak etmekle kalmıyordu, aynı zamanda hikâyesinin anlatılması da *gerekiyordu*. Kendim için. Ve annem için.

Ancak yeni bir konsept ve yeni bir kahramanla taslak hazırlama sürecine yeniden başladığımda, daha fazla engelle, daha *sert* engellerle karşılaştım. Ben bir göçmen değilim. Ivy League’de eğitim aldım. Hiç gerçek bir yoksulluk yaşamadım. Bu tür bir göçmen deneyimi hakkında ne biliyordum ki? Geçmişte hep yaptığım gibi ihtiyacım olanı kitaplarda ve videolarda bulabileceğimi umarak ciddi bir şekilde araştırmaya başladım.

İlgilenenler için, Vietnamlı göçmen deneyimini daha iyi anlamak adına okuduğum/izlediğim kaynaklardan bazı-
rını burada bulabilirsiniz:

Kien Nguyen’dan *The Unwanted* kitabı

Thanhha Lai’dan *Inside Out & Back Again* kitabı

Gerard Sasges düzenlemesiyle *It’s a Living: Work and Life in Vietnam Today*

Marlo Poras’ın *Mai’s America* belgeseli

Bu kaynaklar harika olsa da amacıma ulaşmam için yetersizdi. İhtiyacım olan şey, her şeyi geride bırakmış, yeni bir dünyada yeniden başlamış ve zorluklara rağmen başarılı olmuş muhteşem bir Vietnamlı kadının kalbine açılan bir pencereydi. Ayrıca bu kadının kendi sorunları olan otistik bir adamı sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesi de yardımcı olabilirdi. Babam gibi. Annemle aramızdaki konuşmalar, o zaman başladı.

İlk defa bana açıldı ve hikâyelerinin sadece parlak taraflarını değil, her iki tarafını da anlattı. Örneğin, fakir büyüdüğünü hep biliyordum ama hiç ayrıntıya girmemişti.

Şimdi bana, geçmişî düşündüğünde hâlâ tüylerini diken diken eden türden bir yoksulluktan bahsediyordu. Bu hikâyeleri paylaştım çünkü günümüzle inanılmaz bir tezat oluşturdıklarını ve annemin ne kadar ilerlediğini gösterdiklerini düşünüyorum –onunla *daha da* gurur duyuyorum– ama annem için bu hikâyeler, onlarca yıl sonra başarılı bir iş kadını olarak bile korkunç bir utanç kaynağı. Bana bir Amerikan subayının küçük bir kızken onu evlat edinip Amerika’ya göndermeyi teklif ettiğini anlatmıştı –elbette bu onun için Vietnam’da fakir olmaktan daha iyi olmalıydı– ama babası bunu öğrendiğinde ağlamıştı. Aile üyelerimin Amerika Birleşik Devletleri’ne nasıl kaçtıklarını ve Minnesota’da bir aile tarafından evlerine kabul edildiklerini duymuştum ama mülteci uçaklarının ilk olarak Camp Pendleton, Kaliforniya’ya indiğini bilmiyordum. Hiç kimse bana Nebraska’daki bir mülteci kampına gitmek zorunda kaldıklarını söylemedi çünkü öfkeli halk topluluğu onlara bir şeyler fırlatmış ve “çekik gözlülere” “Evinize dönün!” diye bağırmıştı. Annem taze gözyaşları arasında bana işyerinde karşılaştığı bariz ayrımcılık ve cinsiyetçilikten, molalarında nasıl ağladığından ama daha çok çalışmaya ve kendini kanıtlamaya yemin ettiğinden bahsetti. Çünkü iyi işin her zaman kendini belli edeceğini söylerdi. Ve öyle de oldu. Öyle de oluyor.

Bu konuşmalar sayesinde Esme’ye başka türlü veremeyeceğim bir derinlik ve ruh verebildim. Umarım bu okunurken açığa çıkar. En önemlisi, bu konuşmalar bana annemi, onun daha dolu, daha gerçek hâlini verdi ve şimdi onu daha çok seviyor, ona daha çok saygı duyuyorum. Onunla konuşarak geçirdiğim onca saat için minnettarım ve Esme aracılığıyla onun özünü okurlarla paylaşmaktan gurur duyuyorum.

Saygılarımla,
Helen

TARTIŞMA SORULARI

1. Khâi Amerika'da, Mỹ ise Vietnam'da küçük bir köyde doğup büyümüş. Görebildiğiniz kültürel farklılıklar neler ve sizce bu onların şu anki hâllerini nasıl etkiliyor?
2. Kitabın başında, Khâi'nin annesi Khâi'ye bir eş aramak için Vietnam'da bulunuyor. Sizce annesinin onun özel hayatına karışması ve müdahale etmesi yanlış mı, yoksa bu bir sevgi eylemi olarak haklı gösterilebilir mi?
3. Bu kitabı okumadan önce otistik bir adamı nasıl hayal ederdiniz? Khâi bu hayalle nasıl karşılaştırılabilir?
4. Kitap boyunca Khâi duyguları olmadığı konusunda kararlı, bu da onunla diğer herkes arasında bir uçurum yaratıyor. Bu düşünce tarzında ne zaman bir kırılma görüyorsunuz? Mỹ bu konuda nasıl yardımcı oluyor?
5. Khâi, kız kardeşinin ona hazırladığı ve bir kızla birlikte olduğunda yapması gerekenleri sıralayan bir dizi kuralı ezberler (sayfa 47). Bu listeye katılıyor musunuz?

6. Mĩ aslında Khài'yi baştan çıkarmak amacıyla Amerika'ya gitmiş olsa da zamanının çoğunu gece okuluna giderek ve C   Nga'nın restoranında çalışarak geçirir. Bu, göçmenlerin ABD'de bir hayat kurmak için katlandıkları zor i  leri yansıtıyor. Siz ya da tanıdığınız herhangi biri bununla bağlantı kurabilir mi?
7. Mĩ, Khài'ye mesleği hakkında yalan söyler ve ona muhasebeci olduğundan bahseder. Bunu, hayattaki konumundan utandığı için ve aynı zamanda onunla bir çeşit ba   kurmak için yapıyor. En başından beri ona gerçeği mi söylemeliydi yoksa yalanının onları en azından biraz bir araya getirmeye yardımcı olduğunu düşünüyor musunuz?
8. Khài her ne kadar Mĩ'yi sevmediği konusunda kararlı olsa da onu ne kadar önemsediğini gösteren şeyler yapıyor, örneğin onu taşımak ve babasını bulmasına yardımcı olmak gibi. Onu sevdiğini ayrıca başka hangi yollarla gösteriyor?
9. Kitabın sonunda Khài, Mĩ'ye onu sevdiğini Vietnamca olarak söylüyor. Bunun anlamı nedir?

Helen Hoang hiç konuşmayan utangaç biri. Ta ki konuşmaya başlayana kadar. Sonrasında ağzından çıkanlar hep en talihsiz şeyler oluyor. İlk aşk romanını, sekizinci sınıfta okumuş ve o zamandan beri aşk romanlarının bağımlısı olmuş. 2016 yılında kendisine, daha önce Asperger sendromu olarak bilinen otizm spektrum bozukluğu teşhisi kondu. Yolculuğu, *Aşkın Formülü*'ne ilham verdi. Şu anda eşi, iki çocuğu ve evcil balığıyla birlikte San Diego, Kaliforniya'da yaşıyor.

Kendisiyle Çevrimiçi İletişime Geçmek İçin:

helenhoang.com

facebook.com/hhoangwrites

instagram.com/hhoangwrites

twitter.com/hhoangwrites